

НОРА РОБЪРТС

В ПЛЕН НА МАГИЯТА

Част 1 от „Наследството на Донован“

Превод от английски: Емилия Масларова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Още от малък той разбра какви способности притежава. Не бе нужно да му обясняват какво тече в жилите му. Нито да му казват, че не всеки има такава дарба.

Беше ясновидец.

Виденията му невинаги бяха приятни, но неизменно го очароваха. Получеше ли ги, дори още когато бе съвсем невръстен и току-що бе проходил, ги приемаше на драго сърце, както приемаше, че слънцето изгрява всяка сутрин.

Майка му често коленичеше на пода до него, приближаваше лице и се взираше в очите му. Гледаше го не само с огромна любов, ала и с надеждата, че винаги ще приема дарбата си и няма да страда заради нея.

Макар и да знаеше, че и едното, и другото е невъзможно.

„Кой си ти — разчиташе той мислите й ясно, сякаш майка му ги бе изрекла на глас. — Какъв ще станеш?“

Не можеше да отговори на тези въпроси. Дори като малък разбираше, че е по-лесно да надзърнеш в душата на другите, отколкото в своята.

Времето минаваше и неговата дарба не му пречеше да тича, да играе на гоненица и да се заяжда с по-малките си братовчедки. Често, твърде често бе изложен на огромно душевно напрежение, но следобед през лятото пак си похапваше сладолед във фунийка, а в неделя сутрин се превиваше от смях, докато гледаше анимационните филмчета.

Бе нормално, доста палаво дете с пъргав ум, с удивително красиво лице, върху което се открояваха хипнотичните сивкавосини очи, и с пълни устни, върху които току грейваше усмивка.

Мина през всички етапи, когато момчето се превръща в мъж. Ожулените колене и счупените крака и ръце, бунтовете — малки и големи, ускореният пулс при първата усмивка на някое хубаво момиче. И той като всички деца порасна, напусна имението на своите родители и си построи дом.

И през всички тези години заедно с него растеше и ясновидската му сила.

Смяташе живота си за уреден и приятен. И както винаги, приемаше спокойно неоспоримия факт, че е вълшебник.

ПЪРВА ГЛАВА

Присъни ѝ се мъж, който копнее за нея. Виждаше го съвсем ясно, сякаш наяве, как отпуснал ръце покрай хълбоците, стои край широк тъмен прозорец. Лицето му бе много напрегнато. А очите... Те бяха толкова дълбоки и неумолими! Сиви, помисли си тя, докато се мятеше насън. Но изпъстрени със синьо. В един момент цветът им бе като на скалите високо в планината, в друг — като на спокойната вода на прелестно езеро.

Странно, тя знаеше, че лицето му е напрегнато, а не го виждаше. Единственото, което виждаше, бяха неговите очи — толкова красиви, ала и вдъхващи смут.

Знаеше и че мъжът си мисли за нея. И не само си мисли, а и я вижда. Сякаш се бе доближила от другата страна на широкия прозорец и бе застанала пред него. Кой знае защо бе сигурна, че стига да поиска, стига да вдигне ръка, пръстите ѝ ще проникнат през стъклото и ще намерят пръстите на мъжа.

Но тя не искаше да го прави. Мятеше се в леглото и бълнуваше. Дори насън Мел Съдърланд предпочиташе да не се занимава с алогичното. Животът си имаше свои правила, основни правила. И тя бе твърдо убедена, че е за предпочитане да ги спазваш.

И така, не се опита да докосне стъклото на прозореца и мъжа. Претърколи се в кревата и почти запокити възглавницата на пода, та да се отърси от съня.

Той се стопи и с облекчение, ала и малко разочарована, Мел отново заспа.

Няколко часа по-късно, запратила съня в подсъзнанието си, тя се събуди рязко от оглушителния звън на будилника върху нощното шкафче. Удари го вещо, та да спре да звъни. Нямаше опасност да се успи. Съзнанието ѝ бе не по-малко дисциплинирано от нейното тяло.

Младата жена седна в леглото, прозина се широко и прокара пръсти през гъстата си, разрошена тъмноруса коса. След миг прогони съня от очите си, яркозелени като мъх — беше ги наследила от баща си, когото не помнеше — и се вторачи в намачканите чаршафи.

Докато изпружваше крака, се сети за кошмарния сън. Е, чудо голямо! Предстоеше ѝ тежък ден, то оставаше да спи като къпана! Мел въздъхна тежко, взе от пода чифт къси панталони, обу ги и пусна над тях тенис фланелката, с която бе спала. След пет минути вече бе навън, в свежата утрин, за всекидневния си петкилометров крос.

Прати въздушна целувка на входната врата на къщата. Живееше тук от четири години, а още не можеше да повярва, че бе нейна.

Е, не беше палат. Малка белосана постройка, сгъшена между обществената пералня и кантората на счетоводна фирма, която тепърва се утвърждаваше. Но на нея не ѝ трябваше повече.

Не обърна внимание на мъжа, който я подмина с автомобила си и подсвирна при вида на дългите ѝ, стройни мускулести крака. Тя тичаше всяка сутрин не за да е хубава, а защото така тренираше ума и тялото си. Позволи си да се отпусне, един частен детектив рискуваше да си навлече неприятности. И да остане без работа. А Мел не искаше нито едното, нито другото.

Беше август, в Лос Анджелис сигурно беше страшен пек. Ала тук, в Монтърей, бе вечна пролет. По всяко време на годината въздухът бе свеж като розова пъпка.

Още бе рано и нямаше движение. Тук, в центъра на града, бе малко вероятно да срещне и други, излезли да потичат за здраве. Щеше да е по-различно, ако бе отишла на някой плаж. Но тя предпочиташе да тича сама.

През първия километър и половина гледаше да не мисли за нищо и само да наблюдава. Някакъв мъж лежеше по лице върху тревата в парка. После седна, протегна се и включи транзистор. Мел реши, че сигурно е студент, тръгнал да обикаля на автостоп страната — младежът беше с раница, върху джоба, на която се мъдреше американският флаг... Косата му беше кестенява.

Младата жена долови миризмата на хляб откъм фурната. Приятна миризма на мая. И на рози. Дърветата прошумолиха леко от повея на утринния вятър. Ако малко се съсредоточеше, щеше да усети и мириса на морето.

Беше ѝ приятно, че се чувства силна, че сама се оправя в живота. Беше ѝ приятно, че познава тези улици, че може да остане тук. Че майка ѝ няма да я кара пак да се прекачват по очуканите среднощни влакове само защото така ѝ е хрумнало.

„Време е да тръгваме, Мери-Елън! Да потегляме. Не знам защо, обаче ми се струва, че този път трябва да заминем на север.“

И те тръгнаха — Мел и майка ѝ, която тя обожавайте, но която бе по-голямо дете от момиченцето, което слагаше да седне на опърпаната предна седалка до себе си. Фаровете на автомобила озаряваха пътя отпред — пътя към поредния нов град, ново училище, нови хора.

Ала никъде не се заседяваха достатъчно дълго. След някой и друг месец майка ѝ пак не я свърташе на едно място и те отново поемаха на път.

И защо ли на Мел все ѝ се бе струвало, че бягат?

Но всичко това вече бе приключило. Сега Алис Съдърланд разполагаше с удобна каравана — Мел имаше да я изплаща още цели две години и четири месеца — и бе на седмото небе от щастие, че може да се мести от щат на щат и от приключение на приключение.

Колкото до Мел, тя вече не пътуваше непрекъснато. Вярно, Лос Анджелис не ѝ бе харесал, ала там бе разбрала какво означава „да пуснеш корени“. Бе работила две отчайващи и много поучителни години в Полицейското управление на Лос Анджелис. Две години, през които бе проумяла, че е орисана да разследва престъпления, колкото и неприятно да ѝ бе да пише квитанции за глоби за неправилно паркиране и да попълва формуляри.

После се бе преместила на север и бе отворила детективската агенция „Съдърланд“. Пак попълваше формуляри — цели купчини — затова пък знаеше, че са нейни.

Пробяга половината разстояние, обърна се и затича в обратната посока. Както винаги ѝ беше приятно, че тялото ѝ откликва на мига. Невинаги беше така — като малка бе доста недодялана, прекалено висока, с щръкнали, вечно изподрани лакти и колене. Отне ѝ доста време и дисциплина, но сега, на двайсет и осем години, владееше напълно движенията си. Не съжаляваше, че е толкова слаба — така бе по-удобно. Колкото до дългите ѝ източени нозе, заради които навремето ѝ бяха викали „Кокилите“ и „Върлината“, сега те бяха силни

като на спортистка и — както Мел си признаваше тайничко — заслужаваха човек да ги погледне втори път.

В този миг се разплака бебе — припрян, нетърпелив звук, долетял от някой отворен прозорец в съседния жилищен блок. От ведрото ѝ настроение не остана и следа.

Бебето! Бебето на Роуз. Сладкият розовобузест Дейвид!

Тя продължи да тича. Навикът ѝ бе прекалено силен, та да го наруши. Но съзнанието ѝ се изпълни с образи.

Роуз, безобидната, вечно усмихната Роуз с нейната къдрава рижа коса. Колкото и да бе сдържана по характер, Мел бе безсилна да отхвърли приятелството ѝ.

Роуз беше сервитьорка в едно италианско ресторантче на две пресечки от канцеларията на Мел. Докато ядеше спагети или пиеше капучино, тя често си бърбеше за едно — друго с келнерката — всъщност говореше главно Роуз. Мел още помнеше как се бе възхищавала колко чевръсто младата жена прибира, въпреки напредналата си бременност, таблетите. Помнеше и как Роуз бе споделила с нея, че те със Стан са много щастливи, задето ще си имат дете.

Поканиха я дори на кръщение и макар тя да се бе опасявала, че ще се чувства неудобно, с радост бе слушала как гостите ахкат и охкат при вида на мъничките дрешки и плюшените играчки. Стан, срамежлив и сериозен, също ѝ бе станал симпатичен.

Когато преди осем месеца се роди Дейвид, Мел отиде в родилния дом. Докато гледаше през стъклените прегради новородените, които спяха, деряха се от плач или бърчеха нослета, разбра защо хората се молят, жертват се и копнеят да имат деца. Те бяха толкова съвършени. И прелестни.

Тръгна си, щастлива за Роуз и Стан. И по-самотна от когато и да било.

Беше ѝ станало навик да се отбива у тях с по някоя играчка за невръстния Дейвид. За да си поиграе с него един час. Направо се бе влюбила в малчугана, ето защо изобщо не се притесняваше да изразява възторга си от първото му зъбче или от това, че бе пропълзял.

После онова ужасно телефонно обаждане отпреди два месеца. Гласът на Роуз, писклив и почти нечленоразделен.

— Няма го! Няма го! Няма го!

Мел измина за рекордно време разстоянието от детективската фирма до апартамента на Мерикови. Полицията вече бе идвала. Стан и Роуз седяха вкопчени един в друг на дивана като корабокрушенци наред разбунено море. И двамата плачеха.

Дейвид го нямаше. Някой го бе отвлякъл, докато си спял в кошарката, сложена на сянка при задната врата на партерния апартамент.

Оттогава бяха минали два месеца, а кошарката още си стоеше празна. Онова, което Мел бе усвоила, на което я бяха научили нейните колеги в полицията и което ѝ подсказваше инстинктът, не ѝ помогна да намери Дейвид.

Сега Роуз искаше да опита още нещо — толкова абсурдно, че Мел щеше да се изсмее, ако не бе забелязала ледения отблясък в обикновено ведрите очи на своята приятелка. Роуз не обръщаше внимание на думите на мъжа си, на съветите на полицията и Мел. Бе готова на всичко, само и само да си върне детето.

Да иде дори на ясновидец.

Докато пътуваха с малкия очукан автомобил на Мел към Бит Сър, тя се опита за последен път да вразуми Роуз.

— Безпредметно е да ме разубеждаваш — пророни приятелката ѝ тихо, ала в гласа ѝ отново прозвучаха металните нотки, появили се преди два месеца. — Стан вече опита.

— Защото и двамата те обичаме. И не искаме още веднъж да гледаме как удряш на камък и страдаш.

Роуз бе едва двацет и три годишна, но се чувстваше стара като морето, ширнало се под тях. Стара като морето и непоклатима като скалите, възправили се като стена.

— Да страдам ли? Вече нищо не може да ме накара да страдам. Знам, че ме обичаш, Мел, знам и че прекалявам, задето те моля да биеш толкова път. Мислиш, че това са бабини деветини, сигурно си и обидена — все пак правиш всичко по силите си да намериш Дейвид. Обаче съм длъжна да опитам. Длъжна съм да опитам всичко.

Известно време Мел мълча, засрамена, че наистина се чувства засегната. Беше професионалистка, разбираше си от работата, а ето, че

бяха тръгнали по баячи! Ала не тя бе загубила детето си! Не тя гледаше всеки божи ден празната кошарка.

— Ще намерим Дейвид, Роуз! — Мел свали ръка от тракащата ръчка за скоростите и стисна премръзналите пръсти на приятелката си. — Заклевам ти се!

Роуз не отговори, само кимна, извърна се и се вторачи в отвесните зъбери. Ако не откриеха нейното момченце, и то час по-скоро, тя просто щеше да се качи на скалите и да се махне веднъж завинаги от този свят.

Той знаеше, че идват. Но не защото бе ясновидец. Просто бе вдигнал телефонната слушалка и бе чул треперливия умолителен глас на жената. И още се проклинаше за това. Уж бе уредил да не вписват телефонния му номер в указателя. Уж бе сложил телефонен секретар, в случай че някой все пак успее да научи телефона му.

И въпреки това бе вдигнал слушалката. Просто бе усетил, че е длъжен да го стори. И сега знаеше, че идват, и бе решил, че за каквото и да го молят, ще ги отпрати.

Беше капнал от умора. Тъкмо се бе върнал в своята къща, при своя живот след трите смазващи седмици в Чикаго, където бе помогнал на полицията да заловят човека, наречен доста сполучливо от журналистите — Изкормвача от Саут Сайд.

И бе видял неща, които се надяваше да не зърва никога повече.

Себастиан отиде при широкия прозорец с изглед към хълмистата моравя, живописния алпинеум и отвесните скали, спускащи се право към дълбокото море.

Харесваше тази невероятна гледка, опасния склон, бушуващото море, дори лентата на тесния път, прокопан сред камънака, за да докаже колко силни са волята на човека и решимостта му да върви все напред и напред.

Ала най-много му харесваше, че бе далеч от света и така можеше да се откъсне поне за малко от онези, които напиреха да нахлуят не само в неговия дом, но и в мислите му.

Някой обаче бе скъсил това разстояние и вече бе нахълтал — Себастиан се питаше какво ли значи това.

Предната нощ бе сънувал, че стои тук, точно на това място. Обаче от другата страна на стъклото имаше жена — жена, за която той копнееше до смърт.

Ала бе толкова уморен, толкова смазан, че не намери сили да се съсредоточи. И образът на жената се бе стопил.

И слава богу! Единственото, за което той наистина копнееше, бе да си отспи, да помързелува няколко дни, да се позанимава с конете и фирмите си, да се срещне със своите братовчедки.

Роднините му липсваха. Отдавна не си бе ходил в Ирландия, за да се види с майка си и баща си, с лелите и чичовците си. Братовчедките му бяха по-наблизо, на няколко километра по криволичещия, обграден със скали път, но на Себастиан му се струваше, че не е бил с тях не от няколко седмици, а от години.

Моргана бе доста наедряла заради бременността — чакаше дете. Не, деца. Той се подсмихна и се запита дали братовчедка му знае, че ще роди близнаци.

Анастасия сто на сто знаеше. Тя бе ненадмината в познанията си за лечителството и народната медицина. Но Ана не би казала нищо, ако Моргана не я попиташе направо.

Себастиан искаше да ги види. Веднага. Щеше му се да прекара малко време и с мъжа на Моргана, Наш, макар и да знаеше, че той бе погълнат от новия си сценарий. Идеше му да се метне на мотоциклета, да отпраши към Монтъррей и да се гмурне сред познатото и познатите. Би дал всичко на света, само и само да не среща двете жени, които точно в този момент поемаха нагоре по хълма към къщата му, за да му се натрапват със своите молби, желания и отчаяние.

Обаче нямаше избор.

Беше си егоист и никога не го бе отричал. Ала въпреки това съзнаваше отговорностите, които вървяха ръка за ръка с неговата дарба.

Не можеш да казваш на всекиго „да“. Правиш ли го, нищо чудно да полудееш. Понякога казваш „да“ и после виждаш, че не си в състояние да сториш нищо. Това си бе съдба. Друг път ти иде да откажеш, без да си съвсем наясно защо. Но се случва твоите желания изобщо да не се покриват с онова, което си длъжен да направиш.

Това също беше съдба.

Себастиан се страхуваше, че и сега става въпрос за един от случаите, когато неговите желания нямат никакво значение.

Още преди да бе видял колата, я чу да пърпори нагоре по хълма. За малко да се усмихне. Къщата му бе откъсната от света, високо в планината и тесният изровен път към нея не бе от най-гостоприемните. Дори един ясновидец има правото от време на време да се усамотява. Съгледа автомобила, приличен на размазано сиво петно, и въздъхна. Колкото по-бързо отпратеше жените, толкова по-добре.

Излезе от спалнята и отиде по стълбите на долния етаж. Беше широкоплещест, снажен и висок близо метър и деветдесет. Носеше черната си коса артистично отметната назад, така че тя закриваше яката на памучната му риза. Беше се постарал изражението върху лицето му да е учтиво, ала непроницаемо. Волевата изпъкнала челюст — наследство от неговите предци, келтите, бе потъмняла от слънцето, на което той обичаше да се пече.

Докато слизаше по стълбата, прокара длан по приличащото на свила дърво на парапета. Имаше слабост към повърхностите, и гладките, и грапавите. Аметистът върху пръстена му проблесна ослепително.

Вече стоеше на входната врата, когато колата изпъпли до къщата и Мел се пребори с изненадата, обзела я при вида на причудливата постройка от дърво и стъкло, която Себастиан наричаше свой дом. Тя създаваше впечатлението, че някой малчуган бе нахвърлял кубчета, които бяха паднали както дойде, за да образуват великолепна фигура. Това си помисли Мел, докато слизаше от колата — веднага я удари силният мирис на цветя, коне и морски бриз.

Себастиан се взря за миг в нея и присви очи. Понамръщи се едва забележимо и премести поглед върху Роуз.

— Вие ли сте госпожа Мерик?

— Да, господин Донован. — Роуз усети как на гърлото и засяда буца и тя още малко, и ще се задави от ридания. — Много мило от ваша страна, че ме приехте.

— Не знам дали е мило — отвърна той и докато разглеждаше жените, пъкна палци в предните джобове на джинсите си.

Роуз Мерик бе облечена в синя рокля с проста кройка, която й висеше на хълбоците. Явно напоследък бе отслабнала. Беше се

постарала да се гримира, но ако се съдеше по блясъка в очите ѝ, гримът нямаше да издържи дълго.

Себастиан се опита да надмогне съжалението, което изпита към нея.

Другата жена изглежда нехаеше за външния си вид, от което само ставаше по-интересна. Подобно на него, бе с джинси и ботуши, при това доста износени. Някога червената ѝ фланелка, пъхната в колана на панталона, бе избеляла от пране. Жената не бе гримирана, не носеше и бижута. Той виждаше ясно, точно както цвета на косата и очите ѝ, че идваше при него твърде предубедена.

„Костелив орех, няма що...“ Опита се да отгатне как се казва и бе удавен във вихрушка от чувства, от което разбра, че и тя като Роуз Мерик бе доста объркана.

Роуз вече вървеше към него. Себастиан се мъчеше да не се поддава на емоциите, ала усети, че губи. Жената се бореше с парливите сълзи, които, както усети домакинът, извираха право от сърцето ѝ.

Нищо на този свят не обезсърчава един мъж повече от смелата жена.

— Няма да ви отнема много време, господин Донован. Искам само...

Още преди Роуз да бе изрекла думите, Мел застана до нея и стрелна Себастиан с поглед, в който се четеше всичко друго, но не и дружелюбност.

— Ще ни поканите ли вътре, или само ще...

Обаче и тя не се доизказа. Ала не защото и на нея ѝ се плачеше, а понеже бе смразена.

Смразена от очите му. Известно време мислеше единствено за тях, при това толкова ясно и напрегнато, че Себастиан чу как думите отекват и в неговото съзнание.

Виж ти, странно, рече си Мел, докато си възвръщаше самообладанието. Беше само сън, и толкоз. Необичаен сън, който сега се сливаше с реалността. Този мъж имаше най-красивите очи, които бе виждала. Най-красивите очи, всяващи в душата ѝ и най-голям смут.

Той продължи да я разглежда. Дори на ослепителното слънце тя му се стори доста привлекателна. Вероятно заради предизвикателството, четящо се в дръзките ѝ зелени очи, или заради

вдигнатата брадичка с едва забележимата, странно сексапилна трапчинка. Точно така, привлекателна, макар и косата ѝ да бе с няколко сантиметра по-къса от неговата. И бе офъкана, сякаш сама се бе подстригвала с кухненската ножица.

Себастиан се извърна към Роуз и ѝ се усмихна.

— Заповядайте, влезте! — покани я и ѝ подаде ръка.

Остави Мел да ги последва, което тя и стори. Той сигурно щеше да се развесели, ако я бе видял как изкачва с широка крачка стъпалата и влиза в хола с висок остъклен таван и открит балкон. Младата жена се намръщи — колкото ѝ да не ѝ се искаше да го признае, помещението бе много уютно със стените си, боядисани в топъл меден цвят, от които светлината ставаше някак мека и сладна. Холът бе обзаведен с ниско, широко и сякаш безкрайно дълго канапе с лъскава дамаска в кралскосиньо. По килима в пастелни червени тонове с размерите на езеро, домакинът поведе Роуз към канапето, докато Мел оглеждаше хола.

Бе подредено като в аптека, без това да потиска. Съвременните скулптурни фигури от мрамор, дърво и бронз съжителстваха с ценни антики. Всичко бе голямо, но въпреки това стаята беше уютна.

Тук-там върху полираните антики нехайно бяха наслагани кристали — някои толкова големи, че надали можеше да ги вдигне сам човек, други достатъчно мънички, че да се поберат в дланта на дете. Тя бе като омагьосана от блещукащите кристали, някои с формата на древни градове, други наподобяващи тънички вълшебни пръчици, гладки сфери или назъбени планини.

Усети, че Себастиан я наблюдава снизходително и развеселено, и сви рамене.

— Интересни са.

— Благодаря. Седнете, де! — покани я домакинът.

Диванът бе дълъг едва ли не като река, ала Мел предпочете да седне на стола от другата страна на масичката с красива дърворезба. Той я наблюдава още известно време, сетне се извърна към Роуз.

— Искате ли кафе, госпожо Мерик? Или нещо разхладително?

— Не, не се притеснявайте... — Кой знае защо, от добротата му съвсем се размекна и изгуби самообладание. — Знаем, не ви е до нас, господин Донован. Чела съм за вас. А и съседката, госпожа От, ми

разказа как миналата година сте помогнали много на полицията да намери онова изчезнало момче. Дето беше избягало от къщи.

— А, Джо Кугър! — възкликна Себастиан и седна до нея. — Да, беше решил да разгледа Сан Франциско и да изкара ангелите на своите родители. Дечурлигата явно си падат по рисковете.

— Да, но той бе петнайсетгодишен. Не искам да кажа, че родителите му не са се притеснявали, ала все пак бе петнайсетгодишен. Докато моят Дейвид още не е проходил. Беше в кошарката... — Тя го погледна с отчаяна молба. — Телефонът иззвъня и го оставих сам за минутка. Беше точно до вратата, спеше. Не е като да е бил на улицата или да съм го зарязала в колата. Беше до отворената врата, а мен ме нямаше само една минута.

Мел предпочиташе да стои по-надалеч от Себастиан, но въпреки това се изправи и седна до приятелката си.

— Нямах никаква вина, Роуз. Всички го знаем.

— Оставих го — отсече другата жена. — Зарязах детето си и сега него го няма.

— Лоша майка ли бяхте, госпожо Мерик? — попита някак между другото Себастиан и видя как очите на Роуз помръкват от ужас, а в погледа на Мел блясва гняв.

— Не! Не! Обичах Дейвид. Треперех и косъм да не падне от главата му. Само че...

— Тогава не правете така! — Той я хвана за ръката толкова нежно, че тя се поуспокои и сега-засега се пребори с избилите в очите ѝ сълзи. — Не бива да вините себе си. От това на Дейвид няма да му стане по-добре.

— Ще ми помогнете ли? — пророни Роуз. — Полицията прави всичко по силите си. Мел също... Ала още не могат да открият Дейвид.

Мел, повтори наум Себастиан. Интересно име за висока, слабичка и войнствено настроена блондинка!

— Ще го намерим и ще ти го върнем! — скочи развълнувана Мел. — Разполагаме с улики. Е, не са много, но все пак...

— Ние ли? — прекъсна я домакинът. В съзнанието му за миг изникна образ — как младата жена е хванала с две ръце пистолет и се прицелва с очи, студени като покрити със скреж изумрудни. — В полицията ли работите, госпожице...

— Съдърланд. Не, частен детектив съм — тросна се в отговор тя.
— Нали сте ясновидец, не отгатвате ли и такива неща?

— Много те моля, Мел! — прекъсна я тихо Роуз.

— Не се притеснявайте! — Домакинът я потупа по дланта. — Понякога отгатвам, понякога питам. С хора, които почти не познавам, е по-учтиво да попитам, не мислите ли?

— Точно така — сопна се Мел и отново седна на стола.

— Вашата приятелка е циничка — отбеляза Себастиан. — Цинизмът може да е много ценен, ала се случва и да е доста обиден.

Помъчи се да събере сили, за да каже на Роуз, че не може да ѝ помогне. Просто не можеше да си позволи отново да търси поредното изчезнало момченце и да се излага на цялата тази болка и рисковете. Обаче Мел промени всичко. Той реши, че явно така е било писано.

— Не виждам нищо цинично в това да изобличиш един шарлатанин, който се прави на самарянин. С тези ваши евтини номера не се отличавате по нищо от фокусниците по цирковете, дето вадят зайчета от лъскави цилиндри.

Себастиан сбърчи чело. Само с това издаде интереса и раздражението си.

— Нима?

— Не мога да казвам на черното бяло, господин Донован. На карта е заложено бъдещето на едно невръстно дете и няма да позволя да ни баламосвате, само и само вестниците да пишат за вас. Извинявай, Роуз! — Мел направо се тресеше от гняв. — Мъчно ми е за теб, мъчно ми е и за Дейвид. Не мога да гледам безучастно как този тип те разиграва.

— Но Дейвид е мое дете! — Този път Роуз не успя да преглътне сълзите и те се затъркаляха по страните ѝ. — Трябва да разбере къде е. И дали е добре. Дали е уплашен или е щастлив. Останал е дори без плюшеното си мече!

Тя зарови лице в дланите си. Мел се прокле за избухливостта си, прокле Себастиан Донован и целия свят. Коленичи до Роуз, ала когато заговори и я замилва, гласът ѝ беше спокоен.

— Извинявай. Знам колко си уплашена. Мен също ме е страх. Ако искаш господин Донован да... помогне, така да бъде. — Тя извърна вбесеното си предизвикателно лице към Себастиан. — Нали ще помогнете?

— Да — кимна той бавно, усетил как съдбата отново го е оставила без избор. — Ще помогна.

Успя да убеди Роуз да пийне малко вода и да избърше сълзите си. Докато Мел гледаше мрачно през прозореца, тя извади от чантата си жълто плюшено мече.

— На Дейвид е. Любимата му играчка. А това... — Роуз замачка в ръце снимка с размерите на портмоне. — Това е неговата фотография... Госпожа От каза, че сигурно ще ви трябва някакъв предмет.

— Да, помага.

Себастиан взе играчката и усети как го присвива под лъжичката — явно мъката на отчаяната майка вече се предаваше и на него. Волюневолю трябваше да изтърпи и нея, и други неща. Но не погледна снимката. Още не беше време да го прави.

— Оставете ги. Ще държим връзка. — Домакинът помогна на Роуз да се изправи. — Обещавам ви да направя каквото мога.

— Не знам как да ви се отблагодаря. Върнахте ми надеждата. Ние със Стан имаме малко спестени пари.

— За това ще говорим после.

— Изчакай ме в колата, Роуз — намеси се Мел спокойно, макар и Себастиан да виждаше, че изпитва всичко друго, ала не и спокойствие. — Искам да предам на господин Донован информацията, с която разполагам. Може да му помогне.

— Добре — рече Роуз и върху устните ѝ се мярна нещо като усмивка. — Благодаря ви.

Мел изчака приятелката ѝ да се отдалечи, после се обърна и изсъска:

— Нима се въобразявате, че с тия ваши номера ще спечелите много от нея? Тя е келнерка. А мъжът ѝ — автомонтьор.

Себастиан се облегна лениво върху рамката на вратата.

— Нима, госпожице Съдърланд, ви приличам на човек, закъсал за пари?

Тя пак изпухтя презрително.

— Не, както виждам, сте от паралиите. За вас това е само игра.

Той я изненада, като я стисна за ръката с прилични на стоманено менгеме пръсти.

— Не е игра — промълви едва чуто, но и със сподавен плам, от който Мел съвсем се стъписа. — Онова, което притежавам, което съм, не е игра. Не е игра и да отвличаш деца.

— Няма да позволя Роуз да страда отново.

— По този въпрос можем да се споразумеем. Щом сте толкова против, защо изобщо сте я довели?

— Защото ми е приятелка. И ме помоли.

Себастиан кимна лекичко. Предаността беше друго качество, което младата жена безспорно притежаваше.

— А как се добрахте до телефонния ми номер? Няма го в указателя.

— Това ми е работата — подсмихна се тя.

— А бива ли ви в нея?

— И още как!

— Прекрасно. Мен също, значи ще работим заедно.

— Какво ви кара да мислите, че...

— Това, че не сте безразлична към момченцето. А ако има и минимален шанс наистина да притежавам качествата, които твърдя, че имам, надали ще рискувате да го пропуснете.

Мел усещаше как от пръстите му струи топлина, която сякаш я пронизваше до кости. Даде си сметка, че е уплашена. Не физически. Беше уплашена, понеже никога дотогава не бе усещала подобна сила.

— Работя сама.

— Аз също — отвърна спокойно той. — Като правило. Ала този път ще нарушим правилата. — Съсредоточи се, за да разбере една дребна подробност, с която да й натрие носа. — Ще ви потърся много скоро, Мери-Елън! — усмихна се Себастиан.

Видя доволен как тя го изгледа с отворена уста и присвити очи — явно се мъчеше да се сети дали Роуз не се бе обърнала към нея с пълното й име. Но не можа да си спомни със сигурност. Разтърсена, се отдръпна.

— Не ми губете времето, Донован. И не ми викайте така.

Отметна глава и закрачи към колата. Не беше ясновидка, ала въпреки това знаеше, че той се подсмихва.

ВТОРА ГЛАВА

Той изпроводи с поглед малката сива кола, която пъплеше по лентата на пътя към магистралата, ала после не влезе вътре в къщата. Стоеше на вратата, развеселен, но и подразнен от гнева и безсилието на Мел, които още прехвърчаха като искри във въздуха.

Не ѝ липсваше воля. И енергия. Жена като нея направо ще изтощи някой по-кротък мъж. А Себастиан се смяташе за кротък. Ала нямаше нищо против да надзърне в душата ѝ, точно както малчуган разръчка жаравата, за да види колко пъти огънят ще се разгори.

Струваше си да се опариш, за да разпалиш пламъците.

Сега обаче той се чувстваше много уморен и не му беше до това. Вече се ядосваше на себе си, задето бе склонил да го забъркат. Бе капитулирал заради съчетанието между двете жени — едната разплакана и преизпълнена с отчаяна надежда, другата разгневена, невярваща и присмехулно настроена. Докато слизаше по стълбите, си помисли, че ако бяха дошли поотделно, щеше да излезе с тях на глава. Но бе разгромен от това, че двете жени го бяха хванали в капана на дълбоките си, взаимно изключващи се чувства.

Ето защо щеше да се опита да разбули загадката. Беше си обещал дълга спокойна почивка, преди да се нагърбва със следващия случай, ала сега реши да опита.

Първо обаче искаше да си почине, да прекара една ленива утрин, да излекува умореното съзнание и наранената си душа.

Зад къщата, до ниската, ослепително бяла конюшня имаше оградено пасище. Още преди да бе стигнал до него, Себастиан чу как конете цвилят радостно и се усмихна.

Съгледа източения черен жребец и гордата бяла кобила, които стояха, без да се помръдват, и наподобяваха прелестни шахматни фигурки — едната изваяна от абанос, а другата, от алабастър.

После кобилата размаха кокетно опашка и се втурна към оградата.

Той бе наясно, че конете могат да я прескочат. Бяха го правили многократно, когато ги яздеше. Ала между тях съществуваше доверие и животните знаеха, че оградата бе сложена не за да ги спира като клетка, а за да им служи за дом.

— Хубавицата ми! — Себастиан вдигна ръка да помилва кобилата по муцуната и красивата дълга шия. — Грижиш ли се за мъжа си, Психея?

Кобилата изпръхтя в дланта му. Той съгледа в тъмните ѝ очи наслада, и както му се струваше, хумор. Когато прескочи оградата, кобилата изцвили тихичко — стоя кротко, докато господарят ѝ прокарваше длан по нейните хълбоци и издут корем.

— Още само няколко седмици — прошепна Себастиан.

Почти усещаше живота в утробата ѝ. Отново се сети за Моргана, макар и да се съмняваше, че братовчедка му ще се зарадва, разбере ли, че я сравнява с бременна арабска кобила, пък било то и такава прелестна като Психея.

— Ана добре ли ви гледа? — Той зарови лице в гривата на кобилата, успокоен от ведрия ѝ добродушен нрав. — Защо ли изобщо питам!

Милва още малко Психея, за да ѝ окаже вниманието, липсвало и на двамата по време на неговото отсъствие. После се извърна и погледна жребеца, който стоеше, наострил уши и отметнал красива глава.

— Ами ти, Ерос, пазиш ли жена си?

Дочул името си, жребецът отстъпи и вдигна предни крака във въздуха, сетне изцвили звучно, все едно му отвърщаше с човешки глас. Бе толкова наперен, че Себастиан се засмя и отиде при него.

— Може и да не признаваш, прелестно животно, но ти е домъчняло за мен.

Все така усмихнат, той шляпна Ерос по лъскавия хълбок и жребецът препусна в кръг. След втората обиколка господарят му се вкопчи в гривата и се метна на гърба му, та да даде и на себе си, и на коня онова, което и двамата искаха — бърз, шеметен галоп.

Докато прескачаха стремглаво оградата, Психея ги гледаше снизходително и високомерно, като майка, която наблюдава боричкащи се малчугани.

Следобед Себастиан вече се чувстваше по-добре. Малко по малко празнотата, с която се бе върнал от Чикаго, се бе запълнила. Ала въпреки това той пак избягваше жълтото плюшено мече, оставено сам-само върху дългия даван. Не поглеждаше и снимката.

Седна пред масивното махагоново писалище в библиотеката, чиито стени бяха запълнени от горе до долу с лавици с книги, и се зае да оправя документацията. Откакто се помнеше, притежаваше от пет до десет фирми — някои бяха изцяло негови, в други държеше контролния пакет от акции. За него те бяха хоби — агенцията за недвижими имоти, фирмите за внос и износ на стоки, магазините, развъдникът за риба в щата Мисисипи, с който се забавляваше, и последната му прищявка — бейзболният отбор от Втора лига в Небраска.

Бе достатъчно предприемчив, че да печели умерено, достатъчно разумен да предостави всекидневното ръководство на фирмите на специалисти, и достатъчно капризен, за да ги продава и купува, когато му хрумне.

Радваше се на онова, което му осигуряваха парите, и често харчеше тези печалби, без изобщо да се замисля. Но бе израсъл в богатство, сред грамади от пари, които биха стъписали друг, ала които за него бяха само цифри върху хартията. И досега се забавляваше неописуемо с тази простичка игра — математиката, със събирането и изваждането.

Беше щедър към различните благотворителни организации, защото вярваше в тях. Правеше доброволни пожертвования не за да намалява данъците си или от филантропия, а защото така му повеляваше моралът.

Обаче сигурно щеше да се притесни и подразни, ако го възприемаха като човек с непоклатим морал.

Чак до залез-слънце работи, чете, опитва нова магия, която се надяваше да усъвършенства. Магиите бяха стихията на братовчедка му Моргана. Изобщо не се надяваше някога да се мери с нея в тази област, ала нали си беше амбициозен, продължаваше да опитва.

О, да, можеше да прави огън, но това го знаеше и най-посредственият магьосник. Можеше и да левитира, ала и това не бе кой знае каква дарба. Магьосничеството му се ограничаваше с тези и с

още няколко циркаджийски номера — в съзнанието му отново изникна образът на Мел. Неговата сила бе в ясновидството.

Точно както блестящият актьор понякога копнее да пее и танцува, Себастиан мечтаеше да прави магии.

След два почти безуспешни часа се ядоса и се отказа. Пригответи си вкусна вечеря, пусна по стереоуредбата ирландски балади и отвори бутилка вино за триста долара нехайно, точно както други отпусват шише бира.

Дълго седя във ваната, сред стичащата се вода, и затворил очи, се наслаждаваше на усещането, че съзнанието му, слава богу, не бе обременено с нищо. После си сложи долнището на копринената пижама и си достави удоволствието да погледа огненочервения залез. Сетне изчака, докато нощта се промъкне крадешком и превземе небосвода.

Повече не можеше да отлага. Слезе без особено желание на долния етаж. Но вместо да включва осветлението, запали свещи. Нямаше нужда от допълнителни стимули, ала традицията му вдъхваше спокойствие. Усети мириса на сандалово дърво и ванилия, които му напомняха стаята на майка му в замъка Донован и неизменно му действаха като мехлем за душата. Светлината не бе силна — така побързо се пробуждаха ясновидските му способности.

Той стоя известно време край дивана. С въздишка — досущ черноработник, вдигнал търнокоп — се взря в снимката на Дейвид Мерик. Лицето му бе сладко и щастливо, и Себастиан щеше да се усмихне, ако не се бе съсредоточил. В съзнанието му изплаваха думи, отколешни тайни слова. След като бе сигурен, той остави снимката и взе жълтото мече с тъжни очи.

— Е, Дейвид — пророни мъжът и гласът му отекна кухо из празните стаи. — Я да видим сега!

Съгледа образите, но за разлика от други път, не сред ослепителна светлина. Очите му се промениха, от опушено сиви притъмняха като буреносни облаци. Бяха вторачени някъде отвъд стаята, отвъд стените и нощта.

Образи. Образи. Те изникваха и се топяха като восък в съзнанието му. Пръстите му бяха отпуснати върху играчката на детето, ала тялото му бе стегнато и твърдо като камък. Дишането му беше равномерно и бавно, сякаш беше заспал.

В началото се наложи да се пребори с мъката и страха, обгърнали като в пашкул играчката. Все така съсредоточен, Себастиан трябваше да преодолее образите на разплаканата майка, стиснала до себе си мечето, и на стъписания баща, който я бе прегърнал. Божичко, колко силни бяха болката, ужасът и гневът им! Ала най-силна бе тяхната любов.

Но дори тя се стопи, докато той се връщаше все по-назад в миналото.

Виждаше света през очите на учудено дете.

Хубаво лице, лицето на Роуз, надвесена над люлката. Усмивка, нежни думи, нежни длани. Неописуема любов. После друго лице — на мъж, млад, обикновен. Плахи пръсти, загрубели и мазолести. И тук имаше любов. Малко по-различна от майчината, ала все така силна като нея. Примесена с възторг и страхопочитание. И с мечтата да поритат, заедно с детето топка в някой прикътан заден двор.

Образите се редуваха ли, редуваха. Детски плач в късна доба. Безформени страхове, бързо разсеяни от силни грижовни ръце. Мъчителен глад, утолен от топлото мляко в майчината гръд. И наслади, възторг от багрите, звуците, топлото слънчице.

Здраве, желязно здраве в телце, напирасо да порасне както през първата вълшебна годинка на всяко новородено.

Сетне горещина, изненадваща, зашеметяваща болка. Пулсиращи зачервени венци. Успокоението, че те гушкат, дундуркат, пеят ти.

И друго лице, озарено от друг вид любов. Мери-Елън, която е хванала жълтото мече и го мърда пред очите му. Тя се смее, гушва го плахо и нежно, вдига го високо във въздуха и го целува по коремчето.

От нея струи копнеж, прекалено смътен и за самата Мери-Елън, та Себастиан да го види ясно. Цялата е изтъкана от чувства и объркване.

„Това ли искаш? — идеше му да я попита. — Нима се страхуваш, че няма да го имаш?“

После образът ѝ се стопи като картинка, нарисувана с тебешир върху паважа и размита от пороен дъжд.

Спиш. Сънуваш ведри сънища на шарената сянка, хладна и нежна като целувка. Спокойствие, пълно спокойствие.

Когато го нарушават, си сънен и кисел. Напълваш с въздух здрави дробчета и си готов да се разплачеш, но някой ти запушва

устата с длан. Непозната длан, непозната миризма, раздразнението прераства в страх. Лицето... Себастиан го зърна само за миг, ала се постара да го запечата в съзнанието си, та по-късно да се върне към него.

Носят те нанякъде, държат те здраво, пъхват те в някаква кола. Вътре мирише на развалена храна, разлято кафе и мъжка пот.

Себастиан видя и усети ясно всичко това. После, изтощен от ужаса и сълзите на детето, заспа и не видя доста неща.

Затова пък бе видял най-важното. И знаеше откъде да започне.

Моргана отвори магазина точно в десет. Луна, нейната голяма бяла котка, се шумугна между нозете ѝ, разположи се напред помещението и се зае да си чисти опашката. Лете имаше много клиенти и Моргана веднага отиде зад касовия апарат. Коремът ѝ се опря лекичко в стъклото и тя се засмя тихо.

Бе наедряла като слоница. И се чувстваше на седмото небе. Бе щастлива, че носи в утробата си нов живот. Животът, който те с Наш бяха създали.

Сети се как сутринта мъжът ѝ я целуна няколко пъти по издутия корем, сетне се дръпна рязко, с широко отворени очи, защото човечето, спящо в утробата ѝ, го бе изритало.

— Боже, Моргана, краче! — възкликна Наш и долепи длан до корема ѝ. — Мога да преброя дори пръстчетата.

„То оставаше да не можеш, нали знаеш, че са пет!“ — помисли си сега тя усмихната тъкмо когато се отвори вратата.

— Себастиан! Върнал си се! — протегна Моргана две ръце към него и лицето ѝ отново грейна от щастие.

— Преди ден-два. — Той пое ръцете ѝ, целуна ги звучно, дръпна се и, вдигнал вежди, започна да я оглежда. — Божичко, какви грамадни сме станали!

— Затова пък сме хубави!

Тя се потупа по корема и излезе иззад щанда. Макар и бременна, си бе все така сексапилна. Дори повече от преди. Направо грееше. Черната ѝ къдрава коса се спускаше като водопад чак до кръста, изпод яркочервената рокля се виждаха прелестните ѝ крака.

— Излишно е да питам дали си добре — отбеляза Себастиан. — Сам виждам.

— Тогава аз да те питам как си. Вече чух, че си помогнал доста в Чикаго — изрече Моргана с усмивка, но в очите ѝ се четеше едва загатната тревога. — Трудно ли беше?

— Да. Обаче свършихме работа.

Преди да се бе впуснал в подробности и изобщо да бе убеден, че иска да го направи, в магазина влязоха трима клиенти, които започнаха да разглеждат кристалите, билките и фигурките.

— Днес сама ли си?

— Не, всеки момент ще дойде и Минди.

— Минди вече е тук — оповести нейната помощничка, която нахълта в магазина. Беше облечена в бял костюм по тялото и озари Себастиан с кокетна усмивка. — Здравей, красавецо!

— Здравсти, ненагледна!

Вместо да излезе на улицата или да иде в малкия офис, както правеше обикновено, ако в магазина дойдеха клиенти, той тръгна из помещението — вдигаше припряно кристалите и душеше свещите. Моргана използва първия удобен случай, за да дойде пак при него.

— Някаква магия ли търсиш?

Той се намръщи, както държеше топката от обсидиан.

— Нямам нужда от зрителни стимули.

— Пак ли си ударил на камък с някоя магия? — подсвирна Моргана.

Братовчед ѝ бе харесал много топката, но въпреки това я върна на рафта. Само това оставаше, да даде повод на Моргана да злорадства!

— Магиите ги оставям на теб.

— Де да беше така! — Тя взе топката и му я подаде. Познаваше го прекалено добре, че да се хване на неговите въдици. — Подарък от мен. Обсидианът няма равен, ако искаш да отблъснеш злоторните вибрации.

Себастиан търкулна топката от дланта към върховете на пръстите си и пак я стисна.

— Държиш магазин и сигурно познаваш съгражданите си.

— Криво-ляво. Защо?

— Какво знаеш за детективска агенция „Съдърланд“?

— „Съдърланд“ ли? — сбърчи чело Моргана. — Звучи ми познато. Минди, нали гаджето ти по едно време си имаше взимане — даване с някаква агенция „Съдърланд“?

Минди тъкмо издаваше касова бележка и почти не вдигна глава.

— Кое гадже?

— Онзи, дето прилича на интелектуалец. Май бе застрахователен агент.

— А, Гари ли! — Минди се усмихна лъчезарно на клиента. — Дано ви хареса! Заповядайте пак! Гари вече не ми е гадже — допълни тя. — Голям ревнивец. Съдърланд сътрудничи често на застрахователната компания, в която работи Гари. Разправя, че била много печена.

— Ама това жена ли е? — усмихна се Моргана хладно на братовчед си. — Хм!

— Не ми хъмкай! — докосна я той по носа. — Съгласих се да помогна и тази Съдърланд също има връзка със случая.

— А хубава ли е?

— Не — отвърна съвсем чистосърдечно Себастиан.

— Значи е грозна.

— Не. Необикновена е.

— А, от най-опасните. Та в какво разследване ѝ помагаш?

— Отвлечено е едно дете. Бебе — поясни той и закачливите пламъчета в очите му помръкнаха.

Моргана по инстинкт сложи длан на устата си.

— О, извинявай. Бебе... А знаеш ли дали...

— Да, живо е. И е добре.

— Слава богу! — Успокоена, тя затвори очи и в същия миг си спомни. — Да не е бебето, което отвлякоха преди два месеца от кошарката в задния двор?

— Да.

— Ще го намериш, Себастиан! — увери го братовчедка му и го хвана за ръцете. — И то скоро.

— Дано! — кимна той.

Точно в същия момент Мел попълваше на пишещата машина фактура за застрахователната компания „Андъррайтърс“. Бяха я наели

на граждански договор — за всеки случай, но през последните няколко месеца бе изпълнявала и допълнителни поръчки, за които трябваше да получи възнаграждение. Върху лявото ѝ рамо се тъмнееше и синина — един мъж, който уж страдеше от дископатия, я бе халосал здравата, когато бе забелязал, че тя го снима, докато той сменяше спуканата гума на автомобила си.

Гума, която всъщност самата Мел бе спуснала.

Ако не се смятаха синините, бе свършила добра работа през седмицата.

За жалост обаче нещата не бяха чак толкова прости.

Дейвид! Детето не ѝ излизаше от главата. От опита си в полицията знаеше, че забъркан ли си лично, нищо не излиза. Ето че дотук само бе потвърдила това правило.

Бе обиколила надлъж и шир квартала на Роуз и бе разпитала хората, с които вече бе разговаряла и полицията. И подобно на ченгетата, бе получила три различни описания на автомобила, спрян през няколко къщи от блока на Роуз. Беше се сдобила и с четири взаимно изключващи се описания на някакъв „съмнителен тип“.

При тези думи се усмихна. Съвсем в стила на криминалните романи. Отдавна се бе убедила, че животът не е чак толкова вълнуващ, както кримките. Работата на детектива всъщност се състоеше от камари доклади и формуляри, които си дължен да пишеш и попълваш, от дълги часове, когато сучаеш в спряната кола и чакаш да се случи нещо, от безкрайни телефонни разговори с хора, които не желаят да разговарят с теб. Или още по-лошо — които говорят прекалено много, без да имат какво да ти кажат.

Понякога се случваше и да ти се нахвърли някоя стокилограмова горила, която направо ти изкарва ангелите.

Мел не би заменила това и срещу планина от злато.

Ала тя често се питаше какъв смисъл има всичко, какъв смисъл има да си вадиш хляба с работа, която обичаш и за която имаш дарба, при положение че не си в състояние да помогнеш на приятелката си. Мел нямаше много приятели, че да подмине с лека ръка Роуз и Стан. Те я бяха направили по-богата, като я бяха допуснали до Дейвид. Бяха я приобщили към семейството си, чувство, което тя не бе изпитвала никога дотогава.

Бе готова да мине и през огъня, само и само да им върне Дейвид.

Метна встрани фактурата и взе папката, която вече два месеца лежеше върху писалището. Върху нея с четливи букви пишеше „Дейвид Мерик“ и беше отчайващо тънка.

Мел разполагаше с всички отличителни белези на момченцето — ръст, тегло и цвят на очите. С отпечатъците от пръстите и стъпалата му. Знаеше кръвната му група, помнеше ясно и мъничката трапчинка отляво на устата.

В папката обаче не пишеше колко сладка бе тази трапчинка, когато Дейвид се усмихваше, колко звънлив бе смехът му, колко нежна бе влажната му устица, допряна до бузата ѝ за целувка. Не пишеше и как красивите му кафяви очи грейваха, когато го вдигнеше високо над главата си.

Тя съзнаваше колко празна се чувства, колко тъжна и уплашена. Точно както знаеше, че дори и да умножи стократно тези свои чувства, те изобщо не можеха да се мерят с онова, което Роуз изживяваше всеки час и миг.

Разгърна папката и извади снимката на шестмесечния Дейвид, правена в професионално ателие само половин месец, преди да го отвлекат. Момченцето с пълните бузки се усмихваше лъчезарно срещу фотоапарата, стиснало жълтото мече, подарък от Мел, когато го бяха донесли къщи от родилния дом. Косицата му беше започнала да се сгъстява и бе с цвета на зреещи ягоди.

— Ще те намерим, мъничкото ми. Много скоро ще те намерим и ще те върнем у дома. Кълна ти се!

Тя побърза да скрие снимката. Бе длъжна да го стори, та и занаят да е в състояние да води разследването спокойно и професионално. Нямаше да помогне на Дейвид, ако ронеше сълзи над снимката му, точно както и ако прибегнеше до услугите на ясновидец и екстрасенс с уста на пират и страховити очи.

О, този мъж я дразнеше неопишуемо! Идеше ѝ да го фрасне по самодоволното ухилено лице. Стисна зъби при спомена за гласа му, в който се долавяше едва забележим ирландски акцент. И хладно високомерие, освен когато той бе разговарял с Роуз. С нея мъжът бе приказвал нежно, внимателно и невероятно търпеливо.

Да, де, та да ѝ замае главата, каза си ядно и прескочи купчината телефонни указатели, за да иде при хладилника до вратата, задръстен с чудовищни количества безалкохолни напитки, всичките натъпкани с

кофеин. Да ѝ замае главата и да ѝ вдъхне надежда — нещо, което нямаше право да върши.

Дейвид щеше да бъде намерен, ала с логичните, старателно премислени действия на полицията, а не от някакъв мошеник ясновидец и екстрасенс с ботуши за шестстотин долара.

Мел тъкмо отпиваше припряно от бутилката, когато същите тези ботуши прекрачиха прага на офиса. Тя не каза нищо, само продължи да отпива от бутилката, както се бе облегнала на рамката на вратата, и прониза мъжа с леденостудени зелени очи. Себастиан затвори вратата, на която имаше табела „Детективска агенция Съдърланд“, и се огледа нехайно. Бе виждал и по-неугледни кантори. Както и по-лъскави. Сивото метално писалище бе от бракуваните доставки за армията, беше удобно, но и доста грозно. До стената, която плачеше за боядисване, имаше две метални кантонерки. При паянтовата масичка с купчини стари списания и прогорен от фасове плот се мъдреха два стола, единият с ярколилава тапицерия, другият — с избеляла щампована дамаска. Върху стената отзад бе окачен акварел на залива Монтъррей, който стоеше тук неуместно, като изискано облечена жена, отишла на товарните докове. Кой знае защо, в помещението ухаеше на пролетна ливада.

Той хвърли поглед зад Мел и видя малка, невероятно разхвърляна кухня. Не се сдържа, пхна ръце в джобовете си и се усмихна на младата жена. Тя отново отпи от бутилката, която държеше с два пръста.

— По работа ли си дошъл, Донован?

— Намира ли ти се още една бутилка от това?

Мел постоя, постоя, пък сви рамене, прекрачи повторно камарата телефонни указатели и извади от хладилника още една бутилка.

— Надали си слязъл от своята планина колкото да пийнеш нещо разхладително.

— Не съм дошъл за това, ала рядко отказвам безалкохолно. — След като тя му подаде бутилката, Себастиан я отвори. Огледа от глава до пети младата жена в тесни джинси, охлузени ботуши, високо вдигната брадичка с чаровна трапчинка по средата и тъмнозелени, изпълнени с недоверие очи. — Днес изглеждаш наистина невероятно, Мери-Елън.

— Не ме наричай така!

Смяташе да изрече думите просто твърдо, ала кой знае защо ги изсъска през стиснати зъби.

— Защо? Такова красиво старомодно име! — Той отметна глава, за да я подразни. — Е, Мел може би ти приляга повече.

— Какво искаш, Донован?

Язвителните пламъчета в очите му помръкнаха.

— Да намеря Дейвид Мерик.

Още малко, и тя щеше да се хване на въдицата — думите му прозвучаха искрено и чистосърдечно. Дръпна се рязко назад, седна на крайчеца на писалището и се взря в Себастиан.

— Сега, драги ми господине, сме само двамата. Безпредметно е да говорим с недомлъвки. Не се бъркай в тази работа! Склоних да придружа Роуз, защото не успях да я разубедея, че няма смисъл да идва при теб, и защото поне за малко това я поуспокои. Но мен не можеш да заблудиш, въпреки лъскавия ти вид те знам що за стока си. „Достатъчно е да ми пратите двайсетачка, и ще преобразя живота ви. Срещу скромна сума ще ви помогна да забогатеете, да се сдобиете с власт и да станете неотразими в леглото.“ — Мел махна с бутилката, сетне отпи отново от нея. — Ти не си от кокошкарите, не работиш на дребно. По-скоро си от типовете, дето се тъпчат със съомга и се наливат с шампанско „Дом Периньон“. Сигурно си натрупал цяло състояние, като изпадаш в транс на местопрестъплението и уж „виждаш“ уликите. Не е изключено от време на време и да ги налучкваш, толкова по-добре за теб. Обаче криви са ти сметките, ако си въобразяваш, че ще намажеш от нещастieto на Роуз и Стан и ще си направиш самореклама чрез невръстното им момченце!

Той не ѝ обърна особено внимание — пет пари не даваше какво си мисли за него това цапнато през устата маце. Интересуваше го единствено Дейвид Мерик. Ала въпреки това стисна по-силно бутилката между пръстите си, а когато заговори, гласът му почти не се чуваше:

— Значи си разбрала що за стока съм, Съдърланд?

— И още как! — тросна се тя. — Дай да не си губим времето! Ако смяташ, че трябва да ти платим, задето вчера си изслушал Роуз, казвай колко искаш. Ще се погрижа да си получиш парите.

Известно време Себастиан мълча. Мина му през ума, че никога дотогава не му се бе искало да удуши жена. Ако не се смяташе

братовчедка му Моргана. Сега обаче си представи как стиска дългото, почерняло от слънцето вратле на Мел.

Остави празната до половина бутилка. Затършува припряно по разхвърляното писалище и намери молив и лист хартия.

— Какво правиш? — допита Мел, когато той разчисти малко място и се зае да рисува.

— Ще ти нарисувам нещо. Явно си от хората, следващи принципа: „Око да види, ръка да пипне“.

Тя се намръщи, докато наблюдаваше как дланта му се движи с лекота по листа. Открай време завиждаше на хората, на които рисуването им иде отръки.

Пак отпи от бутилката и си каза, че това изобщо не я интересува. Но продължи да гледа вторачено лицето, изникващо изпод линиите и извивките, които рисуваше младият мъж.

Пряко волята си се наведе. Усети някак между другото, че Себастиан миришеше на коне и кожа. На породисти, добре гледани коне и смазана кожа. Погледът ѝ бе привлечен от наситено пурпурния цвят на аметиста върху кутрето му. Мел се вторачи в него, почти хипнотизирана от начина, по който камъкът блещукаше в златната си обкова.

Ръцете на художник, мина ѝ някак между другото през ума. Силни, можещи и изтънчени. Помисли си още, че сигурно са и нежни и са свикнали да отварят шампанско и да разкопчават копчетата върху женски дрехи.

— Често ми се случва да правя и двете едновременно.

— Какво?

Доста стъписана, тя вдигна очи и видя, че Себастиан бе спрял да рисува. Стоеше по-близо, отколкото ѝ се бе сторило преди, и я наблюдаваше.

— А, нищо! — засмя се той, макар и да се ядоса на себе си, че бе прочел мислите ѝ. Просто му бе интересно защо Мел наблюдаваше така съсредоточено ръцете му. — Понякога е за предпочитане човек да не мисли толкова високо. — Докато тя го гледаше слисана, Себастиан ѝ връчи скица. — Това е мъжът, отвлякъл Дейвид.

Идеше ѝ да запокити скицата и да отпрати човека, който я бе нарисувал. Ала изпита някакво странно чувство, което я възпря. Без да казва нищо, отиде зад писалището и отвори папката за Дейвид. Вътре

имаше три работни портрета, направени в полицията. Взе един и го сравни с рисунката на Себастиан. Неговият безспорно бе по-подробен. Свидетелят не бе забелязал малкия белег с формата на буквата „с“ под лявото око и счупения преден зъб. Художникът в полицията не бе възпроизвел и паническият израз. Като цяло обаче върху двете рисунки се виждаше един и същи мъж — формата на лицето, разположението на очите, четинестата, вече оредяваща коса бяха еднакви. Значи Себастиан имаше свой човек в полицията, помисли си вбесена и се помъчи да се успокои. Докопал се бе до копие на работния портрет и го бе поразкрасил. Мел метна рисунката върху писалището и седна на ръждивия стол, който изскърца, когато тя се облегна назад.

— Защо нарисува точно този мъж?

— Защото видях него. Караше кафяв автомобил марка „Мъркюри“. Модел осемдесет и трета — осемдесет и четвърта година. С тапицирани в бежово седалки. Лявата задна е раздрана. Човекът си пада по кълтри музика. Във всеки случай бе пуснал по радиото такава музика, докато откарваше детето. На изток — прошепна той и за миг очите му проблеснаха като острието на нож. — На югоизток.

Един от свидетелите също бе споменал за кафява кола. Била най-обикновена, но никога дотогава не бил я виждал, била спряна недалеч от жилището на Роуз.

Ала Мел си напомни, че Себастиан е могъл да получи и тази информация от полицията. И сега ѝ се правеше на интересен, за да спечели доверието ѝ.

Ами ако не бе така... Ако съществуваше дори минимален шанс...

— Лице и кола — рече уж безразлично младата жена, ала гласът ѝ потрепери издайнически. — А няма ли да ми кажеш името, адреса и регистрационния номер на автомобила?

— С теб, Съдърланд, трудно се излиза на глава.

Щеше да му стане антипатична, ако той не виждаше, не усещаше колко бе отчаяна заради Дейвид.

— На карта е заложен животът на едно дете.

— Момченцето е в безопасност — допълни Себастиан. — Грижат се добре за него. Малко е объркано и плаче повече от обикновено. Но не са му причинили никакво зло.

Мел усети как дъхът ѝ секва. Ако не друго, ѝ се искаше да повярва поне в това.

— Само да си посмял да го кажеш на Роуз! — тросна се тя. — Направо ще полудее.

Той продължи, без да ѝ обръща внимание:

— Мъжът, който го е отвлякъл, е бил уплашен. Завел го е при една жена... на изток. Тя е облякла детето в ританки и блузка на червени и бели райета. Сложили са го да седне в колата и са му дали връзка пластмасови ключове, с които да си играе. Пътували са много дълго, после са отседнали в мотел. Отпред има динозавър. Жената е нахранила момченцето, изкъпала го е, а когато то се е разплакало, го е гушнала и го е приспала.

— Къде? — попита Мел.

— В Юта — понамръщи се Себастиан. — Може би и в Аризона, обаче по-вероятно в Юта. На другия ден са продължили на югоизток. Жената не е уплашена. За нея това е най-обикновена сделка. Влизат в универсален магазин... някъде в Тексас. Вътре гъмжи от народ. Тя сядна на пейка. До нея се настанява някакъв мъж. Остава на пейката плик и откарва Дейвид с бебешката количка. На другия ден — пак същото. Дейвид е уморен от пътуването и е стреснат от толкова много непознати лица. Исква да се прибере у дома. Отвеждат го в някаква къща. Голяма, зидана от камък, със стари кичести дървета на двора. Някъде в Юта. Май в Джорджия. Дават момченцето на една жена, която го гушва и се просълзява, а някакъв мъж ги прегръща и двамата. Там Дейвид си има стая с тапети на сини платноходки и малка механична въртележка с циркови животинки над креватчето. Сега го наричат Ерик.

Мел бе пребледняла, когато си възвърна дар словото:

— Не ти вярвам...

— Знам, но дълбоко в себе си се питаш дали пък да не ми повярваш. Забрави какво ти е мнението за мен, Мел! Мисли за Дейвид!

— Точно това и правя! — Тя скочи от бюрото, стиснала в ръка скицата. — Тогава ми кажи някакво име, дявол те взел!

— Нима си въобразяваш, че тези неща стават така? — сопна се той. — Ти питаш, аз отговарям. Това е изкуство, а не телевизионно състезание.

Мел пак запокити рисунката върху писалището.

— Изкуство, няма що!

— Чуй ме! — Младият мъж стовари длани върху писалището толкова силно, че тя подскочи. — Цели три седмици бях в Чикаго и в съзнанието ми непрекъснато се въртяха картини как едно чудовище разфасова хора на малки парченца. Усещах задоволството му. Приложих всичко, на което съм способен, хвърлих всички сили, които притежавам, само и само да го открия, преди да го е сторил отново. Ако в нашия случай ти се струва, че не работя достатъчно бързо, Съдърланд, съжалявам, но това е положението.

Мел отстъпи назад. Не защото се уплаши от внезапния му изблик на гняв. А защото съгледа върху лицето му нещо, следа от умората и ужаса, които бе изживял.

— Добре — въздъхна тя тежко. — Аз обаче не вярвам в екстрасенси, ясновидци, вещици и разни караконджули, дето се промъкват по късна доба.

Себастиан неволно се усмихна.

— Някой ден не е зле да те запозная с роднините си.

— Обаче — продължи Мел, сякаш той не й бе казал нищо — съм готова на всичко. Ако това ще помогне да върнем Дейвид, нямам нищо против да погадаем и на онези дъсчици с изписана върху тях азбука. — Тя отново взе рисунката. — Вече знам лицето. Ще започна отгук.

— Ще започнем отгук!

Още преди да бе възроптала, иззвъня телефонът.

— Детективска агенция „Съдърланд“. Да, аз съм, Мел. Какво става при теб, Рико?

Себастиан забеляза как тя се съсредоточава и устните й се разтягат в нещо като усмивка. Божичко, беше красива, осъзна той някак изненадан и подразнен.

— Можеш да разчиташ на мен, мой човек! — Мел си записа нещо с припрян нечетлив почерк. — Да, знам къде се намира. Стига си се притеснявал, де! Никога през живота си не съм чувала за теб, камо ли пък да съм виждала прелестната ти мутра. Ще ти оставя парите в „О’Райли“. — Тя замълча, после прихна. — Гладна кокошка просо сънува, драги!

Когато остави телефонната слушалка, Себастиан усещаше как от нея направо струи превъзбуда.

— Я се поразходи, Донован. Имам малко работа.

— Ще дойда с теб — изрече той импулсивно и веднага съжали.

Сигурно щеше да се откаже, ако Мел не бе реагирала толкова присмехулно. Тя пак се изсмя.

— Слушай, приятелче, това тук не ти е забавачница. Нямам нужда от излишен багаж!

— Предстои ни да работим заедно — надявам се, за кратко. Знаем на какво съм способен аз, Съдърланд. Но не съм наясно за какво те бива теб. Нека видя как действаш.

— Значи ти се иска действие — кимна Мел бавно. — Е, хайде, от мен да мине, щом толкова настояваш. Чакай тук. Първо трябва да се преоблека.

ТРЕТА ГЛАВА

Да, наистина се бе преоблякла, помисли си Себастиан след по-малко от десет минути, но жената, която се появи от съседното помещение в тиквеножълта кожена пола, дълга най-много педя — педя и нещо, нямаше нищо общо с момичето, което преди малко го бе оставило сам в стаята.

Краката ѝ бяха направо невероятни.

Беше направила нещо и с лицето си. Очите ѝ изглеждаха огромни и бляскави. Устата ѝ бе тъмна и лъскава. Косата ѝ също бе променена — за разлика от преди, когато бе сресана надве-натри, сега бе тупирана и разрошена, сякаш жената току-що бе станала от сън и изгаряше от желание отново да се пъкне в леглото.

От ушите ѝ висяха две лъскави златни топки, стигащи почти до впитото черно сако. Толкова впито, помисли си той, че всеки мъж, стига да не е в кома, ще се досети как под него няма нищо, освен жена.

Секс! Думата изникна в съзнанието му, изписана с огромни дебели букви. Необуздан, разюздан и леснодостъпен секс.

Беше сигурен, че ще подметне нещо язвително или грубо и многозначително. Ала от устата му излезе друго:

— Къде смяташ да ходиш в този вид?

— Какво толкова му има на вида ми? — вдига Мел изписана вежда.

Себастиан махна с ръка и се помъчи да откъсне поглед от краката ѝ.

— Приличаш на...

— Аха! — Тя се усмихна самодоволно и се завъртя сладострастно. — Това ми е работното облекло. Действа безотказно. На повечето мъже им е безразлично дали си хубава или не, стига да разголиш повечко кожа, а останалата да покриеш с нещо впито.

Той поклати глава. Не му беше до това, да разшифрова подобни изявления.

— Защо си се издокарала така?

— Оръдие на труда, Донован! — Мел намести върху рамото си огромната дамска чанта. В нея носеше друго оръдие на труда. — Ако ще идваш с мен, да тръгваме! По пътя ще ти обясня всичко.

Сега Себастиан долови, че от нея се излъчва не вълнение, а пълна мобилизация. Докато тя се качваше в колата — и, о Боже, полата ѝ се вдигна още два-три сантиметра нагоре, той почувства, че младата жена направо изгаряше от нетърпение да се впусне в действие. Точно както другите жени изгаряха от нетърпение да тръгнат по магазините.

Мел обаче не приличаше на жените, които бе срещал дотогава.

— Слушай сега за какво става дума — поде тя, след като Себастиан се настани на седалката до нея.

Младата жена взе на пълна скорост завоя и подкара бързо и вещо, точно както обясняваше на спътника си своята задача. От месец и половина били извършени множество обири все на електроника — телевизионни приемници, видео плейъри, стереоуредби. Повечето потърпевши били застраховани в „Андъррайтърс“. Полицията разполагала с някои улики, но все удряла на камък. И понеже щетите в отделните случаи не възлизали на повече от стотина — двеста долара, ченгетата не смятали разследването за кой знае колко важно.

— „Андъррайтърс“ е застрахователно дружество средна ръка — отбеляза Мел, докато профучаваше на жълта светлина. — Шефовете му не си умират от удоволствие, задето им се налага да изплащат толкова застраховки. Ето защо ме наеха преди няколко седмици.

— Трябва да закараш колата на ремонт — вметна той, когато двигателят изтрополи.

— Аха. Та се поразтърсих и какво, мислиш, открих? Двама хубостници продават телевизори и друга апаратура направо от някакъв фургон. Е, не са чак толкова нагли, та да го правят тук. Ходят в Салинас или Соледад.

— И как ги надуши?

Тя му се усмихна благо — благо.

— С много обикаляне, Донован. Само да знаеш колко километри съм навъртяла!

Колкото и да се мъчеше да не го прави, Себастиан пак не се сдържа и погледна дългите ѝ, загорели от слънцето бедра.

— А, сигурно!

— Накрая се добрах до това приятелче, дето ми звънна. На няколко пъти си е имал вземане-даване с полицията, та е доста напласен. Обаче кой знае защо, му станах симпатична. Вероятно защото съм частен детектив. Има доста познати — допълни Мел, — с които е извършвал кражби с взлом, общо взето, кокошкарска работа.

— Няма що, с добри приятели си се сдушила!

— Да, де, направо съм си отживяла с тях — отбеляза тя с присмех в гласа. — Та той ми дава информация, а аз — по някоя и друга банкнота. Така поне не ходи да разбива чужди апартаменти. Навърта се по доковете, дето нормален човек няма да иде за нищо на света. Там има едно заведение, където снощи се отбил уж за малко. Срещнал някакъв свой стар познайник, който вече бил пийнал и почнал да го черпи на поразия. Моят приятел много обича да го черпят. Започнали да откровеничат, както често става, ако си пийнал, и се разбрало, че онзи, другият, се е опаричил, понеже току-що бил пласирал цял камион крадена апаратура. И нали покрай алкохола били станали първи приятели, онзи отвел моя човек в задната част на заведението, където имало склад. И с какво според теб бил натъпкан той?

— С крадена апаратура.

— Бързо схващаш, Донован! — подсмихна се развеселена младата жена.

— Защо тогава не се обадиш на ченгетата?

— Тези нехранимайковци може и да не са от най-едрите риби, ала съм ги спипала аз — засмя се пак Мел и превключи скоростта. — Аз!

— Сигурно ти е минавало през ума... че едва ли ще ни посрещнат с хляб и сол.

— Не бери грижа за това, Донован. Ще те пазя. А сега слушай какво искам от теб.

Когато след няколко минути спряха пред заведението, Себастиан вече бе наясно с плана на действие. Не че му допаднаше особено. Нали си бе претенциозен, погледна под вежди ниската сграда без прозорци.

Беше отблъскваща, но той реши, че повечето заведения изглеждат така на дневна светлина. Ала изпита чувството, че тази

кръчма си е отблъскваща и посред нощ. Беше иззидана от тухли от пресована сгур, които някой предприемчив ентусиаст бе боядисал в зелено. Боята — доста гнусен оттенък, се бе олющила и на много места изпод нея се показваше сивата стена, точно както под лющещ се струпей, се белее белезникавата кожа.

Още беше обедно време, но въпреки това на покрития с чакъл паркинг вече бяха спрели десетина коли. Мел пусна ключовете в чантата си и се смръщи на Себастиан.

— Опитай се да изглеждаш по-малко...

— Човешки ли? — подсказа ѝ той.

„Изискан“ бе думата, изникнала в съзнанието ѝ, ала за нищо на света не би я изрекла на глас.

— Да не изглеждаш така, сякаш идваш от снимки за моден журнал. И, за бога, не поръчвай бяло вино.

— Ще се въздържа.

— Гледай какво правя аз и всичко ще е наред.

Смрадта в заведението го удари още щом тя отвори вратата. Вътре вонеше на цигари, на бира и пот. Откъм музикалната кутия се носеха оглушителни звуци. Себастиан имаше доста еkleктични музикални вкусове, но въпреки това си помисли, че надали ще издържи дълго на подобна дандания.

Край барплота бяха насядали мъже — от онези с издутите бицепси, нашарени с татуировки, главно изображения на змии и черепи, които явно бяха на особена почит сред клиентелата на заведението. Четирима мазни типове играеха бiliarд. Неколцина вдигнаха очи и изгледаха Себастиан презрително и самонадеяно, а Мел — с повече симпатии.

Той долови накъсани мисли — не му бе особено сложно, понеже коефициентът на интелигентност на постоянните посетители тук не бе от най-високите. Устните му потрепериха. И през ум не му бе минавало, че една жена може да бъде описана по толкова много начини.

Въпросната жена — представителките на нежния пол в заведението бяха общо три — отиде с наперена стъпка при барплота и се намести с късата си кожена поличка на високия стол. Голямата ѝ, наплескана с червило уста се изду похотливо.

— Ако не друго, можеш поне да ми поръчаш една бира — рече тя на Себастиан задъхано и кокетно, с което доста го стъписа.

Присви за миг очи, за да го предупреди, и той си спомни каква роля му бе отредена.

— Слушай, котенце, нямам никаква вина.

Котенце ли? Мел престана да върти очи.

— Да, де, то оставаше да имаш! Мястото ти в службата изстива, и не си виновен. Губиш стотачка на покер, и пак не си виновен. Я дай една бира! — провикна се тя към бармана и кръстоса прелестните си дълги крака.

Себастиан запристъпва уж смутено, после вдигна два пръста и се намести на стола до нея.

— Обясних ти вече... Нали ти казах, че онзи пикльо в службата ме е взел на мушка? Стига си ми опявала.

Мел изсумтя, когато барманът стовари с трясък пред тях двете халби бира. Щом Себастиан се пресегна към задния си джоб, й хрумна, че портфейлът му сигурно струва колкото всичкия алкохол, поръчан от постоянните клиенти на заведението. И е натъпкан с пачки зелени банкноти и с няколко лъскави златни кредитни карти.

Тя му изсъска. Той я разбра моментално — нещо, което по-късно щеше да й предостави храна за размисъл. Поколеба се и отпусна ръка.

— Пак ли си останал без цент? — подметна Мел присмехулно. — Страхотно, няма що! — С очевидно нежелание бръкна в дамската си чанта и извади две опърпани банкноти от един долар. — С теб управля няма, Хари.

Хари ли? Себастиан се свъси — изобщо не преиграваше.

— Тия дни ще се опарича. Спечелих от тотото.

— Да, де! Направо няма да си знаеш парите!

Тя му обърна гръб, отпи от халбата бира и огледа заведението. Рико й бе описал мъжа. Само за минута-две откри човека, когото приятелят на Рико бе нарекъл Еди. Според познатия на Рико, Еди бил голям чешит. Занимавал се главно с пласирането на крадените вещи. И си падал женкар.

Мел праметна крак връз крак в такт с музиката и направи всичко възможно да привлече вниманието на Еди. Усмихна се кокетно, все едно му казваше: „Ей, ти, едрия! Цял живот съм търсила мъж като теб!“ Себастиан обаче, който вече се бе вживял достатъчно в

наложената от нея игра, че да се изненадва, веднага разбра какво всъщност мисли тя за Еди — че е плешив дебелак и негодник. Обърна се да го поразгледа. Еди наистина бе плешив, ала под тенис фланелката без ръкави, освен тлъстини се виждаха и налети мускули.

— Слушай, сладурче — подзе той и сложи ръка върху рамото на Мел. Тя обаче веднага се дръпна.

— До гуша ми е дошло от оправданията ти, Хари. Всичко е ясно — нямаш пукнат цент, проиграваш на комар парите ми. Не можеш да намериш дори петдесет долара, за да оправши телевизора. А знаеш колко обичам шоупрограмите.

— Гледаш прекалено много телевизия.

— Я се разкарай! — тросна се Мел ядно и се извърна с лице към него. — До среднощ се скъсвам от работа, обикалям като ненормална да взимам поръчките, а ти си седнал да ми натякваш, задето си позволявам да поседна пред телевизора, да си вдигна краката и да погледам. Не ти струва нищо.

— Как да не ми струва, ами тия петдесет долара?

Тя го блъсна и слезе от стола.

— Изгуби два пъти повече на карти, при това част от парите бяха мои.

— Стига си ми опявала, де! — Себастиан се вживяваше все повече в ролята си и едва ли не ѝ се наслаждаваше, вероятно защото помнеше как Мел го бе инструктирала да се държи по-грубичко с нея. — Само това знаеш, да врънкаш за щяло и нещяло!

Сграбчи я за ръката, така че да го видят всички. Тя отметна глава и очите ѝ проблеснаха предизвикателно. И... може би сексапилно? О, да, много сексапилно. Мел присви похотливо устни и той насмалко да се издаде, че разиграва театро. Тя забеляза за миг в очите му нещо много мощно. На гърлото ѝ заседна буца, сърцето ѝ забумка като обезумяло.

— Престани да ми даваш акъл! — разтърси я Себастиан за раменете хем да привлече вниманието, хем да дойде на себе си. — Щом не ти харесва, прав ти път!

— Пусни ме! — изписка Мел с треперлив глас. Нямахше как, трябваше да го направи. — Казах ти какво ще стане, ако посмееш да ме удариш само още веднъж.

Да я ударел ли? Божичко!

— Хайде, разкарай се оттук, Кристъл.

Той я заблъска към вратата, но съгледа пред себе си едра гръд с потна тенис фланелка, на която пишеше, че собственикът ѝ „не си поплюва“.

— Момичето ти каза да го оставиш на мира.

Себастиан вдигна очи към широката усмивка на Еди. До него Мел сумтеше, наистина ядосана. С надеждата да усети под нозете си твърда почва, Себастиан стана от стола, за да погледне онзи бабаит в очите.

— Гледай си работата!

Еди го цапардоса и го запрати пак на стола. Себастиан бе сигурен, че още години наред ще усеща върху гърдите си удара от пестника му, който приличаше на чук.

— Искаш ли, котенце, да го изведа навън и да му разкажа играта?

Тя избърса мигли и като че се замисли. Двоуми се достатъчно дълго, та Себастиан да плувне в пот.

— Не — отвърна накрая и отпусна разтреперана длан върху ръката на Еди. — Не си струва. — Сетне се усмихна и извърна преливащо от възхита лице към едрият като канара мъж. — Ужасно си мил. На този свят вече не останаха кавалери, на които едно момиче да разчита.

— Защо не седнеш на моята маса? — покани я Еди и я прегърна през кръста с китка, дебела колкото дънера на дърво. — Ще те почерпя едно, да ти олекне на душата.

— Ама ти си бил върхът!

Мел заподскача до него. Вживял се докрай в ролята си, Себастиан уж понечи да ги последва. Единият от мъжете край масата за бiliarд се ухили и удари няколко пъти с щеката по дланта си, за да го предупреди да кротува. Ще, не ще, Себастиан се сви край барплота и обхвана с ръце халбата бира.

Мел го накара да чака цял час и половина. Той не можеше дори да си поръча втора бира, без да наруши прикритието си, и трябваше да търпи кръвнишките погледи, които му хвърляше барманът, задето пиеше сякаш цяла вечност двата пръста бира, останали в халбата, и замезваше само с фъстъци.

Всичко това вече започваше да му втръсва. В представите му за приятно прекарано време не влизаше да седи в смрадлива кръчма и да гледа как някакъв бабаит сваля жената, с която бе дошъл. Пък дори и да не бе емоционално обвързан с нея. А тя да се кискаше донемайкъде щастливо всеки път, когато онзи тип прокарваше огромни длани по бедрата ѝ. Заслужаваше Себастиан да я зареже на произвола на съдбата, да излезе от заведението и да си хване такси.

Колкото до самата Мел, тя смяташе, че всичко върви по вода. Сър Еди, както го наричаше за огромно негово удоволствие, се напиваше бавно, но сигурно, без обаче да се олива — просто се разнежваше и ставаше по-уязвим. А и по-бъбрив. Мъжете много обичат да се перчат пред жена, готова да ги слуша, особено пък ако са почерпени.

Той сподели, че бил извадил страхотен късмет и се бил опаричил, и попита Мел дали не иска да сподели с него щастията му. Тя не чака да я молят дълго. Е, след час-два трябвало да ходи на работа и смяната ѝ свършвала чак в един, ама после...

След като го умилостиви достатъчно, му разправи сърцераздирателната си история. Как те с Хари живеели заедно вече близо половин година. Как той бил голям прахосник и вечно нямал пари, как не ѝ давал да се позабавлява. Не че тя искала кой знае какво. Само някоя и друга дрешка и да се посмее на воля. А сега вече било същински ужас, понеже и телевизорът се бил повредил. Била спестила малко пари да си купи видео, та докато е на работа, да записва шоу програмите, а ето че приемникът бил гръмнал. И за капак Хари бил профукал парите — и неговите, и нейните, на комар, та сега нямали и петдесет долара, за да поправят телевизора.

— Умирам си да гледам телевизия — допълни Мел и завъртя в длани втората халба бира. Еди вече бе подкарал седмата. — Шоу програмите са следобед, всички жени са облечени страхотно. Сложат ли ме дневна смяна, ги изтървавам и губя нишката. И знаеш ли... — Тя се наведе свойски, така че гърдите ѝ опряха в китката на Еди. — Ами любовните сцени в сериалите! Ужасно се възбудям, като ги гледам...

Еди загледа как прокарва език по устните си — чувстваше се на седмото небе.

— Надали е чак толкова приятно да ги гледаш сама.

— Е, по-весело ще е, ако някой ми прави компания... — погледна го така, сякаш му казваше, че той е единственият, който го заслужава. — Друго щеше да си е, ако телевизорът работеше. Обичам да го правя дневно време, разбираш ли. Всички са на работа или пазар, а ти си в... леглото — изтананика младата жена и прокара пръст по ръба на халбата.

— Е, сега е дневно време.

— Аха. Само дете нямам телевизор — изкикоти се Мел, като да бе чула голяма смешка.

— Сигурно ще съм в състояние да ти помогна, котенце.

Тя се ококори, сетне сведе свенливо мигли.

— Ужасно мил си, Еди. Ала не мога да приема от теб петдесет долара. Не съм паднала чак толкова ниско.

— Защо да се охарчваш за ремонта на стар телевизор, когато можеш да имаш нов?

— Така ли! — изсумтя Мел в халбата. — Сега може би ще ми кажеш, че ще ми купиш и диамантена огърлица?

— Чак за огърлица нямам пари, но едно телевизорче ми е по джоба.

— Ама без майтап? — погледна го тя невярващо и отпусна длан върху коляното му.

Еди се изпъчи.

— По една случайност се занимавам с телевизори.

— Продаваш ли ги? — Младата жена понаведе глава и замига възхитено. — Взимаш ме на подбив.

— Да, взимам те, ама не на подбив — намигна ѝ бабаитът.

Мел прихна в звучен смях.

— Голям образ си, сър Еди! — Пак отпи от бирата и въздъхна повторно. — Цена нямаше да имаш, ако не ми се подиграваше. Просто не знам как ще ти се отплатя, ако ми намериш телевизор.

Мъжът се доближи още повече до нея и я лъхна на бира и цигари.

— Е, не е чак толкова сложно да ми се отблагодариш.

Тя се притисна до него, допря устни до ухото му и пошушна нещо, от което изтънченият Себастиан сигурно щеше да изтръпне. Задъхан, Еди гаврътна остатъка от бирата и я сграбчи за китката.

— Ела, сладурано! Искам да ти покажа нещо.

Мел го последва, без да си прави труда да поглежда към Себастиан. Искрено се надяваше, че Еди наистина ще ѝ покаже телевизионен приемник.

— Къде отиваме? — попита го, докато я водеше към дъното на сградата.

— В моя офис, пиленце — намигна ѝ той лукаво. — Ние с моя съдружник работим тук.

Преведе я през купчините счупени бутилки, боклуци и чакъл до съседната бетонна постройка, вероятно два пъти по-малка от заведението. Почука три пъти на вратата и му отвори слабичък младеж на двайсетина години с очила с рогови рамки — държеше тефтер с дървена подложка.

— Какво има, Еди?

— Момичето търси телевизор... — Прегърна я през раменете и я притисна до себе си. — Кристъл, това е Боби.

— Приятно ми е! — изпелтечи другият и отметна глава. — Слушай, Еди, тая работа не ми харесва. Франк ще побеснее.

— Нали сме съдружници, какво има да беснее! — тросна се Еди и влезе тромаво вътре.

Мел въздъхна — бе уцелила право в десетката!

Флуоресцентните лампи върху тавана осветяваха празните, прилични на очи екрани на десетина телевизора. До тях се мъдреха видео плейъри, стереоуредби и декове. Колкото за цвят тук-там се мяркаха и усилватели, персонални компютри, телефонни секретари и една самотна микровълнова печка.

— Мале! — ахна тя и плесна с ръце. — Ама че прелест! Все едно сме в истински магазин!

Еди, който се олюляваше едва забележимо, намигна самоуверено на притеснения Боби.

— Ние сме нещо като доставчици. Тук всъщност не продаваме на дребно. Това ни е склад. Хайде, поразходи се, разгледай!

Все така вживяла се в ролята си, Мел отиде при телевизорите и прокара пръсти по екраните им, сякаш бяха палта от норка.

— Франк ще се разфучи — изсъска Боби.

— Е, не е задължително да узнава, че сме идвали. Нали така, Боби?

Боби, нали си беше доста по-дребен, само кимна.

— Да, де! Ама не биваше да я водиш.

— Наш човек е. Страхотни крака и ум колкото на патка. Ще й бутна едно телевизорче, после тя ще бутне на мен. — Мина покрай Боби, за да отиде при нея. — Хареса ли си някой, сладурче?

— Всичките са бонбон. Ама наистина ли мога да си взема един?

— Разбира се — стисна я той свойски. — Ще накарам онова приятелче, Боби, да го впише като изгърмял. Не е кой знае каква философия.

— Ама без майтап? — Мел отметна глава и се отдалечи, за да бръкне в дамската си чанта. — Наистина си върхът, Еди. Обаче мен ако питаш, не телевизорът, а ти си изгърмял.

Извади пистолета трийсет и осми калибър.

— Ченге! — почти изкрещя Боби, а Еди се свъси умислено.

— Я кротувай, Боби — нареди тя на младежа, който понечи да се измъкне през вратата. — Седни и без глупости. Ей там, на пода. Върху ръцете си, чу ли?

— Кучка! — тросна се все така замислено Еди и Мел застана нащрек. — Трябваше да надуша, че си ченге.

— Частно — уточни тя. — Сигурно затова не си усетил. А сега да излезем, Еди — махна Мел с пистолета.

— Може и да си въоръжена, но за нищо на света няма да се оставя да ме спипа жена.

Той й се нахвърли. Тя нямаше намерение да стреля по него. Всъщност Еди си беше нищо и никакъв дребен обирджия и не го заслужаваше. Младата жена се дръпна рязко наляво, разчитайки на бързината и подвижността си, а също и на това, че мъжът бе замаян от бирата. Еди се просна с главата напред върху един от телевизионните приемници. Мел не бе сигурна кой е победителят. Ала екранът се пукна като яйце и Еди се строполи на пода.

Отзад се чу някакъв звук. Тя се обърна и видя как Себастиан бе стиснал с ръка Боби за гърлото. От болката младежът изгърва чука, който явно се бе канил да стовари върху главата й.

— Надали е от особено значение, но не ми спомена, че си въоръжена — процеди през зъби Себастиан, докато Боби се свличаше като чувал на циментовия под.

— Не очаквах, че ще се наложи да вадя оръжието. Ама нали уж си ясновидец?

Той вдигна чука и удари лекичко с него по дланта си.

— Добре са поработили тия келеша. Я звънни на полицията, а аз ще ги наглеждам.

— Добре — съгласи се Мел.

Себастиан изобщо не очакваше да му е благодарна, задето я бе отървал от сътресение на мозъка, че и от по-сериозни неща. Младата жена излезе и затръшна вратата.

След около час стоеше на няколко крачки от нея и я гледаше как е седнала върху багажника на колата си. Тя обясняваше надълго и нашироко какво се бе случило на един доста кисел следовател от полицията. Себастиан си спомни, че се казва Хавърман. Беше се срещал един-два пъти с него. Насочи вниманието си от ченгето към младата жена. Беше свалила обиците и от време на време разтъркваше месестата част на ушите си. Бе изтрила грима с хартиена салфетка. Устата ѝ без червило и естествено румените страни бяха в рязък контраст с огромните очи и почернените с много аркансил мигли. Дали беше хубава, запита се той. Не хубава, а направо страхотна на тази светлина, падаща под този ъгъл. Може би на друго осветление щеше пак да му се стори просто привлекателна.

В това се криеше някаква странна, вдъхваща тревога магия.

Но Себастиан си напомни, че не го интересува как изглежда Мел. Още повече, че ѝ беше много ядосан. Беше го забъркала в тази гнусна история. Нямахше значение, че сам бе пожелал да я придружи. След като го бе сторил, тя му бе наложила правила, които, както бе имал достатъчно време да установи, не му допадаха никак.

Беше влязла в склада с онзи едър като канара нехранимайко. И бе въоръжена. И то не с детско пистолетче, а с професионално оръжие. И какво, интересно, щеше да прави, ако ѝ се бе наложило да го използва?

— Ти си имаш своите източници, аз — моите — обясни Мел на Хавърман. — Попаднах на следа. И ги спипах, лейтенант.

— Кажа кой те насочи към склада, Съдърланд — настоя той. За него това бе принципен въпрос.

В края на краищата беше полицай, истински полицай, а не някакъв частен детектив. На всичкото отгоре Съдърланд беше и жена.

— Не съм длъжна да ти съобщавам — отсече тя и устните ѝ потрепнаха, понеже бе вдъхновена от прелестната си мисъл. — Ама нали си ми приятел, все пак ще ти кажа. Той — посочи Мел с палец към Себастиан.

— Съдърланд... — понечи да възрази младежът.

— Е, какво толкова съм казала, Донован! — Този път тя се засмя и той също се развесели от шегата ѝ. — Това е лейтенант Хавърман.

— Познаваме се.

— Да, разбира се! — Сега Хавърман бе не само засегнат, а направо сломен. Жени частни детективи и медиуми. Какво бе останало от славата на пазителите на закона? — Не знаех, че се занимаваш и с откраднати телевизори.

— Видението си е видение — отвърна самодоволно Себастиан и Мел прихна.

— А как стана така, че си съобщил точно на нея? — Хавърман бе надушил, че има нещо гнило. — Винаги идваш в полицията.

— Да, вярно — потвърди Себастиан и погледна през рамо с блеснали очи към Мел. — Но нейните крака са по-хубави.

Младата жена избухна в такъв неудържим смях, че още малко, и щеше да падне от багажника на колата. Хавърман изсумтя и си тръгна. В края на краищата разполагаше с двама заподозрени и ако попритиснеше Донован, щеше да пипне и главатаря им.

— Бива си те, хубавецо! — Все така засмяна, Мел шляпна Себастиан приятелски по рамото. — Не знаех, че носиш и майтап.

Той вдигна вежда.

— Сигурно ще се учудиш, ако разбереш на колко още неща съм способен.

— А, не се и съмнявам! — Тя извърна глава и загледа как Хавърман се качва в колата. — Лейтенантът не е лош човек. Само дето смята, че мястото на частните детективи е в кримките, а на жените — край печката. — Грееше топло слънчице, Мел си бе свършила работата прекрасно, ето защо поседя още малко върху багажника на автомобила, за да се наслади на малката си победа. — Справи се добре... Хари.

— Благодаря, Кристъл! — отвърна Себастиан, като се мъчеше да не се усмихва. — Ала ще ти бъда признателен, ако следващия път ми съобщиш предварително всички подробности от плана си.

— А, едва ли скоро ще има следващ път. Днес обаче се позабавлявахме чудесно.

— Дума да няма — проточи бавно той, осъзнал, че младата жена го бе казала най-чистосърдечно. — Особено ти. Беше се издокарала като някоя уличница, вдигна страхотен скандал, а онзи бабаит се скъса да те ухажва.

Тя му се усмихна възпитано.

— Е, и аз да понамажа от работата.

— Сигурно се позабавлява и от това, че насмалко да ти пръснат черепа.

— Да, но важното е, че не ми го пръснаха. — Сега вече Себастиан ѝ бе по-симпатичен и тя го потупа по ръката. — Хайде, Донован, отпусни си душата. Нали ти казах, справи се блестящо.

— Сигурно това е твоят начин да ми благодариш, че ги спасих дебелията глава.

— Е, и сама щях да се справя с Боби, ала все пак съм ти признателна за подкрепата. Сега доволен ли си?

— Не! — Той стовари длани от двете ѝ страни върху багажника на автомобила. — Не съм. Ако стилът ти на работа е такъв, се налага да уточним някои правила.

— Имам си правила. Мои правила. А сега се разкарай, Донован.

С мен е свършено, помисли си Себастиан и му докривя, не, направо му се повдигна, че тази детинска мъчителна фраза бе първото, минало му през ума. Той не беше малко дете. Нито пък Мел, която продължаваше да седи върху багажника и да го предизвиква с дръзко вдигнатата си брадичка и присмехулната усмивка върху красивите си устни.

Себастиан стисна дясната си ръка в юмрук. Идеше му да я удари по наглата брадичка. Но повече го изкушаваше устата ѝ. И той имаше много по-добра идея какво да прави с нея. Смъкна Мел от багажника толкова бързо, че тя дори не се сети да приложи някоя от отбранителните хватки, които бяха нейна втора природа. Още примигваше, когато Себастиан я обгърна с ръце и, разперил пръсти, притисна с длан главата ѝ.

— Ама ти какво си въобразяваш...

Не каза нищо повече. Думите ѝ заглъхнаха, съзнанието ѝ се замъгли още в мига, в който той допря устни до нейните. Не се

отскубна от обятията му, не се дръпна рязко на една страна, нито го прехвърли през рамо. Не го изръга с коляно, за да се строполи със стон. Продължи да стои и да усеща как от устните му съвсем се размеква.

Себастиан съжaliaваше, че го бе тласнала да престъпи собствените си правила. Да сграбчва в прегръдка жени, които не го желаят, не бе сред нещата, които обикновено вършеше. И той съжaliaваше, съжaliaваше неопиcуемо, защото при целувката с Мел не усети вкуса, който бе очаквал. Жена с нейния характер би трябвало да е тръпчива. Да нагарча като оцет.

А тя бе неопиcуемо сладка!

Ала Себастиан я свърза не със захар, не с прекалено сладките бонбони в лъскави станиолчета, а с мед, гъст и дъхав, подир, който си облизваш пръстите и на който той не бе устоявал дори като малък.

Когато Мел поотвори устни, той я зацелува с още по-голямо очакване. Дланите му не бяха нежни. Това бе първата що-годе ясна мисъл, изникнала в съзнанието ѝ. Бяха силни, властни и позагрубели. Усещаше пръстите му, обхванали врата ѝ. Кожата ѝ там сякаш гореше. Себастиан я придърпа и телата им хвърлиха дълга сянка върху осеяния с боклуци чакъл. Оборена от най-различни чувства, тя обви ръце около него и отвърна на желанието му с желание.

Сега бе различно. Стори ѝ се, че той ругае, докато променя ъгъла, под който я целуна, а после ухапа със зъби устните ѝ и Мел изпита такава наслада, че още малко, и да изкрещи. Сърцето ѝ бумтеше и отекуваше в главата и ушите ѝ като влак, набиращ скорост в тунел. Всеки момент този влак щеше да се отскубне от мрака, да изскочи на светлината и тогава тя...

— Ей, вие!

Себастиан чу вика и стъпките върху чакъла. Идеше му да убие човека. Без да сваля едната си ръка от кръста на Мел, а другата — от вратлето ѝ, извърна глава и съгледа пепеляво лице под бейзболно кепе с емблемата на бейзболния отбор „Лисиците“.

— Разкарай се оттук! — почти изръмжа той. — Хайде, дим да те няма!

— Ама чакай, бе, мой човек, исках само да питам защо заведението е затворено.

— Свършиха водката.

Усети как Мел се дръпва от него и щеше отново да изругае, стига това да оправеше нещата.

— Е, карай, смятах да пийна само една бира.

След като бе успял да им развали настроението, запаянното на „Лисиците“ се върна при своя пикап и го подкара. Мел бе кръстосала ръце и бе обхванала лактите си, сякаш бе излязъл прохладен вятър.

— Мери-Елън... — подхвана Себастиан.

— Не ме наричай така!

Тя се обърна рязко и се облегна на колата. Устните ѝ трепереха. Искаше ѝ се да допре длан до тях, за да се успокои, ала не набра смелост. Усещаше в гърлото си ускорения, неравномерен пулс. Де да можеше да успокои и сърцето си. Божичко! Беше се нахвърлила на Себастиан като невидяла, беше му позволила да я опипва...

Сега той не я докосваше, но както личеше, щеше да го стори всеки момент. Гордостта не ѝ позволи да се отмести, обаче се стегна, готова да отблъсне нова атака срещу чувствата ѝ.

— Защо го направи?

Себастиан устоя на подтика да надзърне в съзнанието ѝ и да види какво всъщност чувства Мел, да го сравни с онова, което бушуваше в душата му.

— Нямам никаква представа.

— Е, не го прави друг път — рече тя, изненадана, че се бе засегнала от отговора му.

Какво бе очаквала? Нима си бе въобразявала, че той ще седне да ѝ се обяснява как не е могъл да ѝ устои? И че е бил обзет от страст?

— Когато ме свалят в работно време, пак иди-дойди, но няма да го допусна и в свободното си време — отсече Мел, вдигнала брадичка.

— Ясно ли е?

Себастиан я стрелна с поглед. После вдигна длани по-сдържано, отколкото бе очаквала.

— Ясно — повтори той. — Предавам се.

Тя реши, че не е нужно да го прави на въпрос, и бръкна в дамската си чанта, за да извади ключовете за колата. Всичко бе приключило. А и двамата не му отдаваха особено значение.

— Трябва да се върна в агенцията и да звънна един-два телефона.

Когато Себастиан направи крачка напред, младата жена отметна глава като кошута, надушила вълк.

— Само ти отварям вратата — уточни той, макар и да бе доста доволен от реакцията ѝ.

— Благодаря! — Мел се качи в колата и затръшна вратата. Покашля се, та гласът ѝ да прозвучи безразлично. — Качвай се, де! Имам да ходя на доста места.

— Един въпрос — поде Себастиан, след като се намести до нея. — Изобщо ли не ядеш?

— Ям главно когато съм гладна. Защо?

Стрелна го предпазливо с очи и на него му стана приятно.

— От сутринта не съм слагал нищо в уста, ако не се броят ония фъстъци в кръчмата, та си рекох, че няма да е зле да обядвам. Или май вече е време за вечеря? Защо не спреш някъде? Ще те почерпя един сандвич.

Тя се смръщи — питаше се дали в предложението му не беше заложен капан.

— Нямам нищо против да хапна сандвич. Обаче без почерпки, ще си го платя аз — отсече младата жена.

Той се усмихна и се облегна.

— Както кажеш, Съдърланд!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Почти цяла сутрин Мел обикаля от врата на врата в квартала на Роуз, хванала в ръка рисунката, която бе направил Себастиан. Следобед вече бе открила трима съседни, забелязали похитителя, четирима души я поканиха на кафе, а един ѝ направи доста многозначително предложение.

Един от хората, видели мъжа, потвърди и описанието на колата, направено от Себастиан, до най-малките подробности, спомена дори издраната врата. И от всичко това тя изпита доста неприятно чувство.

Но продължи да издирва улики. В списъка ѝ имаше едно име, което не ѝ даваше мира. Мел имаше усещането, че госпожа О'Дел от триста и седемнайсети апартамент знае повече, отколкото казва.

За втори път този ден тя почука на масивната кафява врата и си избърса обувките в тревистозелената изтривалка с надпис „Добре дошли“ и бяла детелина в ъгъла. Чу отвътре писъка на деца и ентузиазирания ръкопляскания по някакво телевизионно състезание. Както и предния път, вратата се откряна само няколко сантиметра и младата жена съгледа малчуган с изцапано с шоколад лице.

— Мама вкъщи ли е?

— Каза ми е да не съобщавам на непознати.

— Добре, де, защо тогава не я повикаш?

Момченцето изрита с маратонка рамката на вратата и се позамисли.

— Ако имах пистолет, можех и да те застрелям.

— Значи днес ми върви. — Мел се наведе, докато очите им се изравниха. — Май си похапнал шоколадов крем, нали? — каза на хлапето, вирайки се в петната около устата му. — Сигурно си облизал лъжицата, след като мама го е направила.

— Ами да — запристъпя хлапакът и се вторачи в нея позаинтригувано. — Как позна?

— Елементарно, моето момче с мърляво лице! Следите от крема още не са засъхнали, а скоро ще стане време за обед, така че мама едва

ли ти е дала да изядеш цяла купичка.

— Ами ако съм я задигнал? — отметна глава момченцето.

— Може и да си я задигнал — съгласи се тя, — но в такъв случай ще постъпиш много неразумно, ако не заличиш следите.

Малчуганът се усмихна тъкмо когато иззад него като фурия се показва майка му.

— Били! Колко пъти съм ти казвала да не отваряш вратата! — Дръпна го вътре с едната ръка. В другата бе прегърнала момиченце с насълзени очи. Госпожа О'Дел погледна нетърпеливо Мел. — Защо идвате пак? Вече ви казах всичко, което знам.

— Много ми помогнахте, госпожо О'Дел. Вината е моя, наистина. Просто се опитвам да подредя фактите — допълни Мел и се промъкна в разхвърляната всекидневна. — Неприятно ми е, че ви безпокоя отново, още повече че вече ми оказахте такова съдействие.

Младата жена едвам намери сили да изрече последните думи. Госпожа О'Дел се бе държала подозрително, дръпнато и враждебно. Вероятно и сега щеше да я посрещне на нож, затова Мел се опита да се усмихне по-сърдечно.

— Видях рисунката — рече домакинята, докато наместваше момиченцето върху хълбока си. — Казах ви всичко, което знам. И на вас, и на полицията.

— Знам. И съм убедена, че никак не е приятно постоянно да ви прекъсвам, вероятно сте затънали до гуша в работа. — Мел прекрачи взвода разпилени войничета, прегазени от мъничка пожарна кола. — Ала прозорците ви гледат точно към мястото, където изглежда е паркирал похитителят.

Госпожа О'Дел пусна момиченцето, което се заклатушка към телевизионния приемник и седна пред него.

— И какво от това?

— Човек няма как да не забележи колко чисти са прозорците ви. Най-чистите в целия блок. Отдолу направо блестят.

След комплимента госпожа О'Дел посмекчи киселото си изражение.

— Гордея се с дома си. Вярно, разхвърляно е, ама как да е подредено с тези две малки деца! Но не понасям мръсотията. Особено пък мръсни прозорци. А тук е такъв прахоляк!

Домакинята взе кърпата за прах, увиснала от задния джоб на късите ѝ панталони, и забърса масата.

— А колко често миете прозорците?

— Всеки месец.

— Наистина виждате като на длан целия квартал.

— Нямам време да шпионирам съседите.

— Сигурно. Обаче понякога вероятно забелязвате, без да искате, едно — друго.

— Е, не съм сляпа. Видях как онзи тип се навърта около блока. Вече ви казах. Слезе от колата и започна да обикаля. И двата дни — добави госпожа О'Дел.

— И двата дни ли?

— Ами в деня, когато мих прозорците, и в деня, когато прах пердетата. Но изобщо не се усъмних. Не си падам по клюките.

— Дума да няма. А помните ли кои точно дни го забелязахте?

— Както винаги, измих прозорците на първо число. След ден-два забелязах, че пердетата се чернеят, и ги откачих да ги изпера. Тогава пак го видях на отсрещния тротоар, разхождаше се напред-назад.

— Дейвид Мерик бе отвлечен на четвърти май.

Госпожа О'Дел пак се свъси и погледна децата. Доволна, че се карат и не им обръщат внимание, добави:

— Знам. И както вече ви казах, сърцето ми се къса от мъка. Невръстно дете, отвлечено едва ли не от ръцете на майка си. Цяло лято не съм пускала Били сам навън.

— Не е нужно да познавате Роуз Мерик, за да знаете колко се измъчва. И вие сте майка.

Жената се трогна, Мел го забеляза по насълзените ѝ очи.

— Много ми се иска да помогна. Ала не съм видяла нищо друго. Единственото, което си спомням, е как си помислих, че кварталът би трябвало да е безопасен. На какво прилича това, да те е страх да пуснеш децата да поиграят и да си на тръни, че някой може да ги отвлече.

— Да, наистина, тръпки да те побият! А представяте ли си какво им е на Роуз и Стан Мерик — да се чудят дали някога отново ще видят сина си? Някой е отвлякъл с автомобил Дейвид, госпожо О'Дел. Някой, който е паркирал точно под вашите прозорци. Може би тогава не сте обърнали внимание, но ако за миг се замислите и се опитате да

си припомните... Сигурно сте забелязали колата, нещо, по което тя да се отличава...

— Онази бричка ли? Изобщо не съм ѝ обърнала внимание.

— Черна ли беше? Или може би червена?

Госпожа О'Дел сви рамене.

— Беше потънала в прах. Може да е била и кафява, и зелена, как да види човек под пластове мръсотия?

— А номерата сигурно не бяха на нашия щат? — реши да рискува Мел.

След кратко колебание другата жена поклати глава.

— Не помня. Ала вероятно съм се запитала какво търси този тип тук. Когато човек работи, понякога мислите му блуждаят, та си рекох, че явно е дошъл на гости на някого и го чака да се прибере. После обаче ми хрумна, че не идва отдалеч, понеже колата бе регистрирана в нашия щат.

Мел се опита да не издава вълнението си.

— Като малка много обичах да си играя на тази игра. Пътувахме с мама често и тя все се опитваше да ме залъже с нещо. Нали знаете как се чувстват децата, когато пътуват с автомобил.

Госпожа О'Дел завъртя очи. За пръв път в тях проблесна нещо като развеселеност.

— О, да!

— Все се опитвах от буквите върху автомобилните номера да съставям думи. Или да измислям смешни имена.

— И ние правим същото с Били. Вече е големичък, втори клас е... Виж, момиченцето...

— Може би все пак сте забелязали какъв е номерът на колата, докато сте мили прозорците. Без изобщо да се замисляте...

Мел видя, че госпожа О'Дел се мъчи да си спомни. Бе издала устни и бе присвила очи. После махна нетърпеливо с кърпата за прах и отсече:

— Съзнанието ми е задръстено с куп къде-къде по-важни неща. Помня, номерът беше калифорнийски, но хич не ми беше до това, да си играя на игрички. Искам да ви помогна, наистина. Сърцето ми се къса за клетата жена и нейния съпруг. Ама ми е навик да си гледам работата и да не се занимавам с другите. Нямам какво повече да ви кажа, пък и имам да върша доста неща и се бавя.

Усетила, че се е изправила пред стена, Мел извади визитната си картичка.

— Ако си спомните нещо, каквото и да било за номера на автомобила, нали ще ми се обадите?

В този момент се чу гласчето на Били:

— Пишеше „КАТ“.

— Не прекъсвай другите, когато разговарят.

Малчуганът сви рамене и прокара пожарната количка по крака на сестра си, та да я погъделичка.

— Къде е пишело „КАТ“? — попита Мел.

— Ами на колата — отвърна Били и започна да имитира бученето на автомобил.

— Ти видя ли онази мръсна кафява кола долу? — продължи Мел и едва успя да възпре своята домакиня, която пак понечи да нахока сина си.

— Видях я, разбира се. Когато се върнах от училище, беше пред блока. Тогава ни прибираще майката на Фреди.

— Редуваме се да ги взимаме с колите — поясни госпожа О'Дел.

— Остави ме точно зад онзи автомобил. Не обичам да се прибирам с Фреди, защото само ме щипе.

— А поигра ли на играта с номерата, когато видя кафявата кола? — продължи да го подпитва Мел.

— Да, обичам да го правя, особено когато буквите образуват думи. Като „КАТ“.

— Сигурен ли си, че е същата кафява кола, за която става въпрос?

— Да, защото бе спряна пред блока цялата седмица, когато бе ред на майката на Фреди да ни прибира. Понякога бе паркирана от другата страна на улицата. После, щом дойде редът на мама, колата изчезна.

— А цифрите помниш ли, Били?

— Не ги обичам цифрите. Предпочитам буквите. „КАТ“ — повтори хлапето и погледна майка си.

Мел го целуна по оцапаната с шоколад уста.

— Много ти благодаря, моето момче!

Направо пееше, когато се върна в детективска агенция „Съдърланд“. Вече разполагаше с нещо. Вярно, знаеше само половината номер, и то от едно шестгодишно дете, но пак си беше нещо.

Включи телефонния секретар да прослуша записите и притича до кухнята да си вземе нещо безалкохолно. Самодоволно усмихната си каза, че именно така успява един детектив — като разследва внимателно всичко до най-дребните подробности. Не пречеше и да е упорит. Полицията надали се бе добрала до Били О’Дел, а дори и да го бе открила, едва ли щеше да погледне на него като на свидетел, на когото си заслужава да разчита.

Внимателно, педантично разследване, упоритост и... интуиция. Мел вярваше в интуицията, тя бе задължителна за един детектив. Ала нямаше нищо общо с разните там ясновидства.

Усмивката ѝ стана подигравателна, понеже се сети за Себастиан. Е, беше налучкал портрета и колата. Може би, както бе убедена Мел, имаше познат в полицията, който му бе предоставил сведенията. Тя обаче нямаше нищо против да му натрие носа с информацията, до която се бе добрала.

Не че той бе чак толкова лош, помисли си Мел състрадателно. Беше се държал мило, докато предната вечер хапваха сандвичи. Изобщо не се бе опитал да я сваля отново, а и да го бе сторил, тя бе решена да пресече домогванията му из корен. Освен това не се бе правил и на важен.

Както обикновено в такива случаи, си бяха говорили главно за книги и филми. Но Себастиан ѝ се бе видял интересен. Когато не се заяждаше, ѝ говореше учтиво, с едва доловим ирландски акцент.

Акцент, който се бе усилил, докато той я бе целувал.

Подразнена, Мел тръсна глава. Нямаше намерение да си мисли за това. И преди я бяха целували, тя нямаше нищо против. Просто предпочиташе сама да избира времето и мястото.

И ако никога дотогава не бе реагирала по този начин, причината бе, че Себастиан я бе изненадал.

Ала това нямаше да се повтори!

Всъщност, както вървяха нещата, занапред Мел нямаше да има нужда от тъпите му бабини деветини. Тя имаше един-двама познати в

полицейския отдел, издаващ регистрационните номера на автомобилите, щеше да им каже данните, с които разполага, и...

Мислите ѝ бяха прекъснати от гласа на Себастиан, прозвучал от записа на телефонния секретар:

— *Съжалявам, Съдърланд, че съм те изтървал. Сигурно си отишла да търсиш улики.*

Мел направи кисела физиономия. Веднага си призна, че реакцията ѝ е детинска. Но как иначе да реагира при този присмех в гласа му?

— *Реших, че сигурно ще проявиш интерес към новата информация, която мога да ти съобщя. Работих с колата. Лявата задна гума е съвсем изтрита, а това би могло да създаде големи главоболия на нашето приятелче, понеже резервната му гума е спукана.*

— Чакай да си почина, Донован — промърмори тя.

Изправи се, решила да изключи телефонния секретар и записания върху него глас.

— *А, между другото, автомобилът е с калифорнийска регистрация. КАТ 2544.*

Мел зяпна от почуда, пръстите ѝ застинаха върху бутона.

— *Рекох си, че сигурно ще сътвориш детективските си магии, ако ти дам тази сламка. Дръж ме в течение, ако откриеш нещо, нали обещавах, любов моя? Довечера ще си бъда вкъщи. Наслука, Мери-Елън!*

— Ах, гадняр... — изсъска през зъби тя и изключи секретаря.

Тази работа не ѝ харесваше. Не ѝ харесваше никак, ала въпреки това Мел превключи на по-ниска предавка и подкара нагоре по тесния изровен път, водещ към къщата на Себастиан. Изобщо не вярваше, че бе успял чрез ясновидство да отгатне регистрационния номер, но тъй като ѝ бе дал „сламката“, се бе почувствала длъжна да я провери.

Когато изкачи пътя с колата, бе разкъсвана между ентузиазма, че бе напреднала толкова много с разследването, и раздражението, че ѝ се налагаше отново да се среща с Донован. Обеща си да говори само по работа, докато паркираше между мотоциклета марка „Харлей

Дейвидсън“, който сякаш беше с напращели мускули, и микробуса последен модел.

Изкачи стълбите и почука припряно на вратата. Чукчето представляваше месингова фигурка на озъбен вълк. Заинтригувана, тя го повъртя в ръцете си, докато чакаше. След като не ѝ отвори никой, направи онова, което ѝ се стори най-естествено. Надзърна през прозорците.

В пицно обзаведената всекидневна от едната страна и във внушителната библиотека от другата нямаше жива душа. Стига да ѝ позволяваше съвестта, щеше да се обърне и да си тръгне. Обаче стореше ли го, щеше да прояви страхливост и дребнавост. Ето защо слезе по стълбите и заобиколи къщата.

Съгледа Себастиан, който стоеше в оградено пасище и прегръщаше тъничка блондинка в тесни джинси. Двамата се смееха задушевно, точно както се бяха прегърнали. Мел усети как моментално я облива топла вълна. Беше ѝ все едно дали Себастиан си има гадже. Негова работа, ако ще, да държи и цял харем! Това си беше негова работа.

Но фактът, че предния ден се бе целувал като обезумял с една жена, а сега се натискаше с друга, ѝ разкри що за човек бе той.

Мръсник.

Ала тя реши да се държи, както подобава на професионалистка. Пъхна ръце в джобовете си и закрачи през моравата към проядената от природните стихии ограда.

— Здравей, Донован!

Двамата — и мъжът, и жената — се обърнаха. Мел видя, че момичето бе не само русо и стройно, но и миловидно. Направо красиво — с ведри сиви очи и прелестна пълна уста, вече извита в усмивка. Мел се почувства досущ помияр, озовал се до лъскаво чистокръвно куче. Свъсена, забеляза, че Себастиан изшушука нещо на жената и я целуна по гладкото слепоочие, а после дойде и се облегна на оградата.

— Напредваш ли, Съдърланд?

— Получих съобщението.

— Сигурно, щом си тук. Ана, това е Мел Съдърланд, частен детектив. А това, Мел, е Анастасия Донован. Моя братовчедка.

— Приятно ми е да се запознаем — протегна ѝ ръка Ана, когато Мел дойде при оградата. — Себастиан ми разказа за случая, който разследвате. Дано час по-скоро намерите детето.

— Дано! — отвърна Мел и пое ръката ѝ. В допира, в гласа на младата жена имаше нещо, вдъхващо такова спокойствие, че напрежението веднага се разсея. — Вече напредвам.

— Майката и бащата сигурно са изпаднали в ужас.

— Уплашени са, обаче се държат.

— Убедена съм, по-леко им е, когато знаят, че се опитва да им помогне човек, който държи толкова много на детето.

Ана отстъпи крачка назад. Съжаляваше, че не може да стори нещо, за да помогне. Ала подобно на Себастиан бе научила, че не е слънце, та да огрее всички.

— Вероятно имате работа — добави тя.

— Не искам да ви прекъсвам — рече Мел и стрелна с очи Себастиан, после погледна над рамото му към конете, застанали наблизо. Върху лицето ѝ в миг се изписа наслада. — Ще ви отнема само минута.

— Не се притеснявайте, тъкмо си тръгвах — възрази Ана и прескочи оградата грациозно като кошута. — Утре вечер на кино ли сме, Себастиан?

— Чий ред е?

— На Моргана. Гледали ѝ се убийства, та ще ходим на трилър.

— Хайде, до утре! — Той се наведе и пак я целуна през оградата. — Благодаря за цветята.

— Удоволствието беше мое. Пък намини някой път. Радвам се, че се запознахме, Мел.

— Аз също — отвърна тя и вдигна косата от очите си, за да изпроводи с поглед Анастасия, която прекосяваше моравата.

— Красива е, нали? — рече ведро Себастиан. — И то не само външно, но и по душа.

— Не сте ли прекалено близки за братовчеди?

— Да, близки сме — подсмихна се той. — Ние с Ана и Моргана сме израли заедно — тук и в Ирландия. Пък и когато имаш с някого нещо общо, което не се вмести в така наречените норми, гледаш да си по-често с него.

Мел вдигна вежда и пак се извърна към него.

— Какво, да не твърдиш, че и тя е ясновидка и медиум?

— Не съвсем. Притежава по-различна дарба. — Себастиан се пресегна и също отмести кичурите коса от очите на Мел. — Ала нали не си дошла да обсъждаш роднините ми...

— Не. — Тя се дръпна лекичко, така че той да не я стига, и се помъчи да измисли как да му благодари, без да се унижава. — Проверих информацията за регистрационния номер. Вече знаех половината от него, когато получих съобщението.

— Виж ти!

— Открих свидетел. — Изобщо нямаше намерение да споделя с колко мъки се бе добрала до тези три буквички. — После се обадох в полицейския отдел, където издават регистрационните номера, и един мой познат ми събщи, че колата се води на някой си Джеймс Т. Паркланд с адресна регистрация в Джеймсбърг. — Мел сложи крак върху една от дъските в долния край на оградата и се облегна на нея, а вятърът разроши косата ѝ. Обичаше миризмата на коне. Успокояваше се, докато ги гледаше. — Отскочих с колата дотам. От нашия човек ни вест, ни кост. Хазяйката се оказа бърлива — не бил ѝ платил наема за два месеца.

Кобилата дойде при оградата и побутна с муцуна рамото на Мел. Младата жена вдигна по инерция ръка и я погали по гладката бяла муцуна.

— Та въпросната дама ми събщи доста неща за Джими. Вечно се забърквал в някакви каши. Както се изрази жената, иначе бил красив, но бил голям прахосник. Ала все успявал да намери отнякъде пари колкото за бира. Хазяйката твърди, че се интересувала от него от чисто майчински подбуди... но нещо ми подсказва, че отношенията им не са били чак толкова платонични. Защо иначе ще се пеняви така?

— Заради наема за двата месеца — припомни Себастиан, като я гледаше как милва кобилата.

— Да, да, друг път, бълваше змии и гущери, точно като жена, която са зарязали.

Той отметна глава — вярваше на интуицията ѝ.

— И заради това си изплака душата, още повече, че намери в мое лице състрадателна слушателка. Нашият човек си падал по хазарта. Залагал главно на конни надбягвания, ала често играел и комар. Напоследък съвсем го бил закъсал, почнали да го посещават разни

типове. — Мел стрелна с очи Себастиан. — От ония със счупените носове и издутите от кобури сака. Попритиснал клетата женица да го финансира, тя обаче го излъгала, че била останала без пукнат цент. После Джими се изцепил, че знаел как да се измъкне веднъж завинаги от безпаричието. Последните няколко дни, преди да духне, бил много нервен, не го свъртало на едно място. А после — дим да го няма. Жената го видяла за последен път седмица преди отвлечането на Дейвид.

— Интересна история.

— Поне имам откъде да започна. Реших, че и ти ще искаш да я узнаеш.

— И какво ще предприемеш отгук нататък?

— Колкото и да ми е неприятно, разправих всичко и на местните ченгета. Колкото повече хора търсим онзи негодник, Джими, толкова по-добре.

Себастиан прокара ръка по хълбока на Психея.

— На другия край на страната е, но още не е избягал в чужбина.

— Да, и аз предположих, че...

— Не е нужно да предполагаш нищо — отсече той и впери в нея хипнотизиращите си очи. — Аз знам със сигурност. Нашият човек обикаля Нова Англия, на тръни е и не смее да отседне някъде за по-дълго.

— Слушай, Донован...

— Докато претърсваше стаята му, направи ли ти впечатление, че дръжката на второто чекмедже в шкафа е разхлабена?

Мел го бе забелязала, ала не отвърна нищо.

— Това, което ти казвам, не са бабини деветини — рече припряно младият мъж. — Искам да открием детето, и то възможно най-бързо. Роуз губи надежда. Отчая ли се съвсем, нищо чудно да предприеме нещо крайно.

Внезапен страх стисна с костеливи пръсти гърлото ѝ.

— За какво намекваш?

— Знаеш за какво. Използвай влиянието, което имаш. Погрижи се полицията във Върмонт и Ню Хемпшир да потърси този негодник. Сега се придвижва с тойота. Червена. Със същия регистрационен номер.

На Мел ѝ се щеше да отхвърли тази информация като неправдоподобна, но нещо я възпря.

— Ще отида при Роуз.

Още преди да се бе отдалечила от оградата, Себастиан я хвана за ръката.

— Преди час-два разговарях с нея по телефона. Още известно време ще се държи.

— Нали ти казах да не я закачаш!

— Ти си имаш свой стил на работа, аз — мой — рече той и стисна дланта ѝ. — Роуз имаше нужда някой да ѝ вдъхне малко смелост, съвсем мъничко, колкото да издържи още една нощ, при положение че креватчето на сина ѝ продължава да е празно. Аз я насърчих.

Тя изпита нещо към Себастиан, нещо, толкова близко до собствените ѝ страхове и отчаяние, че омекна.

— Може би си постъпил добре. Нямам право да те спирам. Обаче ако си прав, че Паркланд е в Нова Англия...

— Е, тук те изпреварих — усмихна се младият мъж, вече поспокоен. — И това не ти дава мира.

— Не може да ти се отрече, че работиш бързо. — Мел се подвоуми, сетне въздъхна дълбоко и реши да изплюе камъчето. — Звъннах на един свой познат в Джорджия.

— Виж ти, доста връзки си имала, Съдърланд.

— Близо двайсет години съм обикаляла страната. Както и да е. Та там познавам един адвокат и той ме свърза с частен детектив, на когото имал вяра. От колегиални чувства е готов да ми съдейства.

— Означава ли това, че приемаш факта, че Дейвид е в Джорджия?

— Това означава, че не искам да рискувам. Ако бях сигурна, щях да ида лично.

— Когато се увериш и тръгнеш, ще дойда с теб.

— Нямам нищо против.

Тя си помисли, че тази вечер не може да стори нищо повече. Но началото бе добро. Волю-неволю трябваше да признае, че откакто се бе появил Себастиан, имаше напредък.

— И това ли е основното ти занимание? Ясновидството, де...

Той се усмихна. Мел си беше такава — държеше да намери логично обяснение на необяснимото.

— Е, не съвсем. Онова, за което говориш, е шестото чувство, което в една или друга степен притежават повечето хора, макар и да предпочитат да го пренебрегват. Онези кратки проблясъци на прозрение, на предчувствия, на усещането, че вече си изживявал нещо, което ти се случва в момента.

Тя искаше нещо по-осезаемо, по-логично, ала се съмняваше, че ще го получи.

— Звучи ми доста странно.

— Хората често се плашат от онова, което им се вижда странно. Има исторически периоди, когато са се страхували толкова много от необяснимото, че са бесели, давели и изгаряли на кладата онези, които са им се стрували по-различни. — Себастиан се взря съсредоточено в нея, без да маха ръката си от нейната върху оградата. — Ама ти не се страхуваш, нали?

— От теб ли? — засмя се Мел веднага. — Не, не се страхувам от теб, Донован.

— Внимавай да не се уплашиш, преди да сме приключили — предупреди той сякаш самия себе си. — Ала често имам чувството, че е за предпочитане да живея в настоящето, каквото и да знам за бъдещето.

Тя разкърши пръсти и насмалко да извика от внезапната топлина, която сякаш отскочи от дланта му и се разля по ръката ѝ. Лицето му обаче остана спокойно.

— Обичаш конете.

— Моля? — Притеснена, Мел дръпна ръка. — А, да, разбира се. Защо да не ги обичам?

— А яздиш ли?

Тя сви рамене. Вече не усещаше топлината, ала имаше чувството, че бе държала дланта си прекалено близо до пламъка на свещ.

— Навремето яздех. Но от доста години не съм се качвала на кон.

Себастиан не каза нищо, жребецът обаче отметна като по сигнал глава. Дойде в лек тръс при оградата и удари копито в пръстта.

— Този хубавец ми изглежда доста необуздан — отбеляза Мел, ала въпреки това се засмя и се пресегна да го докосне. — Знаеш, че си

красив, нали?

— Понякога е много див — съгласи се Себастиан. — Но стига да поиска, може да е кротък и като агънце. След няколко седмици Психея ще се ожреби и не бива да я яздим. Ако искаш, направи едно кръгче с Ерос.

— Е, някой друг път. Време е да си тръгвам — рече тя и отпусна ръка, преди да се бе поддала на изкушението.

Той кимна, също преборил се с изкушението да я покани да остане, да остане с него.

— Браво на теб, откри за нула време Паркланд.

Мел бе изненадана от комплимента и поруменя.

— Не беше кой знае колко сложно. Виж, наистина ще си свърша добре работата, ако успея да открия Дейвид.

— Съдърланд, какво ще кажеш за киното?

— Моля? — примига тя.

— Попитах те за киното. — Себастиан се наклони съвсем леко към нея. Мел не можеше да обясни защо това негово движение ѝ се бе сторило толкова застрашително. И така вълнуващо. — Утре вечер — допълни младият мъж — ще ходим с братовчедките ми на кино. Според мен моите роднини вероятно ще ти бъдат интересни.

— Не съм от най-общителните.

— Струва си да опиташ. — Той прескочи оградата с лекота като Ана, ала този път Мел имаше чувството, че гледа не кошута, а вълк. Сега, когато вече не ги делеше оградата, усещането, че бе застрашена, и вълнението ѝ станаха още по-големи. — Само час-два, колкото да се поразсееш. А после можем да отидем двамата някъде.

— Ако ще ми говориш с недомлъвки, няма да стигнем доникъде.

— Вярвай ми... — Себастиан обхвана с длан бузата ѝ. Тя усети пръстите му като крилцата на пеперуда, но не намери сили да се дръпне. — Една вечер, прекарана със семейство Донован, ще ни дойде добре и на двамата.

Мел знаеше, че заговори ли, гласът ѝ ще трепери, и прокле заради това Себастиан, който продължаваше да държи длан върху бузата ѝ.

— Вече съм решила, че нищо, свързано с теб, няма да е добро за мен.

Той се усмихна и си помисли колко нежна бе кожата ѝ на вечерната светлина, колко прелестни бяха очите ѝ от предпазливостта, проблясваща в тях.

— Каня те на кино, Мел, не ти правя предложение като онова, каквото днес сутринта си позволи да ти направи самотникът на третия етаж в блока на Роуз.

Тя се сепна и отстъпи крачка назад. Себастиан и този път бе налучкал правилно.

— Това пък откъде го разбра?

— Ще мина да те взема за прожекцията в девет. И може би ще ти обясня. — Той вдигна ръка, преди Мел да му бе отказала. — Одеве твърдеше, че не те е страх от мен, Съдърланд. Докажи го.

Бяха се хванали в капан. И тя разбираше, че и двамата го съзнават.

— Обаче ще си платя билета. Това не е любовна среща.

— Естествено, че не е.

— Тогава ще дойда. До утре вечер! — Младата жена направи една крачка, после се обърна. Усещаше, че ѝ бе по-лесно да мисли, когато не гледаше Себастиан в лицето или в търпеливите развеселени очи. — Хайде, ще се видим!

— Да — прошепна той. — При всички положения ще се видим.

Докато я изпровождаше с поглед, усмивката му бавно помръкваше. Не, наистина не ѝ бе определил любовна среща. Съмняваше се, че във връзката им щеше да има нещо толкова просто като среща. А колкото и да му бе притеснено от тази мисъл, бе сигурен, че връзка ще има.

Докато бе държал ръката на Мел малко преди тя да я дръпне заради внезапно облялата я топлина, бе получил видение.

Двамата стоят в сетните розови лъчи преди залез-слънце. Кожата ѝ под дланите му наподобява узряла праскова. В очите ѝ проблясва страх и още нещо, по-силно от страха. През отворените прозорци се чува как нощните същества се размърдват, отекват тайнствените песни на мрака.

Себастиан бе видял къде са били. И къде ще бъдат, колкото и да се съпротивляват.

Свъсен, се извърна и се взря в широкия прозорец, озарен от гаснещата слънчева светлина. Зад прозореца бе леглото, на което той

спеше и сънуваше. Леглото, което още преди да е свършило лятото, щеше да споделя с Мел.

ПЕТА ГЛАВА

Цял ден Мел нямаше време да вдигне глава от работа. Трябваше да попълни документацията по едно разследване за безследно изчезнал човек, да проучи дали някакъв тип наистина се опитваше да измами „Андъррайтърс“, за да прибере застраховката, и да изслуша един малчуган, отбил се да я „наеме“ за да издирела кучето му, което се било изгубило.

Тя се съгласи да потърси изчезналия рунтавелко срещу възнаграждение от два долара и седем цента — главно на монети. Стана ѝ драго, когато видя как момченцето си тръгва, убедено, че въпросът вече е в ръцете на професионалистка.

Обядва надве-натри върху бюрото, ако печените картофи и туршията с копър изобщо можеха да се нарекат обед, а после се обади по телефона в местната полиция и на властите във Върмонт и Ню Хемпшир. Свърза се и с колегата си в Джорджия, но не остана особено доволна от разговора.

Всички издирваха Джеймс Т. Паркланд. Всички издирваха и Дейвид Мерик. И никой не ги откриваше.

Мел си погледна часовника и звънна в местния приют за бездомни псета. Описа как изглеждало изгубеното куче и остави името и телефонния номер на малкия си клиент. Не я свърташе в офиса, ето защо взе полароидната снимка на домашния любимец, която малчуганът ѝ бе оставил, и тръгна да обикаля с нея.

След три часа откри Конг, много подходящо име за огромното псе, кръстоска от две различни породи, което се навърташе край склада на магазин в един от крайните квартали.

С въжетото, предоставено ѝ от собственика на магазина, успя да заведе Конг при колата и да го вкара на седалката до шофьора. За да не скочи, докато караше към офиса, го прихвана и с колана, а кучето олиза цялото ѝ лице с големия си влажен език.

— Я какъв смелчага си бил! — скара му се тя, докато се качваше зад волана. — Какво си въобразяваш, че ми беше лесно да те намеря

толкова далеч ли? Знаеш ли как се е притеснил малкият ти стопанин? И къде те откривам? Да ми се навърташ край месарницата и да ми вониш на пастърма.

Вместо да се засрами, кучето като че се ухили. Беше провесило език от едната страна на устата си и бе подложило глава на вятъра, докато Мел излизаше от паркинга.

— Толкова ли не знаеш що е преданост? — попита го тя. Конг намести едрото си тяло, положи масивна глава върху рамото ѝ и изсумтя. — Да, де, сега ми правиш мили очи. Обичаш онзи, с когото си. Е, за мен забрави. Не искам и да чувам за теб.

Ала въпреки това вдигна длан от ръчката за скоростите и почеса кучето зад ушите.

Себастиан тъкмо паркираше мотоциклета, когато Мел спря пред детективската агенция. Видя я как се вози в тясната кола с осемдесеткилограмовото рунтаво едро куче и се подсмива.

— Пак женски номера! Тъкмо си мислех, че ще излизаме, а ти си си уредила друга среща.

— Той е повече моят тип! — Тя прокара пръсти през косата си, за да я махне от очите, избърса с длан бузата си, влажна от целувките на кучето, и намери края на въжето. — А ти какво търсиш тук? Ох, и аз съм една! — възкликна Мел, когато той понечи да отговори. — Щяхме ма ходим на кино. Съвсем ми изхвърча от главата.

— Дума да няма, Съдърланд, умееш да повдигаш самочувствието на един мъж. — Себастиан се дръпна, когато тя разкопча предпазния колан на кучето. — А него си го бива!

— А, няма що! Хайде, слизай, Конг, возенето беше дотук!

Мел го задърпа и затегли, но кучето не помръдваше, дишаше тежко и се хилеше. За капак бе направило седалката цялата в косми. Развеселен от сценката, Себастиан се облегна на багажника на колата.

— Не си ли мислила да го заведеш на училище, където да го обучат да се подчинява?

— Той плаче за училище, където да го превъзпитат — промърмори младата жена. — Ала не е мой. На един клиент е. Стига си се лигавил, Конг, поразмърдай си задника!

Сякаш чакало да чуе това, кучето скочи и я бутна така, че тя опря гръб в Себастиан и залитна, а той я хвана овреме през кръста, за да не

падне. Както се мъчеше да успокои дишането си, Мел скастри кучето, което сега бе клекнало кротко на тротоара.

— Ама знаеш ли, че си голям калпазанин? — попита го тя.

Сякаш за да го потвърди, Конг изпълни целия си репертоар от номера. Просна се на земята, завъргаля се, после пак клекна и протегна лапа като за здрависване. Мел се засмя и усети, че още е сгушила гръб до Себастиан. До стегнатата му гръд. Пусна машинално длани, хвана го за ръцете и ги вдигна.

— Да вървим! — Зае се да изтръсква с ръка космите на Конг, полепнали по джинсите ѝ. — Всъщност не, бъди така добър да постоиш отвън, докато звънна по телефона. Има едно хлапе, което по неразбираеми за мен причини държи да си прибере проклетото куче.

— Добре!

Себастиан приклепна и прокара аристократични длани по мръсната козина на Конг. След броени минути тя се върна, а по тротоара към тях затича хлапе, което влачеше подире си червена каишка.

— Ах, ти, Конг!

В отговор кучето се втурна с щастлив лай към него. Препречи му пътя като самосвал, задръстил улица, а после двамата заприпкаха щастливо по тротоара. Щом стигнаха при Мел, малчуганът обхвана с ръка огромния врат на Конг и се ухили до уши.

— О, госпожо, вие сте истинска детективка! Точно като тези по телевизията. Много ви благодаря. Намерихте го толкова бързо!

Тя протегна длан, за да поеме ръчицата на детето, което се здрависа най-официално с нея.

— Дължа ли ви още пари?

— Не, вече се разплатихме. Обаче му вземи метално кръгче, на което да пише името и телефонният номер. Току-виж пак му хрумнало да се поразходи.

— На всяка цена! — Малчуганът прикачи червената каишка към нашийника на Конг. — Само мама да разбере, здравата ще си изпатиш! А сега да си вървим! — Тръгнаха, като кучето затегли напред детето. — Още веднъж благодаря! — провикна се то и смехът му отекна във вечерния въздух.

— Малкият е прав — прошепна Себастиан и не устоя на изкушението да прокара пръсти през косата на Мел. — Справила си се

чудесно.

Тя сви рамене — не ѝ се щеше да си признае, че бе много развълнувана от гласа му и от допира на ръката му.

— Изкарвам си прехраната.

— Готов съм да се обзаложа, че с този случай направо си натрупала състояние.

Младата жена се позасмя и извърна глава.

— Спечелих цели два долара и седем цента. Е, ще ми стигнат за пуканките в киното!

Той прекъсна смеха ѝ, като допря устни до нейните. Всъщност не я целуна... Беше по-скоро приятелски жест.

— Хайде, качвай се на мотоциклета! — подкани Себастиан. — Не обичам да закъснявам за филма.

Мел открай време си падаше по киното и като цяло нямаше нищо против да си почине, докато гледа някой филм. Още от малка това бе едно от любимите ѝ забавления. Вече нямаше значение дали си нова ученичка, щом светлините в салона угаснеха и екранът оживееше.

Киносалоните, общо взето, бяха еднакви в цялата страна. Уханието на пуканки и бонбони, лепкавият под, шумоленето на хората, наместващи се на седалките. С филма, който даваха в Ел Пасо, вероятно се забавляваха и поклонниците на седмото изкуство в Талъхаси.

Тя често бе ходила на кино, докато майка ѝ бе обикаляла надлъж и шир страната, и независимо къде се намираше и коя беше, бе откривала по два часа на седмица, за да изгледа някой филм.

Изпита същото усещане за анонимност и тук, докато слушаше тъжната музика и гледаше страховитите сенки по екрана. Някакъв убиец дебнеше по улиците и Мел — заедно с другите зрители — бе доволна, че се бе отпуснала върху седалката и наблюдаваше отколешния двубой между доброто и злото.

Седеше между Себастиан и братовчедка му Моргана. Неговата невероятна братовчедка Моргана Донован — Къркланд. Бе чувала слуховете, че тя била вещица, които открай време ѝ се бяха стрували съшити с бели конци, а сега ѝ се видяха направо смехотворни. Моргана

бе всичко друго, но не и сбръчкана злобна бабичка, готова да се метне на метлата.

Обаче вероятно мълвата увеличаваше оборота в магазина й...

От другата страна на Моргана седеше мъжът й, Наш. Мел знаеше, че бе преуспяващ, много уважаван киносценарист, специализирал се във филми на ужасите. Дума да няма, сценариите му бяха изтръгвали от Мел по някой и друг сподавен вик и я бяха карали да се присмива на самата себе си. Наш Къркланд по нищо не й приличаше на холивудските величия. Смая я със своята непринуденост и сърдечност, а също и с това, че бе много влюбен в жена си. По време на прожекцията се държаха за ръце, ала не сладниково и престорено. Личеше си, че обичта им бе ведра и искрена, и Мел им завидя.

От другата страна на Себастиан седеше Ана. Мел се запита защо такава прелестна жена като нея бе дошла на кино сама. После обаче си каза, че бе глупаво да си задава такива въпроси. Не всички жени — включително и тя самата, смятаха за нужно да ходят навсякъде, увесени на ръката на някой мъж.

Мел бръкна в картонената кутия с пуканките и се загледа във филма.

— Всичките ли ще ги изядеш?

— Хм? — Тя се извърна разсеяно. После се дръпна бързо. Устните й бяха на сантиметър от Себастиан. — Моля?

— Няма ли да ме почерпиш?

Мел го погледна вторачено. Очите му сякаш святкаха в мрака. Той почука с пръст по картонената кутия с пуканките в скута й и тя примига.

— А, да. Вземи си!

Себастиан бръкна в кутията — реакцията на младата жена му хареса не по-малко от пуканките.

Тя миришеше... свежо. Макар и да следеше повратите в сюжета, той бе оставил мислите му да се реят на воля. Беше му приятно, че сред миризмите в киносалона усещаше и уханието на Мел — на сапун и вода. Чуваше и пулса й. Равномерен, съвсем равномерен... и силен, а после, когато във филма стана напечено, внезапно се ускори.

Какъв ли щеше да бъде пулсът й, ако сега я докоснеше? Ако се доближеше и я целунеше по страстната уста без червило?

Мислеше, че знае. Мислеше, че може да почака и да види. Но не устоя и надзърна за малко в съзнанието ѝ.

„Ама че глупачка! Знае, че някой я преследва, а продължава да върви по тъмната улица. Защо вечно изкарват жените толкова тъпи и безпомощни? А, хукна към парка. Да, де, къде другаде, ако не сред храстите оня негодник щя я спипа и ще ѝ пререже гръкляна? Обзалагам се, че тая патица ще хукне в неправилната посока... Ето на, пак познах! Наистина си заслужава да я превърнат в труп!“

Мел схруска още една пуканка и Себастиан я чу как се тюхка разсеяно наум, че не бе сложила повечко сол. Потокът на мислите ѝ спря, те станаха объркани и хаотични. Онова, което четеше в съзнанието ѝ, се бе изписало и върху нейното лице. Беше го усетила. Не бе разбрала какво точно става, ала бе усетила, че някой бе нахълтал в мислите ѝ, и инстинктивно ги бе блокирала. Стана му интересно, че го направила, че бе успяла да го стори. Малцина извън семейството му бяха в състояние да усетят, че той чете мислите им. Тя явно притежаваше някаква сила. Занемарена и определено отхвърляна. Искаше му се да надзърне още по-дълбоко в съзнанието ѝ. Но Ана се размърда до него.

— Не бъди груб, Себастиан — рече му едва чуто.

Волю-неволю той се загледа във филма. Пресегна се да си вземе от пуканките и допря с пръсти ръката на Мел. Тя се дръпна като попарена. Себастиан се усмихна.

— Пица — каза Моргана, когато излязоха от киносалона. — С разните му там вкуснотии.

Наш прокара ръка по косата ѝ.

— Нали ти се ходеше на мексикански ресторант?

Тя се усмихна и се потупа по корема.

— Размислихме.

— Добре, пица — съгласи се Ана. — Обаче без аншоа. — Тя се усмихна на Мел. — А ти гладна ли си?

Мел се почувства част от този приятелски кръг.

— И още как! Звучи...

— Не можем да дойдем — прекъсна я Себастиан и отпусна длан върху рамото ѝ.

Заинтригувана, Моргана се намуси.

— За пръв път те виждам да отказваш храна, скъпи. — Тя стрелна с развеселени очи Мел. — Братовчедът Себастиан се радва на вълчи апетит. Направо ще ахнеш.

— Напоследък те виждам толкова рядко — намеси се и Ана. — Не можеш ли да отделиш поне един час?

— Тази вечер — не.

— Аз пък мога... — включи се и Мел.

— Ще изпратя дамата до тях — намигна ѝ Наш. — Изобщо нямам нищо против сам да изпроводя три прелестни създания.

— Много си благороден, драги — потупа Моргана мъжа си по бузата. — Но мен ако питаш, Себастиан има други планове за въпросната дама.

— Не съм му... — понечи да уточни Мел.

— Точно така — прекъсна я Себастиан и я стисна по-силно за рамото. — А следващия път на всяка цена ще вечеряме заедно.

Той целуна двете си братовчедки и поведе бързо Мел надолу по тротоара към мястото, където бе оставил мотоциклета.

— Слушай, Донован, казахме си, че това не е среща, искаше ми се да ида с тях. Гладна съм.

Себастиан разкопча каишката на една от каските и ѝ я нахлупи на главата.

— Накрая ще те нахраня.

— Да не съм кобила! — изсумтя тя, докато затягаше каишката. — И сама мога да се нахраня.

Понацупена, изпроводи с поглед през рамо тримата, които се отдалечаваха, и се качи зад него на мотоциклета. Рядко излизаше с компании, а още по-рядко, с хора, с които ѝ беше приятно. Ала си каза, че няма защо да се сърди на Себастиан, тъй като всъщност именно той я бе довел при тези хора.

— Стига си се мусила.

— Не се муся — каза Мел и се хвана леко за кръста му, когато Себастиан подкара.

Обичаше да се вози на мотоциклет — вдъхваше ѝ усещането за свобода и за риск. Може би, когато започнеше да печели повечко, и тя щеше да си купи. Е, по-разумно щеше да е, ако боядисаше и постегнеше колата. И оправеше банята, където вечно нещо течеше.

Трябваше ѝ и нова апаратура за следене, а последните модели струваха цяло състояние.

Но явно се налагаше да почака още година-две. Сега-засега, колкото и да печелеше, покрай разходите вечно бе на нула. Напоследък обаче беше разбила онази обирджийска шайка и бе спестила доста пари на застрахователно дружество „Андъррайтърс“, току-виж се опаричеше.

Беше ѝ приятно вятърът да ѝ духа в лицето. Беше се притиснала плътно към Себастиан... към тялото му, което нямаше как да не забележи, че бе изключително красиво. Под якето от гладка като масло кожа гърбът му бе само мускули. Раменете му бяха много широки... или може би просто изглеждаха така до тесните стегнати хълбоци.

Ръцете му също бяха мускулести. Не че Мел обръщаше особено внимание на тези неща. Просто бе изненадана, че човек с неговата, така да се каже, професия бе сложен толкова добре. Приличаше не на оракул, а по-скоро на тенисист. Ала вероятно разполагаше с предостатъчно време, та между виденията да спортува и да язди.

Младата жена се запита как ли щеше да се чувства, ако и тя си имаше кон. По едно време забеляза, че той завива на изток, по шосе 1156.

— Хей! — почука Мел с пръсти по каската му. — Сбърка пътя!

Себастиан я чу много добре, но поклати глава.

— Моля? Каза ли нещо?

— Да, казах! — И въпреки това тя направи точно това, което той се надяваше — намести се на седалката и се вкопчи още по-силно в него. Себастиан усещаше всяка извивка на тялото ѝ. — Казах, че сбърка пътя. Живее в обратната посока, преди петнайсетина километра подминахме отбивката.

— Знам къде живееш.

Мел кипна и изкреця колкото ѝ глас държи, за да надвика тътена на мотора.

— Тогава какво търсим тук?

— Вечерта е много подходяща за разходка с мотоциклет.

Е, сигурно си беше така, но никой не я бе питал.

— Не ми се разхожда.

— Ще видиш, няма да съжаляваш.

— Така ли? И къде отиваме?

Той подмина като хала един автомобил и подкара със сто километра в час.

— В Юта.

Чак след десетина километра тя успя да затвори уста — толкова бе потресена.

Три часът след полунощ, призрачната светлина на паркинг пред бензиностанция и универсален магазин. Мел не чувстваше тялото си от кръста надолу, сякаш бе под упойка. Затова пък умът ѝ работеше като бръснач въпреки четирите часа пътуване с мотоциклета, от които се чувстваше уморена и всичко я болеше. В този момент мислеше как да убие Себастиан Донован.

Какъв срам, да не си вземе пистолета! Инак сега можеше да му тегли куршума. И да го застреля на място. По пътя можеше да запокити трупа в някое дърво, където нямаше да го открият със седмици, че и с години.

И все пак по-голямо удоволствие щеше да ѝ достави да го смаже от бой. Бе по-висок от нея близо педя, сигурно тежеше и двайсетина — трийсет килограма повече, ала тя пак щеше да го надвие. После щеше да скрие в някой храсталак мотоциклета, да се метне на автобуса и на сутринта да се прибере в детективската агенция ни лук яла, ни лук мирисала.

Тръгна да се разхожда по паркинга, за да се поразтъпче. От време на време профучаваше камион с полуремарке, предпочел заобиколните пътища, за да не плаща таксите за тонаж по магистралите. Инак бе тъмно като в рог и много тихо. По едно време Мел чу нещо, което ѝ заприлича на койот, но после реши, че в края на краищата и тук, в пущинака, хората държат кучета. Изрита празна ламаринена кутийка от газирана вода и си рече, че Себастиан я бе изиграл много хитро. Не спря мотоциклета, докато не подминаха Фрезно. Оттук малко трудно тя можеше да се върне пеш в Монтърей.

Когато слезе от седалката, Мел го оципа и го обсипа с ругатни, от които ушите му сигурно пламнаха, обаче той просто изчака да ѝ мине. Изчака и обясни, че е решил да видят откъде е минал Джеймс Т. Паркланд.

Държал да разгледа мотела, където Дейвид пренощувал с първата жена, на която бил предаден.

Да, ама наоколо не се виждаше никакъв мотел, помисли тя и пак изрита нещастната кутия от газирана вода. Нима той наистина очакваше да му повярва, че са тръгнали да търсят някакъв затънт мотел с динозавър отпред?

Но карай да върви!

Мел стоеше капнала от умора, прегладняла и схваната от кръста надолу — пленница на този превъртял ясновидец. Намираше се на четиристотин километра от къщи и разполагаше всичко на всичко с единайсет долара и осемдесет и шест цента.

— Съдърланд!

Тя се извърна и хвана шоколадчето, което Себастиан ѝ метна. Идеше ѝ да изругае, ала не успя, понеже трябваше да хване и кутийката с безалкохолна напитка, която той също ѝ хвърли.

— Слушай, Донован... — Себастиан бе погълнат от маркуча на колонката за бензин, та се наложи Мел да иде при него, както махаше обвивката на шоколадчето. — Чака ме работа. Имам клиенти. Не мога да обикалям с теб по нощите.

— Ходила ли си някога на къмпинг?

— Моля? Не.

— Аз пък съм ходил. В Сиера Невада. Съвсем наблизо е. Да знаеш какво спокойствие е там!

— Ако не обърнеш мотоциклета и не ме прибереш, не след дълго ще се радваш на вечен покой. Тръгвай обратно! Още сега!

Когато Себастиан я погледна, тя видя, че той изобщо не бе уморен. Все едно не се беше друсал цели четири часа по пътищата, а беше прекарал цяла седмица в скъп курорт.

— Ти не си наред — рече му Мел, след като отхапа голямо парче от шоколадчето. — Направо си за освидетелстване. Няма да ходим в никаква Юта. Имаш ли изобщо представа колко далеч е Юта?

Себастиан усети, че доста се бе застудило. Съблече якето и ѝ го подаде.

— От Монтърей ли? От Монтърей е на около седемстотин километра. — Той закачи маркуча върху колонката за бензин. — Хайде, усмихни се, Съдърланд, вече почти сме преполовили пътя.

— Сигурно някъде наблизко има автобусна спирка — рече вече по-кратко тя, после се загърна в якето, което бе облякла, и се запъти към окъпания в светлина универсален магазин.

— Именно тук мъжът е спрял с Дейвид — поясни спокойно Себастиан и младата жена застина като попарена. — Е, не е стигнал толкова бързо като нас, все пак движението е било натоварено, той е бил изнервен и непрекъснато е гледал в огледалото за обратно виждане дали ченгетата не са по петите му. Срещата е била в осем часа.

— Дрън-дрън! — изсумтя Мел, въпреки че на гръкляна ѝ заседна буца.

— Продавачът от нощната смяна го позна по рисунката. Забелязал го, понеже Джими спрял в дъното на паркинга, въпреки че имало място и пред магазина. И бил много притеснен, та човекът го държал под око — мислел, че ще се опита да задигне нещо. Но Джими си платил.

Докато Себастиан говореше, тя не сваляше очи от него. Щом той приключи с разказа си, младата жена протегна ръка.

— Дай ми рисунката.

Вперил поглед в нея, Себастиан бръкна в горния джоб на якето. Докосна лекичко през подплатата гърдата на Мел, задържа за миг ръка и извади сгънатата рисунка с портрета на похитителя.

Тя усещаше, че диша учестено. Съзнаваше, че бе развълнувана, и то не само от краткия, нищо не значещ допир с ръката му. За да прикрие чувствата си, сграбчи листа хартия и закрачи към магазина.

Докато беше вътре, за да провери твърденията му, той затегна капачката на резервоара и изкара мотоциклета от бензиностанцията.

Мел се върна след някакви си пет минути бледа, с пламнали очи. Ала ръката ѝ не трепна, когато отново прибра листа с рисунката. Не ѝ се мислеше — поне засега. Понякога бе за предпочитане да действа.

— Да вървим! — каза тя на Себастиан.

Внимаваше да не задреме върху мотоциклета, което щеше да си е живо самоубийство. Но мислите ѝ блуждаеха, старите образи се наслаждаха върху новите. Тези среднощни пътувания ѝ бяха до болка познати. Както и усещането, че не знае къде отива и какво ще завари, когато пристигне.

Навремето майка ѝ си умираше да пътува по безименни пътища и да слуша радио. Мел помнеше колко уютно се бе чувствала, когато се бе излягала на предната седалка с главица върху скута на майка си и наивно бе вярвала, че все някак отново ще си намерят дом.

Натежала от умората, главата ѝ клюмна върху гърба на Себастиан. Тя се отърси от съня и се помъчи да отвори очи.

— Дали да не спрем за малко? — извика ѝ той. — За да си починеш?

— Не. Карай нататък.

Малко преди изгрев-слънце Себастиан все пак спря и се освежи с кафе. Мел си поръча безалкохолна напитка с кофеин и поръсена със захар паста.

— Дължа ти едно прилично ядене — отбеляза той.

— Точно това за мен е прилично ядене — отвърна тя и доволна облиза захарта и глазурата по пръстите си. — Можеш да запазиш за себе си печените фазани под похлупак.

Очите ѝ се затваряха и Себастиан съжали, че я бе подложил на такива мъки, обаче бе постъпил, следвайки инстинкта си — инстинкт, за който знаеше, че няма да го подведе. Прегърна я и Мел се стегна, ала само за миг. Вероятно усети, че го бе направил единствено от приятелски чувства, та тя да се облекне на него.

— Скоро сме там — рече ѝ той. — Остава ни най-много един час път.

Мел кимна. Сега вече нямаше друг избор, освен да му вярва. Да вярва на него и на чувствата си. На онова, което наричаше интуиция.

— Единственото, което искам да знам, е, че си е струвало да биеш толкова път. Тогава вече ще е друго.

— Ще узнаем отговора и на този въпрос.

— Дано е положителен. — Тя се извърна към него и устните ѝ го докоснаха лекичко по врата. Усети прилив на топлина, на някаква странна сладост и смъдящите ѝ от безсънието очи се разшириха. — Извинявай, задето съм толкова дръпната.

Идеше ѝ да се махне от него, да иде на другия край на света, но Себастиан я притисна още по-силно до себе си.

— Отпусни се, Мел. Виж, изгрява слънцето!

Загледаха изгрева, както стояха прегърнати, а тя бе отпуснала лекичко глава върху рамото му. Багрите сякаш изникваха от хоризонта,

за да оцветят пустинята, да направят небето кървавочервено, а ниските облаци — нежно сини. Гладкият пясък грейна в розово, сетне стана пурпурен, а после малко по малко — златист. След час-два прежулящото слънце отново щеше да изпепели всички багри в пустинята. Сега обаче, в тази притихнала мимолетна минута, пейзажът наоколо сякаш бе нарисуван от живописец.

Докато наблюдаваше в прегръдката на Себастиан как всичко наоколо се преобразява, точно както се бе променяло всяка сутрин, откакто свят светува, Мел усети нещо. Единение. Първата нежна милувка на връзка, която не трябваше да се описва с думи, за да бъде разбрана.

Когато той я целуна, този път с нежна търсеца уста, тя не се отдръпна, не му зададе никакви въпроси. Самият момент оправдаваше целувката. Бе прекалено уморена, за да се съпротивлява на чувството, надигащо се в душата ѝ. Бе зашеметена от вълшебството на изгрева, че да откаже онова, за което я молеше Себастиан.

Щеше му се да ѝ поиска още — знаеше, че в този миг, на това място може да го стори. Ала долавяше умората и объркването ѝ и смазващите страхове за детето на нейните приятели. Ето защо я целуна съвсем лекичко — утеха и за двамата. Когато я пушта, съзнаваше, че онова, което се бе зародило между тях, не можеше да бъде разрушено.

Без да продумват, се качиха на мотоциклета и поеха на изток, към слънцето.

В Южна Юта — недалеч от границата с щата Аризона и достатъчно близо до Лас Вегас, за да отскочат за нула време дотам и да проиграт на комар някой и друг долар, видяха няколко напечени от слънцето магазинчета. В малкия град имаше бензиностанция, тясно кафене, където предлагаха царевични питки, и мотел с двайсет и пет стаи и гипсов бронтозавър наред посипания с чакъл паркинг.

— Божичко! — прошепна Мел, загледана в тъжния очукан динозавър.

Когато слезе от мотоциклета, краката ѝ трепереха не само от пътуването и умората.

— Хайде да проверим, може би не всички спят — предложи Себастиан, после я хвана за ръката и я поведе към регистратурата.

— Значи си го видял по време на някой от своите сеанси?

— Така излиза.

Тя се олюля и той я хвана през кръста, за да я задържи. Странно, изведнъж му се стори съвсем крехка.

— Не е зле да ти наемем легло, докато сме в мотела.

— Чувствам се добре.

Мел си каза, че после ще има предостатъчно време да почива. Сега трябваше да действа. Двамата влязоха във фойето, където на тавана се въртеше вентилатор и бе по-прохладно. Себастиан натисна звънеца на регистратурата. След малко чува зад избелялата завеса на цветя как някой тътрузи чехли. При тях дойде мъж в бяло горнище на анцуг и торбести джинси, с подпухнали от съня очи и небръснато лице.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да — отвърна Себастиан и се пресегна да извади портфейла си. — Искаме да наемем стая. Номер петнайсети.

Сложи върху плота шумоляща банкнота.

— По една случайност е свободна. — Администраторът се пресегна да свали ключа от таблото зад него. — Двайсет и осем долара на нощ. Отсреща има денонощно кафене! Подпишете се тук, ако обичате.

Себастиан се подписа и остави на плота още дваайсет долара, а върху тях — снимката на Дейвид.

— Виждали ли сте това момченце? Преди около три месеца.

Администраторът изгледа алчно дваайсетте долара, сякаш изобщо не бе забелязал фотографията.

— Не мога да помня всички гости на мотела.

— Бил е с една жена. Привлекателна, малко над трийсетте. Червенокоса, карала е среден по размер шевролет.

— Може и да са отседали при нас. Но аз си върша работата и не се занимавам с клюки.

Мел избута Себастиан.

— Както ви гледам, сте наблюдателен. Съмнявам се, че не сте забелязали, ако в мотела е отседала красива жена с невръстно дете. Сигурно сте й казали къде може да купи памперси и прясно мляко.

Мъжът сви рамене и се почеса по главата.

— Проблемите на другите не ме интересуват.

— Както е тръгнало, и вие може да си навлечете проблеми — тросна се тя вече по-грубо и мъжът най-сетне вдигна уплашено очи. — Сега агент Донован... господин Донован, де, ще ви попита дали сте виждали момченцето и вие сигурно ще поопресните паметта си. Нали?

Администраторът се ококори и прокара език по устните си.

— Да не сте полицаи? От ФБР или от другаде?

Мел само се усмихна.

— Нека се спрем на „от другаде“, за да не нажежаваме излишно обстановката.

— Мотелът ми е спокоен.

— Виждам. Точно затова смятам, че ако онази жена е отседнала при вас с детето, няма начин да не сте забелязали. Надали имате чак толкова много клиенти.

— Стоя само една нощ. Плати ми в брой, предварително, през нощта детето беше кротичко и си заминаха рано сутринта.

— Как се казва жената? — попита тя спокойно, като се опитваше да обуздае искрицата надежда.

— Ама вие какво, нима наистина мислите, че помня всички имена?

— Нали регистрирате посетителите? — Мел сложи пръст върху банкнотата от двайсет долара и я плъзна два-три сантиметра по плота. — А също си записвате телефонните разговори, които водят от стаите. Я проверете! Колегата може дори да ви възнагради.

Ругаейки, администраторът извади изпод плота някакъв кашон.

— Тук са квитанциите от телефонните разговори. А вие можете да проверите и сами книгата с регистрациите.

Тя се пресегна да вземе книгата, после сложи ръце на гърба си и предостави на Себастиан да я прегледа. Бе готова да признае, че той ще се справи по-бързо. Младият мъж наистина намери за нула време името.

— Сюзан Уайт. Ала едва ли ви е показала документ за самоличност.

— Плати ми в брой — изпелтечи пак администраторът. — Вие какво, да не очаквате да я претърсвам? Използвала е и телефона, междуградски разговор — оповести той. — Свързала се е чрез централата.

Мел извади от дамската си чанта бележник.

— Дата и време. — Записа си ги. — А сега слушай, мой човек, това е въпросът, за който ще бъдеш възнаграден, не се шегувам! Готов ли си да потвърдиш под клетва, че през май това дете... виж го внимателно — тя пак му показа снимката на Дейвид, — че това дете е било в мотела?

Администраторът запристъпва притеснено.

— Да, ако се наложи. Не че ми се ходи по съдилища, но жената наистина отседна с него в мотела. Помня го заради трапчинката и рижата коса.

— Ей на това му се вика работа!

Тя нямаше да се разплаче, не, щеше да се сдържи. Ала все пак излезе навън, докато Себастиан прибираше снимката и даваше на администратора още двайсет долара.

— Добре ли си? — попита я, когато отиде при нея.

— Да, разбира се.

— Трябва да огледам стаята, Мел. Ако искаш, почакай ме тук.

— Не. Ще дойда и аз.

Не пророни и дума, докато се връщаха по напукания тротоар, докато отключваха вратата и влизаха в задушната стая. Седна на леглото, за да прочисти мозъка си, докато Себастиан използваше своя за онова, за което го биваше най-много.

Той видя как детето спи в сгъваемата кошарка, как простенва в неспокойния си сън. Жената е оставила лампата в банята да свети, та да види, ако бебето се събуди и се разплаче. Гледа малко телевизия, говори по телефона. Но не се казва Сюзан Уайт. През годините се е представяла с толкова много имена, че Себастиан се затруднява да определи кое е истинското. Струва му се, че е Линда, не, не е Линда, не е и Сюзан.

А няколко седмици преди това е прекарала още едно невръстно дете. Себастиан реши да го съобщи на Мел, след като тя си почине. Седна до нея на леглото, сложи ръка върху рамото ѝ, а младата жена продължи да гледа право напред.

— Сега не искам да ми казваш как го направи. Някой ден може би ще ми се прииска да науча, обаче нека не сега. Значи жената го е държала в тази стая. Да не му направила нещо?

— Не, Дейвид е добре.

Мел навлажни устни.

— А къде го е отвела?

— В Тексас, но не знае къде са го отнесли след това. Тя е само част от веригата.

Мел въздъхна тежко два пъти.

— Джорджия. Сигурен ли си, че е в Джорджия?

— Да.

— Къде по-точно? — попита тя и стисна длани върху скута си.

Той бе уморен, по-уморен, отколкото му се искаше да признае. Опиташе ли се сега да извика виденията, това съвсем щеше да изстиска силите му. Ала Мел имаше нужда от тази информация. Само че не тук, помисли си Себастиан. Тук, в тази тясна стая, ми пречат прекалено много неща, прекалено много тъжни истории.

— Трябва да изляза навън. Остави ме сам за малко.

Мел кимна и той излезе. Времето минаваше, а с него и желанието ѝ да се наплаче на воля. Не че смяташе сълзите за проява на слабост. Просто за нея те бяха нещо безполезно. И така, очите ѝ бяха сухи, когато Себастиан отново влезе в стаята. Стори ѝ се блед и изтощен. Странно, преди няколко мига не бе забелязала умората около очите му. Но си припомни, че всъщност не се бе вглеждала особено в него.

Ала сега се взря в младия мъж и се почувства длъжна да се изправи и да иде при него. Нямаше корени, семейство и може би заради това не бе склонна да дава воля на чувствата си. Мразеше и милувките, но сега протегна ръка и го хвана за дланите.

— Както гледам, ти май имаш по-голяма нужда от сън, отколкото аз. Защо не подремнеш час-два? Пък после каквото сабя покаже.

Той не отговори, само се взря в дланите ѝ. Дали тя щеше да му повярва, ако ѝ кажеше колко много неща бе разчел върху тях?

— Хората с твърда черупка не са непременно и коравосърдечни — изрече Себастиан тихо и вдигна очи към нейните. — Ти, Мел, си поетична душа.

Сетне стори нещо, от което и двамата бяха разтърсени. Вдигна дланите ѝ към устните си. Никой дотогава не го бе правил и тя се убеди, че онова, което до този ден бе смятала за глупави превземки, всъщност е трогателно и възбуждащо.

— Дейвид е малко по на юг от Атланта, в едно градче, всъщност предградие, казва се Форест Парк.

Мел стисна с пръсти неговите, после ги пусна. Никога дотогава не бе приемала нищо на гола вяра, ала сега щеше да го стори.

— Я полегни малко! — каза настойчиво и го бутна на леглото. — А аз ще се обадя във ФБР и на най-близко летище.

ШЕСТА ГЛАВА

Мел спеше като къпана. Себастиан отпи още малко от виното, отпусна се на стола и я загледа. Беше се излегнала на канапето срещу него в салона на частния му самолет. Не се бе възпротивила, когато ѝ предложи да повика своя пилот в Юта, за да ги откара на изток. Само бе кимнала разсеяно и бе продължила да пише нещо във вездесъщия си бележник.

Веднага щом самолетът се бе извисил във въздуха, се бе проснала на канапето, бе затворила очи и бе заспала моментално, като капнало от умора невръстно дете. Той я разбираше — енергията, подобно на всяка сила, имаше нужда да бъде презареждана — и я остави да се наспи.

Дълго стоя под душа и се преоблече с дрехите, които държеше в самолета марка „Лиър“. Хапна надве-натри и поговори по телефона с неколцина души. После зачака.

Пътешествието бе, меко казано, странно. Те двамата със спящата жена се отдалечаваха от слънцето, след като цяла нощ бяха препускали като обезумели към него. Щом пътуването им приключеше, щеше да има разбити, както и ощастливени сърца. Съдбата винаги гледаше да има равновесие.

А Себастиан щеше да е прекосил континента с жена, която го дразнеше, но която той желаше и смяташе за неразбираема.

Тя се размърда, промърмори нещо и отвори очи. Протегна се рязко и делово... и много сексапилно, после се претърколи върху канапето и седна.

— Още много ли остава? — попита с все още пресипнал от съня глас, ала Себастиан виждаше, че си бе възвърнала преливащата енергия.

— По-малко от час.

— Слава богу! — Мел прокара пръсти през косата си, отметна глава и подуши въздуха. — Май ми мирише на храна.

Той неволно се усмихна.

— Откъм кухнята. Вдясно има баня, ако искаш да се освежиш.

— Да, първо ще се окъпя.

Никак не ѝ беше лесно, но тя в никакъв случай не искаше да издава колко бе смаяна, че Себастиан бе в състояние само да щракне с пръсти, та да се появи частният му самолет с дебели меки килими, уютна спалня и кухня, в сравнение, с която нейната собствена приличаше на килер. Явно с яснovidство можеше да се изкарват добри пари.

Докато си слагаше хавлията и вървеше на пръсти към спалнята, Мел съжали, че не бе проверила миналото на Себастиан. Ама нали беше толкова сигурна, че ще успее да разубеди Роуз да не прибъгва до услугите му, затова и не си бе направила труда да се поинтересува що за човек бе той. И ето, сега се намираще на десет хиляди метра във въздуха с мъж, когото, кажи-речи, не познаваше. Реши, че още щом се върне в Монтърей, ще попълни пропуска. Макар че, ако нещата вървяха както се надяваше тя, просто щеше да е безпредметно да се интересува от миналото му. Веднъж да намереха Дейвид, и отношенията ѝ с този мъж щяха да останат в миналото. Е, все пак можеше от любопитство поне да го проучи.

Издула устни, отвори гардероба и установи, че Себастиан предпочиташе коприната, кашмира и лена. Откри една памучна риза и я извади с рязко движение. Все пак домакинът ѝ имаше и по-практични дрехи, а на нея ѝ се щеше да се преоблече.

По едно време ѝ се стори, че той е при нея. После си даде сметка, че ризата, която сега допираше лекичко кожата ѝ, бе пропита с неговата миризма. Мел вдигна ръкава да го подуши. Миришеше на нещо необичайно — необузвано и еротично. На нещо, което очакваш да усетиш заедно с повея на вятъра в гора по време на пълнолуние.

Ядосана на себе си, тя нахлузи джинсите. Ако продължаваше така, току-виж наистина повярвала във вещици.

Запретна ръкави до лактите и отиде в кухнята. Взе си банан, подмина купата с черен хайвер и си сложи върху чинията резен хляб с малко шунка и сирене.

— Намира ли ти се горчица? — провикна се младата жена, сетне преглътна, усетила, че Себастиан бе опрял тяло в нейното.

Движеше се безшумно като призрак. Пресегна се над главата ѝ, взе бурканчето и ѝ го подаде.

— Ще пийнеш ли вино?

— Защо не? — Мел си намаза филията с горчица — притесняваше се, че помещението бе толкова тясно и нямаше как да се дръпне от него. — Взех една от ризите ти. Нали не се сърдиш?

— Защо ще се сърдя? — Той ѝ наля от виното и пресуши своята чаша. — Почина си добре.

— Да, така времето минава по-бързо.

Самолетът се разклати. Себастиан се пресегна да я хване и ръката му остана върху нейната.

— Пилотът обясни, че има въздушни ями. Скоро ще започнем да се снишаваме.

Тя извърна лице към него. Докато се взираше в очите му, отново изпита онова, което я бе обзело и в пустинята. Началото на нещо. Запита се дали щеше да е по-спокойна, ако бе в състояние да види и края.

— Хайде да седнем и да затегнем коланите.

— Ще взема и твоето вино.

С дълбока въздишка на облекчение Мел вдигна чинията и го последва. Докато отхапваше щастливо от филията, забеляза, че той се усмихва.

— Какво има?

— Просто си мислех, че наистина ти дължа една истинска вечеря.

— Не ми дължиш нищо — рече тя и пийна от виното, а после отпи още веднъж, понеже всичко бе толкова различно, толкова блажено различно от онова, с което бе свикнала. — Обичам да си плащам сама сметките.

— Забелязах.

Мел отметна глава.

— Някои момчета се притесняват от това.

— Така ли? — подсмихна се Себастиан. — Аз — не. Но след като приключим, се надявам да приемеш поканата ми. За да полеем добре свършената работа.

— Ще видим — отвърна тя, както преглъщаше. — И ще хвърляме чоп кой да плаща.

— Божичко, колко си сладка! — засмя се пак той. Изпружи крака, доволен, че Мел бе седнала не до него, а на седалката отсреща.

Сега можеше да я гледа на воля докато е будна. — Защо частен детектив?

— Моля?

— Не мислиш ли, че е време и аз да те поразпитам? Защо избра тази професия?

— Обичам да разгадавам разни заплетени истории — сви тя рамене и понечи да стане, за да отнесе празната чиния.

Ала Себастиан я изпревари и се запъти с чинията към кухнята.

— Само заради това ли? — попита я пак, когато се върна.

— Вярвам в правилата.

Седалките бяха широки, Мел вдигна нозе и ги кръстоса. Беше ѝ приятно. Чувстваше се освежена след съня и от отново обзелата я надежда. Беше ѝ леко в присъствието на този мъж.

— Смятам, че нарушиш ли правилата, някой трябва да те накара да си платиш. — Усети как самолетът се разтриса, сменя посоката и започва да се спуска към Атланта. — А както вече ти казах, обичам да разгадавам заплетени истории. Затова бях добро ченге, а сега съм още по-добър частен детектив.

— Излиза, че обичаш да работиш сама.

— Да — отметна тя глава. — А ти?

— Аз също — усмихна се той над чашата. После най-неочаквано очите му пак станаха напрегнати и се вторачиха в нея. По-точно, както се стори на Мел, в душата ѝ. — Но правилата често се менят. Вододелът между добро и зло невинаги е ясен. Как постъпваш в такива случаи?

— Като си изяснявам кои неща не бива да се променят, кои граници не бива да се замъгляват... или да бъдат прекривани. Просто го усещам.

— Виж ти! Усещаш, значи.

— Обаче това няма нищо общо с ясновидството и разните там медиумни способности — отвърна тя, почувствала накъде бие събеседникът ѝ. — Не се осланям на видения, шесто чувство или както там го наричате.

Себастиан вдигна чашата за на здравица.

— Ала ето че си тук!

Очите ѝ не трепнаха. Мел си помисли, че ако той бе очаквал тя да се предаде толкова лесно, се бе излъгал жестоко.

— Да, Донован, тук съм. Тук съм, защото нямам намерение да рискувам и да пропилявам и най-малката възможност, колкото и странна да е тя. И може би защото искам да се уверя дали наистина не си видял или усетил нещо. Може пък да имаш силна интуиция. Виж, в интуицията вярвам.

— Аз също, Мел.

Колесникът се удари в пистата.

На Мел винаги ѝ бе трудно да предава юздите другиму. Нямахше нищо против да си сътрудничи с местната полиция или с ФБР, но държеше тя да диктува условията. Заради Дейвид ѝ се наложи няколко пъти да се сдържи и да не изругае, докато разговаряше с агента Томас А. Девро от ФБР.

— Чувал съм за вас, господин Донован. От доста свои колеги, които ви смятат не само за човек, на когото може да се разчита, а който направо върши чудеса.

Мел имаше чувството, че Себастиан се бе разположил в тесния, боядисан в бежово кабинет точно като цар сред царедворците си. Той отвърна само с леко кимване на хвалебствията на Девро.

— Участвал съм в няколко разследвания.

— Последното е било в Чикаго — уточни Девро, като прелистваше някаква папка. — Голяма касапница! Жалко, че не успяхме да приключим по-бързо.

— Да — бе единственото, което отвърна Себастиан. Не всички образи се бяха заличили в съзнанието му.

— Ами вие, госпожице Съдърланд? — Девро прокара длан по валчестата си плешива глава и намести с пръст очилата си. — Доколкото разбрах от полицията в Калифорния, минавате за добра в професията.

— Е, сега вече мога да спя спокойно — отвърна Мел, без да обръща внимание на предупредителния поглед на Себастиан, и се наведе напред. — Не може ли да прескочим любезностите, агент Девро? Приятелите ми в Калифорния са направо отчаяни. Дейвид Мерик е само на няколко километра...

— Нека първо го установим със сигурност — рече Девро и отмести папката, която държеше, за да вземе друга. — След като се

обадихте, получихме по факса цялата информация. Следователят от ФБР вече е разпитал вашия свидетел в... мотел „Дюни“ в Юта. — Той пак намести очилата си. — Човекът е потвърдил, че на снимката е Дейвид Мерик. Сега се опитваме да установим самоличността на жената.

— Защо тогава седим тук?

Девро погледна над очилата, които отново се бяха смъкнали.

— А вие какво очаквате, да обикаляме във Форест Парк от къща на къща и да питаме хората дали наскоро не са отвлечали бебета ли? — Агентът вдигна дебел пръст, за да възпре Мел. — Вече постъпват данни за всички момченца на възраст между шест и девет месеца. Проучваме актовете за раждане, документите за осиновяване. Проверяваме хората с малки деца, заселили се в квартала през последните три месеца. Не се съмнявам, че до сутринта ще сме стеснили кръга на заподозрените до неколцина души.

— До утре сутринта ли? Слушайте, Девро, почти цяло денонощие пътуваме, за да дойдем час по-скоро тук. А сега вие сте седнали да ни разправяте да сме чакали до сутринта.

Агентът я изгледа, без да мига.

— Да. Кажете в кой хотел сте отседнали и ще имам грижата да ви държа в течение.

Тя скочи от стола.

— Познавам Дейвид. Мога да потвърдя самоличността му. Ако претърся квартала и го държа под наблюдение...

Девро я прекъсна:

— Случаят се разследва от ФБР. Възможно е да се обърнем към вас, за да потвърдите самоличността на момченцето. Но разполагаме и с копие на неговите отпечатъци. — Мел едвам се сдържа да не се разкрещи, а агентът премести поглед от нея към Себастиан. — Заех се със случая по настояване на специалния агент Такър от Чикаго, когото познавам от двайсетина години. Той, общо взето, вярва в предсказанията на медиумите и ясновидците, пък и имам внук горедолу на възрастта на Дейвид, затова не ви съветвам да се връщате в Калифорния и да зарязвате работата по средата.

— Много сме ви признателни за съдействието, агент Девро — каза Себастиан, а после се изправи и стисна Мел за лакътя, да не би тя

да изтърси някоя обида. — Запазил съм стая в „Дабълтрий“. Ще чакаме да ни се обадите.

Доволен, Девро също стана и протегна ръка.

— Идеше ми да го заплюя — изсумтя Мел след малко, когато вече вървяха в знойната вечер на Атланта. — Тия кретени от ФБР се държат с нас, частните детективи, като с някакви помияри.

— Човекът ще си свърши работата.

— Не се и съмнявам — отвърна тя. Беше толкова разсеяна, че не забеляза кога Себастиан я бе изпреварил и ѝ бе отворил вратата на колата, която бяха наели на летището. — Понеже някакъв негов приятел в Чикаго се изказал добре за теб. Между другото, какво толкова си направил там?

— Недостатъчно. — Той затвори вратата от нейната страна и заобиколи автомобила откъм багажника. — Едва ли ще се съ согласиш да идем в хотела, да пийнем нещо на бара и да вечеряме като хората.

— И дума да не става! — отсече Мел и закопча с рязко движение предпазния колан. — Трябва да купим отнякъде бинокъл. Сигурно ще намерим в квартала магазин за спортни стоки. И фотоапарат с мощен обектив — допълни тя сякаш на себе си и запретна ръкавите на ризата, която бе взела от Себастиан. — Чудо голямо, като случая е възложен на ФБР — продължи да мърмори младата жена. — Няма закон, който да ми забранява да огледам квартала, нали така?

— Не, няма — подкрепи я той и се вля в потока от автомобили. — А също и да се поразходим. Какво по-прекрасно от една разходка в лятна вечер в тих хубав квартал!

Мел се обърна и го озари с усмивка.

— Мъж на място си, Донован.

— Е, този комплимент ще ме грее до края на живота.

— Можеш ли... — поде тя, ала спря насред изречението и прехапа устна, докато караха бавно по улиците с дървета от двете страни във Форест Парк.

— Дали мога да посоча къщата ли? Ами да.

— Как?...

Мел отново реши да не пита повече и вместо това вдигна бинокъла.

— Как го правя ли? — усмихна се младият мъж и се извърна някак нерешително наляво. — Малко сложно е да ти обясня. Някой път, ако още те интересува, може и да опитам.

После се насочи към тротоара и спря, а тя се намръщи.

— Какво правиш?

— Те често разхождат Дейвид тук след вечеря.

— Моля?

— Обичат вечер да го разхождат с количката, преди да го изкъпят.

Още преди да бе осъзнала докрай какво прави, Мел се пресегна, сложи длан върху бузата му и извърна лицето му към себе си. Примига, смаяна от силата, проблеснала в очите му. Бяха тъмни като нощта. Почти черни. Когато си възвърна дар словото, гласът ѝ наподобяваше шепот.

— Къде е Дейвид?

— В къщата от другата страна на улицата. Онази със сините капаци на прозорците и кичестото дърво отпред. — Себастиан я сграбчи за китката, понеже тя вече бе посегнала да отвори вратата. — Не.

— Ако наистина е тук, ще вляза и ще го взема. Пусни ме, по дяволите!

— Помисли малко!

Знаеше, че младата жена ще действа импулсивно, водена от чувствата, а не от разума, и затова притисна с две ръце раменете ѝ към седалката. Никак не му бе лесно да я озапти. Мел може да бе тъничка като вейка, затова пък бе доста яка.

— Я по-кротката, Мел! Изслушай ме! Дейвид е в безопасност. Само ще усложниш и ще объркаш нещата, ако нахълташ и се опиташ да го вземеш.

Очите ѝ горяха. Заприлича му на богиня, готова да хвърля от пръстите си светкавици.

— Те са го отвлекли!

— Не, не са. Изобщо не знаят, че момченцето е отвлечено. Мислят, че е дадено за осиновяване, или просто са си го втълпили, защото отчаяно са искали да имат дете. Никога ли не ти се е случвало да бъдеш толкова отчаяна, че да ти иде да подкараш през просото, да

пренебрегнеш не особено ясната граница между добро и зло и да грабнеш онова, което искаш?

Бясна, тя само поклати глава.

— Дейвид не е тяхно дете.

— Да, не е — съгласи се Себастиан вече с по-нежен глас. — Но три месеца живее при тях като тяхно дете. Наричат го Ерик и го обичат много. Толкова много, та имат чувството, че е тяхно дете.

Мел се мъчеше как ли не да успокои дишането си.

— Как можеш да искаш от мен да им го оставя?

— Само още малко. — Той я помилва по бузата. — Заклевам ти се, до утре вечерта Дейвид ще е при Роуз.

Младата жена преглътна и кимна.

— Пусни ме! — Когато Себастиан го стори, Мел вдигна с разтреперани ръце бинокъла. — Беше прав да ме спреш. Трябва да сме сигурни.

Настрои бинокъла и го насочи към широкия прозорец — видя през тюлените пердета боядисани в пастелни тонове стени, детска съваема люлка и канапе с кафява тапицерия и с разпилени по него играчки. Стиснала устни, забеляза как в полезрението ѝ се появява, спретната брюнетка, облечена в памучна блуза и къси панталони. Косата ѝ се развя красиво, когато тя се извърна и се усмихна на някого, когото Мел не виждаше. Сетне жената протегна ръце.

— Божичко, Дейвид!

Кокалчетата на пръстите, с които държеше бинокъла, побеляха, щом тя съгледа мъж, който подаде Дейвид на жената, протегнала в очакване ръце. Забеляза през тънките пердета, че Дейвид се усмихва.

— Хайде да се поразходим — предложи Себастиан, ала Мел поклати глава.

— Трябва да направя снимки. — Вече с по-спокойни ръце остави бинокъла и взе фотоапарата. — Щом ние не можем да убедим Девро да се поразмърда, може би ще го направят фотографиите.

Търпеливо изщрака половината лента. Изчакваше, ако тримата изчезнеха от полезрението ѝ, и щракаше с фотоапарата, щом отново се появяха на прозореца. На гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Хайде да слезем от колата — предложи накрая тя и остави фотоапарата на пода. — Сигурно скоро ще го изведат.

— Само да си се опитала да го отмъкнеш...

— Не съм чак толкова загубена! — тросна се Мел. — Одеве бях ядосана. Сега вече знам какво трябва да се направи.

След като слязоха от автомобила и тръгнаха по тротоара, той рече:

— Сигурно ще будим по-малко подозрения, ако се държим за ръце.

Тя се взря мнително в дланта му, сетне сви рамене.

— Е, при всички положения няма да навреди.

— Толкова романтична си, Съдърланд! — възкликна Себастиан, после вдигна ръката ѝ и я целуна по пръстите. Мел реагира грубо, но от това младият мъж само се развесели още повече. — Винаги съм харесвал такива квартали, макар и да не изгарям от желание да живея в тях. Окосени морави. Розите на съседа, нацъфтели над оградата. — Той сведе глава към момченцето, профучало покрай тях на велосипед. — Деца, които си играят. Миризмата на печено на скара месо, детски смях във въздуха.

Мел открай време си бе мечтала да живее в място като това. Но не искаше да го признае пред себе си, камо ли пред Себастиан, и само сви рамене.

— Ами плевелите! Ами шумните съседни, които непрекъснато надничат през щорите ти и те одумват! Ами злите кучета!

Сякаш с тези думи го бе повикала, отнякъде изскочи псе, което залая по тях като обезумяло. Себастиан само се извърна и се вторачи в него. Кучето спря като заковано, изскимтя тихичко и се отдалечи се подвита опашка. Мел бе смаяна и изду устни.

— Бива си те в номерата!

— Това е дарба — поясни той, после пусна ръката ѝ и я прегърна през рамото. — Отпусни се! — прошепна ѝ. — Излишно е да се безпокоиш за Дейвид.

— Чувствам се добре.

— Нервите ти са опънати до скъсване. Виж колко си напрегната!

Себастиан премести длан върху тила ѝ. Тя усети как започва да я разтрива и опита да се отдалечи.

— Слушай, Донован...

— Шшт! Това е друга дарба.

Мел усети как вдървените ѝ мускули се отпускат.

— Сега по-добре ли си? — Той пак я прегърна през раменете. — Ако разполагах с повече време... и ако ти беше гола, щях да направя чудеса — усмихна се Себастиан и я погледна. Върху лицето ѝ се бе изписало учудване. — Все пак ми се струва справедливо и аз от време на време да те посвещавам в някои от мислите си. Та си мислех, че ми се ще да те видя гола.

Смутена, притеснена до смърт, че ще се изчерви като рак, тя гледаше право пред себе си.

— Мисли си за нещо друго.

— Трудно ми е. Особено при положение, че в моята риза изглеждаш толкова прелестно.

— Не си падам по флиртовете — изсумтя младата жена.

— Драга ми Мери-Елън, има огромна разлика между флирта и откровено споделеното желание. Ако ти шепнеш колко красиви са очите ти, как ми напомнят на хълмовете в моя роден край, това щеше да е флирт. Или ако ти разправях, че косата ти е със златистия цвят в платната на Ботичели, а кожата ти — нежна като облаците, носещи се понякога вечер над планината...

Мел усети как нозете ѝ се подкосяват и се опита да си възвърне самообладанието.

— Ако ми кажеше някои от тези неща, щях да си помисля, че си превъртял.

— Точно затова предпочетох да говоря без недомлъвки. Искам те в леглото. В моето легло. — Той спря под един от кичестите дъбове и както я бе прегърнал, я извърна, макар че тя се бе нацупила. — Искам да те съблека. Да те докосвам. Да гледам как се пробуждаш за живот, докато съм вътре в теб. — Наведе се и ухапа долната ѝ устна. — А после искам да го повторя отново. — Усети как младата жена трепери и я зацелува страстно. — Достатъчно прям ли бях?

Мел бе положила длани с разперени пръсти върху гърдите му. Нямаше представа кога се бяха озовали там.

Усещаше, че устата ѝ е подпухнала и бе зажадняла за още и още целувки.

— Мисля, че...

Но всъщност изобщо не бе в състояние да мисли и в това бе проблемът. Кръвта ѝ бумтеше като обезумяла и по едно време тя се

притесни дали хората няма да излязат от къщите, та да видят каква е тази олелия.

— Ти не си наред.

— Защото те искам, или защото ти го казвам?

— Защото... си въобразяваш, че ще завъртя някоя кратка авантюрка с теб. Та аз почти не те познавам.

Себастиан я хвана за брадичката.

— Познаваш ме... — Той отново я целуна. — И изобщо не съм споменавал думата „кратка“. — Ала още преди Мел да му бе възразила, застана нащрек. — Излизат — каза ѝ, без да се обръща. Тя видя над рамото му как вратата се отваря и брюнетката изкарва детска количка. — Хайде да прекосим улицата. За да ги разгледаш по-добре, докато минават покрай нас.

Мел отново бе скована от напрежение. Себастиан продължаваше да я държи за раменете — и за да я възпре, и за да я крепи. Тя чу как мъжът и жената си говорят весело и щастливо, точно както подобава на младите родители на пращящо от здраве дете. Мел почти не различаваше думите. Без да се замисля, прегърна Себастиан през кръста и го стисна. О, Дейвид бе пораснал, от пеленаче се бе превърнал в малко момченце, което всеки момент щеше да проходи! Тя усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, но си наложи да не плаче. Сега косицата на детето бе по-дълга и се виеше на къдрици около кръглото му румено лице. Ами очите му... Мел спря като закована, още малко, и да го извика по име. Дейвид се бе извърнал към нея, както седеше в яркосинята лятна количка. Усмиваше се, от очите му личеше, че я бе познал. Изписка и протегна ръчици.

— Момченцето ми си пада по хубавите жени — отбеляза с горда усмивка мъжът, докато ги подминаваха с количката.

Безсилна да се помръдне, тя видя как Дейвид извърща главица и издава устни, все едно ще заплаче. Жената се наведе и се зае да го успокоява.

— Позна ме — пророни Мел. — Още ме помни.

— Да. Любовта се забравя трудно — съгласи се Себастиан и я хвана, а тя направи крачка напред и сякаш се препъна. — Не бързай! Нека първо се обадим на Девро.

— Дейвид ме позна — прошепна сподавено Мел, допряла лице до лепената риза на Себастиан. — Няма ми нищо — настоя тя, обаче

не направи опит да се дръпне.

— Знам.

Целуна я по слепоочието, помилва я по косата и изчака да се успокои и да престане да трепери.

Това бе едно от най-трудните неща, които бе правила през живота си — да стои на тротоара пред къщата със сините капаци върху прозорците и кичестото дърво в двора. Девро и агентката бяха вътре. Мел ги бе видяла как влизат през вратата, която младата брюнетка им отвори. Още бе по халат и когато се наведе да прибере сутрешния вестник, в очите ѝ проблесна страх или може би гузност.

Сега Мел чуваше плач, неутешим и жален. Опита се да го посрещне хладнокръвно, ала не бе по силите ѝ. „Кога най-после ще излязат? Защо се бавят толкова много? Вече цял час са вътре.“ Пъхна ръце в джобовете си и закрачи напред-назад по тротоара. Девро пак бе настоял да изчакат до сутринта и през нощта в хотела тя почти не бе мигнала.

— Защо не се качиш в колата? — предложи Себастиан.

— Не ме свърта на едно място.

— Още няма да ни разрешат да вземем Дейвид. Девро ти обясни процедурата. Ще отнеме часове, докато му вземат кръвна проба и сверят отпечатъците.

— Ще правя, ще струвам, но ще уредя да бъда с детето. Няма да позволя да остане само с чужди хора — стисна устни Мел. — Кажи ми нещо за тези хора — изстреля на един дъх тя. — Моля те!

Той бе очаквал, че ще го помоли за това, и, застанал с гръб към къщата, се взря в очите ѝ.

— Жената е била учителка. След като са взели Дейвид, е напуснала работа. Искала е да бъде през цялото време с него. Мъжът ѝ е инженер. Женени са от осем години и кажи-речи, от самото начало се опитват да имат дете. Добри хора са, много се обичат и копнеят за дете. Станали са лесна плячка, Мел.

Видя как върху лицето ѝ се изписва ту състрадание, ту ярост, как се борят доброто и злото.

— Мъчно ми е за тях — прошепна младата жена. — Ужасно е, че някой е дръзнал да се възползва от такава любов и трагедия.

Случилото се е ужасно за всички.

— Животът невинаги е справедлив.

— Животът обикновено е несправедлив — поправи го тя.

Продължи да снове и да хвърля мрачни отчаяни погледи към големия прозорец. Когато вратата се отвори, застана на пръсти, готова да се завтече натам. Девро се запъти към нея.

— Момченцето познава ли ви?

— Да. Вече ви казах, че вчера, когато ме видя, ме позна.

Агентът кимна.

— Много разстроено е, непрекъснато плаче, вече се притеснявам, че ще му призлее. Наложил се да успокояваме и госпожа Фрост. Както ви обясних, трябва да вземем детето, докато извършим проверката и прегледаме документите. Момченцето сигурно ще се успокои, ако ви види — идете в къщата при агентката Бейкър.

— Разбира се, че ще ида. — Сърцето ѝ заби като обезумяло. —
Донован!

— Ще дойда и аз.

Мел влезе в къщата, като се опитваше да не обръща внимание на отчаяните вопли, долитащи иззад вратата на спалнята. Тръгна по коридора, препъна се в пластмасово люлеещо се конче и влезе в детската стая. Стените бяха облепени със светлосини тапети на платноходки. Над детското креватче до прозореца имаше малка механична въртележка с циркови животинки. Точно както го описа той. До най-малките подробности, помисли Мел с пресъхнала уста.

После забрави всичко останало и се пресегна да вдигне разплакания Дейвид.

— О, мъничкото ми! — Притисна лице до неговото и избърса сълзите му с бузите си. — Дейвид, малкият ми сладък Дейвид!

Успокои го и приглади назад влажната му косица, доволна, че агентката бе с гръб към нея и не виждаше как тя също се бе просълзила.

— Ама че си порасъл! — Целуна го по треперещите устни. Момченцето изхлипа, разтърка очи с юмручета, въздъхна уморено и отпусна главица върху рамото ѝ. — Браво, моето момче! Хайде да си ходим вкъщи, а? При мама и тате.

СЕДМА ГЛАВА

— Просто не знам как да ви се отблагодаря! — възкликна Роуз, както стоеше на прозореца в кухнята. Долу в двора мъжът и синът ѝ седяха на слънчице и си подхвърляха ярко оранжева топка. — Само като ги гледам...

— Знам — отвърна Мел и я прегърна през рамото. Известно време мълчаха, заслушани в смеха на Дейвид. По едно време Роуз вдигна ръка и стисна силно дланта на приятелката си. — Изглеждат много щастливи, нали?

— Да. — Роуз избърса очите си с хартиена кърпичка и въздъхна. — На седмото небе от щастие са. Само като се сетя колко се страхувах, че никога вече няма да видя Дейвид...

— Не мисли повече за това. Нали отново е при вас!

— Благодарение на теб и на господин Донован.

Роуз се отдалечи от прозореца, ала продължи да поглежда от време на време натам. Мел се запита кога ли приятелката ѝ ще започне да се чувства спокойна, ако Дейвид е извън полезрението ѝ.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за хората, при кого е бил, Мел? Агентите от ФБР бяха много внимателни, но...

— Но си държат езика зад зъбите — довърши вместо нея другата жена. — Семейството е добро, Роуз. Искали са да имат дете. Допуснали са грешка, предоверили са се на някого. Обаче са се грижили добре за Дейвид.

— Толкова е порасъл! Вече се опитва и да проходи. — В гласа на Роуз се долавяше остра горчивина, че не е била заедно със сина си през тези три толкова важни за него месеца, но и мъка за другата майка в далечния град, която сега гледаше празното креватче. — Знам, обичали са го. Сега на жената сигурно ѝ е много болно и криво. По-тежко ѝ е, отколкото ми беше на мен. Знае, че Дейвид никога няма да се върне при нея. — Роуз отпусна свити на юмруци длани върху плота. — Кой, Мел, причини такива мъки на всички нас?

— Не знам. Ала се опитвам да разбера.

— Пак ли работиш с господин Донован? Той е много разтревожен.

— Със Себастиан ли?

— Поговорихме малко за това, когато се отби да ни види.

— Значи е идвал? — възкликна Мел и си помисли, че все пак е успяла да изрече думите съвсем нехайно.

Лицето на Роуз стана по-ведро. Сега тя изглеждаше почти така, както преди отвличането на Дейвид.

— Донесе плюшеното мече на Дейвид, подари му и тази прелестна синя платноходка.

Платноходка, рече си Мел. Да, съвсем в негов стил.

— Много мило от негова страна.

— Не разглежда нещата едностранчиво. Разбира какво сме изживели ние със Стан, но е наясно какво им е сега и на онези хора в Атланта. И то само защото някой негодник изобщо не го е еня дали хората страдат. И не се замисля какво изпитват децата, майките, бащите. Интересуват го само парите, които може да спечели от тях. — Устните ѝ потрепериха, сетне Роуз си възвърна самообладанието. — Сигурно заради това господин Донован отказа да приеме пари от нас.

— Значи не е поискал хонорар? — поинтересува се Мел, като се стараеше думите ѝ да прозвучат равнодушно.

— Не, не искаше и да чуе. — Сетила се, че има и други задължения, Роуз отвори вратата на фурната и нагледа месото, което печеше. — Каза да сме пратели със Стан сумата, която смятаме, че ни е по джоба, на някой от домовете за безпризорни. Освен това сподели, че възнамерявал да не оставя тази работа току-така.

— Коя работа?

— Каза нещо от рода на... че не можело децата да бъдат отвличани направо от люлките си и продавани като палета. Че имало граници, които не бивало да се прекрачват.

— Да, прав е. — Мел взе с рязко движение дамската си чанта. — Е, Роуз, трябва да вървя.

Изненадана, другата жена затвори вратата на фурната.

— Ама няма ли да останеш за вечеря?

— Наистина не мога. — Тя се поколеба, после стори нещо, което вършеше рядко и което ѝ се искаше да прави с по-голяма лекота. Целуна Роуз по бузата. — Имам малко работа.

Сигурно трябваше да го направи по-рано. Но се бяха прибрали в Монтърей само преди два дни. Мел профуча през ниския облак, паднал върху пътя за планината. Себастиан бе намерил време да отскочи до Роуз, ала не си бе направил труда да се отбие и при Мел, чиято кантора бе само на няколко пресечки от жилището на приятелката ѝ.

Явно изобщо не бе говорил сериозно всички онези небивалици колко я харесвал и желяел. Колко прелестни били очите, косата и кожата ѝ. Тя забарабани с пръсти по лоста за скоростите. Ако наистина го мислеше, отдавна да я бе потърсил. Беше ѝ много криво. Как да реши дали да приеме или да му обърне гръб, при положение че той изобщо не се обаждаше?

Затова реши, че щом Мохамед не отива при планината, планината да иде при Мохамед. Имаше задачи, които двамата със Себастиан трябваше да изпълнят, въпроси, на които да отговорят, неща, които да си кажат.

Убедена, че е готова за всичко това, Мел зави по изровения път, водещ към къщата му. Още не бе изминала и половината, когато удари рязко спирачките — пред нея изневиделица изскочиха кон и ездач. Черният жребец и мургавият мъж върху гърба му прекосиха чакълестия път светкавично, като стрела от мускули. Съгледала лъскавия кон и човека със златиста кожа и абаносова коса, развят от вятъра, Мел сякаш се пренесе столетия назад, във времето, когато е имало лами, които е трябвало да бъдат обезглавявани, и въздухът е бил пропит с вълшебство.

Гледаше, зяпнала от възхита, как изтрополиха нагоре по каменистия, забулен с мъгла склон, и отново се скриха в пороя от слънчева светлина. Едва ли някой кентавър е изглеждал по-великолепно!

След като тропотът на копитата заглъхна, младата жена отново подкара бавно нагоре по пътя. Не беше сън, напомняше си непрекъснато тя. Двигателят се давеше и кашляше, жалваше се от наклона, кихаше и най-накрая изпыпли с триста мъки при къщата.

Както очакваше Мел, Себастиан бе в ограденото пасище и разседлаваше Ерос, който и сега изглеждаше не по-малко прелестен и

загадъчен. Излъчваше енергия и живот. Върху муцуната, в очите и потрепващите мускули по гърба и краката му още се четеше възбудата от галоп. Тя имаше чувството, че докосне ли го, ще се опари.

— Хубав ден за яздене.

— Като повечето дни — усмихна ѝ се Себастиан иззад жребеца. — Извинявай, че не те поздравих, но не обичам да спирам Ерос, когато препуска.

— Няма нищо. — Всъщност Мел се радваше, че не бе спрял на пътя. Бе повече от сигурна, че ако ѝ бе заговорил от седлото, тя щеше да изгуби дар слово и да запелтечи. — Наминах да видя дали разполагаш с няколко минути, за да приключим някои неща.

— Мисля, че мога да ти отделия малко време — отвърна мъжът, сетне потупа жребеца по левия хълбок, опря крака му върху бедрото си и се зае да чисти копитото. — Видя ли се с Роуз?

— Да. Идвам от тях. Каза, че си им ходил на гости. И си занесъл на Дейвид платноходка.

Себастиан вдигна очи, после захвана да чисти следващото копито.

— Така няма да се чувства толкова объркан. Ще има нещо познато от седмиците, когато е живял у онези хора.

— Хубаво си се сетил.

Той се изправи и отиде при предния крак на Ерос. Успокоена от познатата тема, Мел опря ботуш на най-долната дъска на оградата.

— Роуз ми каза и че не си им взел пари.

— Мисля, че и преди съм ти споменавал — на мен пари не ми трябват.

— Знам.

Тя се облегна на оградата и помилва жребеца по врата. Ето, няма никакви магии, опита се да си вгълпи. Просто едно прелестно животно в разцвет на силите си. Точно както неговият господар.

— Поразрових се и научих едно — друго за теб, Донован. С доста неща се занимаваш.

— Може и така да се каже.

— Ала сигурно е по-лесно да печелиш пари, ако в началото разполагаш с известна сума, с която да започнеш.

— Сигурно — отвърна неопределено Себастиан и огледа последното копито на коня. — По същата логика при тези условия е и

по-лесно да губиш пари.

— Тук си прав — отметна Мел глава. — Онази история в Чикаго. Никак не ти е било лесно.

Видя как лицето му помръква и съжали, че изобщо бе отворила дума за това. Случаят не беше от онези, на които човек гледа през пръсти или които забравя след ден-два.

— Да, не ми беше лесно. Провалих се.

— Но нали си помогнал да го открият. И заловят?

— Лично аз не смятам, че съм постигнал успех, след като има петима убити. — Той шляпна Ерос по задницата и жребецът препусна в лек тръс. — Защо не влезеш вътре, докато се оправя?

— Себастиан!

Той знаеше, че тя за пръв път се обръща към него на малко име. Бе толкова изненадан, че спря като застинал, с ръка върху оградата.

— Петима убити! — повтори младата жена едва чуто. Очите ѝ помръкнаха — разбираше го. — А знаеш ли колко души си спасил?

— Не. — Себастиан прескочи леко оградата, така че се озова пред Мел. — Не, не знам. Обаче ми олеква от това, че питаш. — Хвана я за ръката и плъзна пръсти от рамото към лакътя, а оттам — и към китката ѝ. — Заповядай, влез!

На нея ѝ харесваше тук, отвън, където имаше достатъчно място за маневриране. В случай, че се наложеше да маневрира. Но щеше да се държи като страхлива глупачка, ако откажеше да влезе заедно с него в къщата.

— Искам да обсъдим нещо.

— Така и предположих. Вечеряла ли си?

— Не.

— Добре тогава. Ще поговорим, докато ядем.

Влязоха от страничния вход, след като минаха през тераса с под от екзотично кафеникаво дърво и с множество саксии с избуяли пълзящи цветя, и от широката остъклена врата се озоваха право в кухнята. Бе боядисана в турско-синьо и бяло, беше лъскава и изящна като снимка от списание за вътрешен дизайн. Най-напред Себастиан отиде при малкия хладилник със стъклена врата и избра една бутилка от вината върху полиците.

— Заповядай, седни! — покани той гостенката и махна към един от високите столове върху издигнатата, облицована с плочки част от

помещението. Отвори виното и ѝ сипа в чашата. — Искам да се окъпя — поясни Себастиан и остави виното на плота пред нея. — Чувствай се като у дома си.

— Не се притеснявай!

Веднага щом той излезе от помещението, Мел стана от стола. Не го смяташе за проява на невъзпитаност. Беше си любопитна по природа. Най-добрият начин да разбереш що за човек е някой, е да разгледаш личните му вещи. А тя отчаяно искаше да разбере що за човек бе Себастиан Донован.

Кухнята блестеше от чистота, по плотовете и електрическите уреди нямаше и прашина, чиниите бях наредени по големина в бюфета със стъклени врати. В помещението миришеше не на дезинфекционни и миещи препарати, а на... на нещо свежо, на билки.

И наистина, на прозореца над мивката бяха окачени надолу с листата връзки най-различни билки и подправки. Мел ги помириса — ухаеха приятно и някак загадъчно. Отвори наслуки едно от чекмеджетата и видя вътре шишове за печене на месо. В друго съгледа какви ли не старателно подредени кухненски прибори.

Защо не е разхвърляно, помисли си тя, като се разхождаше свъсена из помещението... И къде са тайните, които човек неизменно открива сред хаоса?

Обезсърчена, ала и още по-заинтригувана, се намести пак на високия стол и взе чашата точно когато Себастиан се върна в кухнята. Бе облечен в черно — катраненочерни джинси и черна риза със запретнати ръкави. Беше бос. Докато вдигаше бутилката, за да налее и на себе си от виното, Мел си даде сметка, че той наистина прилича на такъв, какъвто твърдеше, че е.

На вълшебник.

Усмихнат, допря чашата до нейната, наведе се и се взря в очите ѝ.

— Разчиташ ли на мен?

— Моля?

— Разчиташ ли на мен да подбера менюто? — усмихна се Себастиан още по-широко.

Тя премигна и отпи нервно от виното.

— Разбира се. Ям, кажи-речи, всичко.

Младият мъж се зае да вади продуктите, тенджери и тигани, а Мел въздъхна дълбоко от облекчение.

— Нима смяташ да готвиш?

— Да. Защо?

— Мислех, че ще поръчаш храната от някой ресторант — отвърна тя и, склучила вежди, го загледа как сипва олио в тигана. — Защо си правиш толкова труд?

— Доставя ми удоволствие. — Той сложи подправки в купата. — Така си почивам.

Мел се почеса по коляното и погледна подозрително сместа, която домакинът ѝ забъркваше.

— Да ти помогна ли?

— Ти не умееш да готвиш.

— Откъде знаеш? — вдигна тя вежда.

— Нали видях кухнята ти. Чесън?

— Разбира се.

Себастиан размачка скилидката с плоското на ножа.

— Та за какво искаше да поприказваме?

— За едно-две неща. — Мел се намести на стола и опря брадичка върху дланта си. Виж ти, и през ум не ѝ бе минавало, че ще ѝ е приятно да го гледа как готви. — Слава богу, всичко при Роуз, Стан и Дейвид се оправи. Какво слагаш?

— Розмарин.

— Мирише хубаво.

Като него, рече си наум тя. Вече я нямаше сексапилната миризма на кожа и пот, лъхнала я, след като той бе яздил коня. Сега беше изместена от не по-малко вълнуващото ухание на гора — диво и мъжествено. Мел пак отпи от виното и се отпусна дотолкова, че изхлузи ботушите.

— Но на господин и госпожа Фрост в Джорджия никак не им е леко.

Себастиан сложи в тигана домати, чесън и подправки.

— Когато някой печели, друг обикновено губи.

— Да, знам. Направихме, каквото бяхме длъжни да сторим, ала не докарахме разследването до край.

Той топна в пането обезкостени пилешки гърди, после ги сложи в друг тиган. Беше му приятно, че тя седи с него, клатушка лениво

крак и го наблюдава съсредоточено как готви.

— Карай нататък!

— Не заловихме най-опасния човек. Който е в дъното на всичко. Върнахме Дейвид на родителите му и това бе най-важното, но още не сме приключили със случая. Дейвид не е единственото бебе, което е било отвлечено.

— Откъде знаеш?

— Логично е. Става въпрос за цяла мрежа, а не за единичен случай.

— Да, права си — съгласи се Себастиан, както пълнеше чашите с вино, после сипа малко и върху пилето.

— Според мен е станало ето какво. — Мел изтика назад стола. Струваше ѝ се, че мисълта ѝ е по-бистра, когато стои права. — Някакъв човек се е свързал със семейство Фрост. Те са могли да го издадат на полицията, стига той отдавна да не е духнал. Мен ако питаш, второто е по-вероятно.

Тя спря да кръстосва и отметна глава. Себастиан кимна.

— Продължавай!

— Предполагам, че мрежата е обхванала цялата страна. И върти същински бизнес. Вероятно си имат и адвокат, който да им подготвя документите за осиновяване. А също и лекар. Или най-малкото някой, който има връзки с родилните домове. Семейство Фрост се е подложило на какви ли не изследвания. Проверих.

Той разбърка яденето, опита го и го подуши, ала въпреки това продължаваше да я слуша внимателно.

— Сигурно и ФБР е проверило.

— Естествено. Нашият приятел Девро ръководи операцията. Но нека довърша. Значи имаме всички тези семейства, които дават мило и драго, само и само да се сдобият с дете. Опитват какво ли не. Следят половия си живот, внимават с какво се хранят, танцуват голи по пълнолуние. И плащат. Плащат луди пари за изследвания, операции, лекарства. А ако пак не се получи нищо, си плащат за дете.

Мел се върна на площадката с по-високо равнище, където беше печката, за да подуши и тя яденето.

— Ммм! — прошепна младата жена. — Знаем, обикновено всичко е съвсем законно. Надеждна агенция за осиновяване на деца, почтен адвокат. И нещата тръгват по вода. Детето попада в дом на хора, които

го обичат, биологичната майка получава възможност да започне на чисто, а осиновителите получават своето чудо. Обаче, както винаги, се срещат и мошеници. Калтаци, които правят, струват, но намират начин да забогатеят от трагедията на другите.

— Я сложи две чинии на масата при прозореца! Слушам те.

— Добре! — Мел започна да обикаля кухнята, следвайки напътствията му откъде да вземе чинии, прибори, салфетки, като продължаваше да развива своята теория: — Ала с тези неща не е толкова просто — хоп и прибираш парите. Нужна е цяла организация, която да отвлече детето от единия край на страната и да го прехвърли в другия, на хиляди километри, където да го „пласира“ в някое богато семейство.

— Дотук няма нищо, с което да не съм съгласен.

— Та именно до този човек трябва да се доберем. Още не са заловили Паркланд, но предполагам, че в скоро време и това ще стане. Ала не той дърпа конците. Той е само маша в ръцете на други, просто е решил да спечели набързо някой и друг долар, за да си плати дълговете и да му отпусне края. Надали ще насочи полицията към истинските виновници, но все ще изпее нещичко. Предполагам, че ФБР ще го пази така, че и пиле да не може да прехвъркне до него.

— Теорията ти е безупречна. Вземи бутилката и сядай.

Тя отиде при масата и, подвила крака под себе си, се настани на ъгловата пейка при прозореца.

— Съмнявам се, че ония приятелчета от ФБР ще допуснат един частен детектив да разпитва Паркланд.

— Едва ли.

Себастиан сложи на масата купата със спагети, чинията с пилето и панера с дебели резени хляб.

— Обаче теб ще те допуснат. Дължат ти го.

Той сипа на Мел от яденето.

— Възможно е.

— Ще ти предоставят копие от показанията му, след като го разпитат. Може би дори ще ти разрешат да поговориш с него. Кажеш ли, че все още се интересуваш от случая, ще ти дадат информация.

— Да, не е изключено. — Себастиан опита яденето и остана донемайкъде доволен. — Но дали продължавам да се интересувам?

Тя го шляпна по китката точно когато домакинът режеше поредното парче крехко пилешко.

— Не искаш ли да довършиш онова, което си започнал?

Той вдигна очи и надзърна в нейните толкова дълбоко, че пръстите ѝ се разтрепериха и Мел ги отдръпна от ръката му.

— Да, искам.

Смутена, тя си отчупи малко от хляба.

— Е, и?

— Ще ти помогна. Ще използвам всичките си връзки.

— Признателна съм ти. — Макар и да си наложи да не го докосва отново, устните ѝ се извиха в усмивка, а очите ѝ станаха по-топли. — Наистина съм ти много задължена.

— Едва ли ще мислиш така, след като чуеш условията ми. Ще работим заедно.

Мел изпусна хляба.

— Слушай, Донован, благодарна съм ти за предложението, ала работя сама. Пък и твоят подход — някакви видения и тем подобни, ми късат нервите.

— Е, и твоят подход — пушката и тем подобни, също ми късат нервите. Значи постигаме компромис. Работим заедно и се примиряваме с особнячествата на другия. В края на краищата важна е целта, нали така?

Младата жена се замисли, както бъркаше с вилицата яденето в чинията си.

— Е, защо да си кривя душата, и на мен ми хрумна, че сигурно ще постигнем повече, ако се престорим, че сме женени... и нямаме деца. — Все още на тръни, тя го стрелна с поглед. — Ала ако се споразумеем в конкретния случай за компромис, трябва да уточним правилата.

— Задължително!

— Не виждам защо трябва да го казваш с присмех. — Докато мислеше трескаво, Мел отново си взе от яденето. — Вкусно е. — Гребна още веднъж. — Много. Пък аз си мислех, че се готви по-сложно.

— Благодаря за комплимента.

— Имам предвид... — Младата жена се засмя, сви рамене и хапна още малко от ястието. — Мислех си, че за такива засукани

яденета се искат много умение и труд. Мама често работеше като сервитьорка и ми носеше какви ли не неща. Ала се наемаше главно в закусвални и заведения за бързо хранене. Там нямаше такива вкуснотии.

— Майка ти добре ли е?

— Повече от добре. Миналата седмица получих картичка от нея, в Небраска е. Пътува много. Не я свърта на едно място.

— А баща ти?

Едва забележима следа от колебание, едва загатната тъга.

— Него не го помня.

— А как се отнася майка ти към твоята професия?

— Смята, че е интересна, но нали гледа много телевизия. А твоите родители? — Тя вдигна чашата и замахна с нея. — Как се отнасят те към това, че си магьосникът на Монтъррей?

— Едва ли бих използвал определението „магьосник“ — отвърна след кратко мълчание Себастиан. — Ала ако изобщо се замислят за това, предполагам, са доволни, че продължавам семейната традиция.

Мел насмалко да прихне, както отпиваше от чашата.

— Да не би домът ти да е свърталище на вещици?

— Не — отвърна ведро той, без да се засяга. — Най-нормално семейство сме.

— Знаеш ли, за нищо на света не бих повярвала, че съществуват такива неща, ако... Ако не ги бях видяла с очите си. Въпреки това си оставам скептично настроена. — Тя извърна към него очи, в които проблеснаха предпазливи пламъчета. — Чела съм за научните изследвания. Мнозина уважавани учени смятат, че паранормалното не се свежда само до някакви бабини деветини.

— Е, сега вече ще съм спокоен.

— Стига си ми се присмивал, де! — възкликна Мел и се размърда на стола. — Съзнават, че човешкият мозък си остава загадка. И това е логично. Проучили са човешката аура и различните ѝ модели. Подлагат на изследвания хора, способни да отгатнат картата, като я гледат откъм гърба. Това обаче не означава, че признават безусловно магьосничеството, пророчествата и вълшебните прахчета.

— Малко вълшебен прах няма да ти се отрази зле — прошепна Себастиан. — Ще поговоря по въпроса с Моргана.

— Ама без майтап! — ахна тя.

— Без майтап — отвърна Себастиан и я хвана за ръката. — Роден съм с кръв на елфи във вените. Вещерството ми се е предало по наследство, потомък съм на Фин, владетел на келтите. Надарен съм с ясновидство. Не че съм го искал или съм молел да е така, просто ми е дадено, и толкоз. Това няма нищо общо с логиката, науката и танците по пълнолуние. Това е моето наследство. Моя съдба.

Мел се покашля.

— Възможно е — изрече накрая. — В тези изследвания проучват телекинезата, телепатията...

— Искаш ли доказателства, Мел?

— Не... да. Ако наистина ще работим заедно по случая, ми се ще да зная докъде се простира... дарбата ти.

— Дадено! Помисли си някое число от едно до десет. Шест — рече той още преди младата жена да бе отворила уста.

— Още не бях готова.

— Обаче това бе първото число, изникнало в ума ти.

Наистина бе така, ала тя поклати глава.

— Не бях готова. — Мел затвори очи. — Хайде пак!

Бива си я, помисли Себастиан. Наистина. В момента напрягаше цялата си воля, за да не му позволи да проникне в мислите ѝ. За да я разсее, той започна да си играе с кокалчето на един от пръстите ѝ, които още държеше.

— Три.

Тя отвори очи.

— Да. Как позна?

— Благодарение на връзката между твоето и моето съзнание. — Себастиан потърка устни о пръстите ѝ. — Осъществява се било с думи, било с образи, било с чувства, които не сме в състояние да опишем. Ето, сега се питаш дали не си прекалила с виното, защото сърцето ти тупти прекалено бързо и кожата ти е топла. Главата ти се е замаяла.

— Нищо ѝ няма на главата ми — тросна се Мел и дръпна рязко ръка. — По-точно, няма да ѝ има нищо, ако не бърничкаш в мислите ми. Усещам как...

— Точно така. — Доволен, той се облегна и вдигна чашата. — Знам, че усещаш. Много рядко някой, който не ми е роднина, усеща, че чета мислите му, особено когато го правя толкова повърхностно.

Притежаваш потенциал, Съдърланд. Ако искаш да го проучиш, с удоволствие ще ти помогна.

Тя не успя да прикрие тръпката, разтърсила тялото ѝ.

— Не, благодаря. Харесвам си главата такава, каквато е. — За всеки случай я пипна, без да сваля очи от домакина си. — Никак не ми допада, че някой е в състояние да чете мислите ми. Ако наистина ще работим временно заедно, това е правило номер едно.

— Дадено! Няма да надзъртам в мислите ти, освен ако не ме помолиш. — Той се усмихна, забелязал съмнението в очите ѝ. — Аз, Мел, не лъжа.

— Такова ли е веруюто на вещерите?

— Щом предпочиташ да го наречеш така.

Младата жена реши да не спори и да му повярва.

— Освен това ще си съобщаваме един на друг цялата информация, с която разполагаме. Без шикалкавене.

Усмивката му бе чаровна, но и опасна.

— На драго сърце ще призная, че прекалено дълго увъртахме.

— Ние сме професионалисти. И ще работим като професионалисти, без да намесваме личните си отношения.

— Стига да не се налага. — Той допря чашата си до нейната. — Да вечеряме заедно прекрачва ли рамките на професионалните отношения?

— Не е нужно да ставаме смешни. Имам предвид, че ако ще се правим на семейство, което иска да осинови дете, не се налага да...

— Да прекрачваме границите, които ти си определила — довърши вместо нея Себастиан. — Ясно. Имаш ли план?

— Като начало няма да е зле да си сътрудничим с ФБР.

— Остави това на мен.

Тя грейна в усмивка. Тъкмо на това се бе надявала.

— Ако ни подкрепят, можем да го изиграем блестящо. Ще ни осигурят нова самоличност, съответните документи, минало, данъчна регистрация, номера на осигуровките. Длъжни сме някак да привлечем вниманието на престъпната организация, ето защо трябва да се представяме за богати, ала не прекалено, за да не уплашим ония негодници. Налага се да се преселим в нов квартал. Никакви познати, никакви роднини. Трябва да се запишем в списъка на чакащите в няколко почтени служби за осиновяване на деца. Да си осигурим

документи, че сме се подлагали на изследвания за безплодие и сме ходили по лекари. Щом заловят Паркланд или някого като него, ще знаем откъде и как да започнем.

— Има и по-лесен начин.

— Какъв?

— Не ме питай, аз ще имам грижата. Това, което предлагаш, ще ни отнеме много време.

— Сигурно. Обаче си струва.

— Нали постигнахме компромис? Нека аз реша откъде и как да започнем, а после ще предоставя нещата на теб.

Мел се поколеба — даде си сметка, че така и няма да се научи да прави компромиси.

— Щом ти ще решаваеш кога, как и къде да започнем и имаш за това солидни аргументи, съм принудена да ги приема.

— Значи се разбрахме.

— Да.

Изглеждаше доста просто. Тя бе обзета от тръпка и вълнение, защото изгаряше от нетърпение да се заеме с тази интересна и важна задача.

— Дали да не ти помогна да раздигаме всички тези чинии?

Изправи се и започна да слага една върху друга чиниите от тъничък порцелан вещо, както я бе учила майка ѝ, сервитьорката. Но той я хвана за ръката. Тръпката прерасна в пламък.

— Остави това!

— Ти сготви — рече Мел и се запъти бързо към мивката. Малко пространство. Имаше нужда от малко пространство и от нещо, с което да се заеме, за да запази самообладание. — Като гледам кухнята, не си от хората, които държат в мивката мръсни чинии.

Когато се обърна, Себастиан стоеше зад нея — сложи ръце върху раменете ѝ, та да ѝ попречи да се дръпне.

— Този път обаче ще бъда непредсказуем.

— Не се и съмнявам, сегиз-тогиз наемаш елфи, които да ти чистят — изсумтя тя.

— Не наемам елфи... най-малкото в Калифорния. — Погледът ѝ стана по-студен и той започна да разтрива раменете ѝ. — Пак си напрегната заради мен, Мел. А когато вечеряхме, беше спокойна. Дори

няколко пъти ми се усмихна и от тази промяна ми стана много приятно.

— Не обичам да ме докосват — тросна се тя, ала не се отдръпна — всъщност нямаше и къде.

— И защо? Та това просто е друга форма на общуване. Човек може да общува по различни начини. С глас, очи, ръце. — Плъзна длани по раменете ѝ и мускулите ѝ се отпуснаха. — С мисли. Докосването не е задължително опасно.

— Но понякога е.

Себастиан сви устни и прокара пръсти по гърба ѝ.

— Ти обаче не си от страхливите. Жена като теб се хвърля с главата напред в опасните ситуации.

Мел вирна брадичка точно както бе очаквал.

— Дошла съм тук да поговорим.

— Вече го направихме. — Той я придърпа по-близо до себе си и бе достатъчно да се наведе, за да притисне устни върху едва забележимата трапчинка на волевата ѝ брадичка. — Беше ми приятно.

Тя нямаше намерение да се оставя да я съблазнят. Беше зряла жена с изграден характер и не можеше да позволи — никога не бе позволявала мъжете да я подлъгват със сладки приказки. Вдигна ръка към гърдите му и я отпусна с разперени пръсти, ала без да го отблъсква, нито да го привлича.

— Не съм дошла да си играя игрички.

— Жалко. — Устните на Себастиан бяха на сантиметри от нейните, той наведе глава и я целуна лекичко по вратлето. — Обичам игрите. Но можем да ги оставим за друг път.

Атмосферата ставаше все по-тягостна.

— Слушай, сигурно ме привличаш, ала това не значи... нищо.

— Разбира се. Точно тук, Мери-Елън, кожата ти е много нежна. Пулсът ти сякаш ще разкъса кожата, ако продължи да е толкова ускорен.

— Не ставай за смях!

Но когато Себастиан измъкна ризата от колана на панталона ѝ и загали Мел по гърба, тя се почувства крехка като пухчето на глухарче. Със звук, наподобяващ въздишка, ала и стенание, се изви и се отпусна в обятията му.

— Вече губех търпение — прошепна той, долепил устни до шията ѝ. — Да чакам да дойдеш при мен.

— Не съм. Изобщо не съм идвала при теб... — Мел бе сплела ръце около гърба му и го милваше с пръсти по косата. — За друго съм дошла. — А дали дълбоко в себе си не знаеше, че ще стане така, още преди да поеме насам? — Трябва да помисля. Не искам да допускам грешки. — Но още докато го изричаше, устните ѝ търсеха жадно неговите. — Не обичам да греша.

— Ммм... Че кой обича? — Себастиан обхвана с длани хълбоците ѝ. Тя прошепна нещо в знак на съгласие и се закрепил с нозе около кръста му. — Това обаче не е грешка.

— Ще видя след време — изрече младата жена, докато той я изнасяше от кухнята. — Обаче наистина не искам това да попречи на разследването, с което сме се заели. Прекалено важно е. Трябва да успеем, и то на всяка цена — ще се мразя до гроб, ако заради това се издъня...

Мел изстена и долепи устни до врата му.

— Искам те. Искам те ужасно.

От думите ѝ мислите му забумтяха бавно, ритмично, изкусително. Себастиан дръпна с една ръка главата ѝ назад, за да намери устните ѝ.

— Едното няма нищо общо с другото.

— А, не се знае. Би могло и да попречи — пророни тя, като се държеше за него, докато той изкачваше стълбите.

— Е, чудо голямо! — Себастиан отвори с крак вратата на спалнята. — Значи така е било писано. Нека нарушим някои правила.

ОСМА ГЛАВА

Мел не бе от хората, които живеят слепешката, без да се замислят. Не че не поемаше рискове, но винаги бе наясно с последиците. Сега обаче, с този мъж, не знаеше какво й готви бъдещето. И този път се вслуша в гласа на инстинкта. Разумът й нашепваше да бяга от Себастиан презглава, накъдето й видят очите, обаче нещо друго, нещо по-близо до сърцето я караше да остане.

Да му има вяра.

Все още бе обвила ръце и нозе около тялото му и трепереше цялата. Колебаеше се, но не защото бе срамежлива. Никога не се бе смятала за кой знае колко сексапилна или пък хубава, ето защо не виждаше от какво има да се срамува. Изведнъж й се стори жизненоважно да го погледне за последен път.

И онова, което видя, съвпаднаше напълно с желанията й.

Устните му бавно се извиха в усмивка. Когато тя се засмъква надолу, той я пусна до подпората на леглото с балдахин и щом нозете й опряха пода, Мел се озова между тялото му и гладкото резбовано дърво.

Без да сваля очи от нея, Себастиан я замилва бавно с връхчетата на пръстите по бедрата и ханша, по гърдите, вратлето и слепоочията. Тя се разтрепери като листо, когато той стисна с все сила косата й и впи устни в нейните.

Бе я затиснал с тялото си така, че Мел усещаше всяка линия и извивка. Долавяше каква сила струи от него — наподобяваше вързан вълк, който всеки момент ще се отскубне на свобода. Ала не друго, а устата му я докара до ръба на лудостта. Ненаситна и властна, тя изсмукваше от нея всички чувства и емоции. Желания и съмнения, страхове и копнежи. Мел усети как му поднася волята си като ценен дар.

Себастиан долови мига, в който тя се бе оставила изцяло във властта му, стройното й тяло се бе отпуснало, а устните й трепереха, и се хвърли да й даде всичко от себе си. Страстта го прониза като

сребърно острие и той се разтресе като жребец, надушил своята кобила.

Дръпна глава назад и Мел видя, че очите му са черни като нощта, преизпълнени от необуздано желание и безумна страст. И сила. Тя потрепери първо от страх, а сетне отново от неописуема наслада.

Себастиан съгледа именно тази нейна отзивчивост. И отговора, който търсеше.

С едно-единствено рязко движение разкъса блузата и простена сподавено, долепил устни до нейните. Дори докато се свличаха върху леглото, я милваше и галеше навсякъде, доставяше ѝ мъчителна наслада.

В отговор Мел се вкопчи в ризата му. Разлетяха се копчета, изпукаха шевове. Двамата легнаха върху чаршафите и усетила тялото му върху своето, тя изстена дълбоко и бездиханно в знак на одобрение.

Той не ѝ остави време да мисли, камо ли да се съмнява. Отнесе я в буря с тътнещи гръмотевици, ослепителни светкавици и брулеци хали. Мел знаеше, че това бе просто сливане на плътта. Че нямаше нищо магическо във вещината, с която Себастиан я милваше и впиваше сладостно устни в нейните. И все пак ѝ се струваше същинско вълшебство, че я бе отнесъл някъде далеч, отвъд делничното, отвъд дори простичката прелест на розовеещия заник и шумола на току-що пробудилите се нощни птици.

Там, където я бе отвел, имаше само шеметна скорост и неизразима наслада. Шепот на език, който тя не разбираше. Може би някакво песнопение? Обещанията на влюбен мъж? Дори самият звук я възбуждаше. Мел посрещаше с възторг всеки допир, бил той груб или нежен. Себастиан бе оставил върху устните ѝ възсолен, тръпчив вкус, освежаващ, ту топъл, ту хладен, и дори само той я караше да бленува за още и още.

Колко всеотдайна е, помисли си зашеметен Себастиан. Колко силна и щедра! В гаснещата светлина на деня кожата ѝ бе златиста като на войнствена богиня, готова за битка. Тя бе тъничка и стройна, гъвкава като фантазия, отзивчива като желание. Усети колко запъхтяно диша, как внезапно впива нокти в гърба му и тялото ѝ се разтриса.

Мел смъкна вяло ръка от потното му рамо, но той продължи да я люби, тласкан от дивото, лудешко желание да усети вкуса ѝ, отново да

накара кръвта ѝ да кипне, докато накрая я чу да нашепва задъхано името му.

Отпусна се върху нея и тръсна глава, та съзнанието му да се проясни и да види лицето ѝ, очите, премрежени от наслада, устните ѝ, подпухнали от целувките и потрепващи всеки път, когато тя си поемаше дъх.

Мел обви ръце около тялото му, а Себастиан отново проникна в нея. Докато се движеха в единен лудешки ритъм, той знаеше, че за някои магии не се иска нищо друго, освен желание на сърцето.

Стори ѝ се, че чува музика. Приятна и успокояваща. Музика, извираща от сърцето. Не знаеше къде бе чувала този израз, но се усмихна и се обърна.

Ала до нея нямаше никого.

Разсъни се на мига и седна в тъмното. Макар и нощта да бе непрогледна, тя усети, че е сама в стаята. В стаята на Себастиан. Но не бе сънувала, че е била с него. Както и не сънуваше, че е сама.

Запали опипом нощната лампа и прикри с длан очите си, докато свикнат със светлината. Не го повика. Знаеше, че е глупаво да го прави в празното легло и сумрачната стая. Стана и намери ризата му, намачкана на пода. Облече я припряно и тръгна по посока на музиката.

Трудно ѝ бе да определи откъде звучи. Бе тиха като шепот, а сякаш я обгръщаше отвред. Странно, колкото и да напрягаше слух, не бе сигурна дали долавя гласове, извисили се в песен, или струнни инструменти, флейти и валдхорни. Чуваше просто звук, нежно трептене във въздуха, тайнствено и прелестно.

Следвайки инстинкта си, се понесе заедно с тези нежни звуци. Те не се усилваха, не ставаха и по-тихи, затова пък сякаш се плискаха върху нея, обливаха я, проникваха в съзнанието ѝ, докато Мел вървеше по коридора, който зави наляво, а после я отведе до няколко стъпала.

В дъното на коридора се озова пред някаква стая и съгледа сиянието на свещи, които току трепкаха и озаряваха всичко наоколо в златисто. Ухаеше на разтопен восък, на сандалово дърво и пушек.

Тя дори не усети, че бе затаила дъх, когато спря на прага и надзърна вътре.

Стаята не бе голяма. Хрумна ѝ, че по-подходящата дума бе „покои“, ала сама не знаеше защо в съзнанието ѝ бе изникнало такова странно слово. Стените бяха покрити с ламперия от светло дърво в топли тонове и по тях трепкаха загадъчните отблясъци на десетина тънички бели свещи. Прозорците бяха три — всичките във формата на полумесец. Младата жена си спомни, че ги бе виждала отвън, и си даде сметка, че помещението се намираше в най-горния край на къщата и гледаше към назъбените скали и морето.

Себастиан бе отворил прозореца на остъкления таван, за да влиза нощният въздух, и през него се виждаха мигащите звезди. В стаята имаше столове, маси и поставки, които биха прилягали по-скоро на средновековен замък, отколкото на съвременна къща в Биг Сър. Върху тях Мел съгледа кристални сфери, купи от цветно стъкло, сребърни огледала за гадаене, тънички стъклени пръчки и високи чаши, украсени с блещукащи камъни.

Тя не вярваше в магии. Знаеше, че всеки магьосник използва шмекерии от рода на чекмеджета с двойно дъно и крие в ръкава си по някое асо каро. Но докато стоеше тук, на прага на помещението, изпита чувството, че въздухът трепти и пулсира, сякаш съживен от хиляди сърца.

Знаеше още и че в този свят, който уж познаваше, е заложено много повече, отколкото някога бе сънувала.

Той седеше наред стаята, в центъра на пентаграм инкрустиран със сребро върху дъсчения под. Беше с гръб към нея и не помръдваше. Открай време Мел се отличаваше със силното си любопитство, ала сега усети нещо още по-мощно — желание да не нарушава усамотението му. Но тъкмо да се дръпне от вратата, и Себастиан рече:

— Не исках да те будя.

— Не си ме събудил — възрази тя и започна да си играе с едно от малкото копчета, останали върху ризата. — Събудих се от музиката. Или по-точно, се събудих, чух я и се запитах... — Огледа се озадачено. Не видя касетофон или стереоуредба. — Запитах се откъде ли идва.

— От нощта.

Той се изправи. Макар и никога да не се бе смятала за свенлива, Мел се изчерви, когато го видя на светлината на свещите, че беше гол и ѝ протягаше ръка.

— Такъв съм си — все ме тегли да разбере какво си мислят другите, ала този път не съм се натрапвал.

— Не, не си.

Забелязал колебанието ѝ, Себастиан вдигна вежда, после се приближи и я хвана за ръката.

— Трябваше да прочистя съзнанието си. Не можех да го сторя до теб. — Вдигна дланта ѝ и долепи устни точно в средата. — Нещата са замъглени от прекалено много мисли.

— Сигурно трябваше да си тръгна.

— А, не — възрази той, после се наведе и я целуна лекичко и нежно.

— Проблемът е, че... — Мел отстъпи назад, не знаеше какво да прави с ръцете си. — Обикновено не върша такива неща.

Изглеждаше съвсем младичка и уязвима, както стоеше в неговата риза, с коса, разрошена от съня, и с широко отворени очи.

— След като си решила да направиш изключение с мен трябва ли да отбележа, че много те бива?

— Не е нужно. Но не пречи и да ми го кажеш. Често ли седиш гол-голеничък върху пода на запалени свещи?

— Когато ме прихване.

Вече по-спокойна, тя тръгна из стаята и започна да разглежда предметите. Издула устни, се взря в едно старинно огледало за гадаене.

— С това ли се правят магии?

Себастиан направо я обожаваше в този момент, докато я гледаше как се вира в безценния предмет.

— Според преданието е принадлежало на Ниниан.

— На кого?

— О, Съдърланд, образованието ти доста куца. Ниниан е магьосница, според легендата е затворила Мерлин в кристална пещера.

— Виж ти! — Мел се взря в огледалото по-отблизо и видя, че е много хубаво, после го остави и се зае да разглежда сфера от опушен кварц. — А това за какво е?

— За забавление.

Той нямаше нужда от огледала и кристални сфери, за да получава виденията си. Държеше тези неща колкото от уважение към традицията и защото бяха красиви. Развесели се, забелязал, че тя се бе

свършила и се взираше в надарените с толкова сила вещи. Прииска му се да ѝ подари нещо. Не бе забравил мъката, мярнала се за миг в очите ѝ, когато му бе казала, че не помни баща си.

— Искаш ли да видиш?

— Да видя какво?

— Просто да видиш — промълви Себастиан едва чуто ѝ отиде при нея. — Ела.

Взе сферата в една ръка, с другата хвана младата жена за пръстите и я дръпна в средата на стаята.

— Ама аз, такава...

— Коленичи! — Притегли я, та да застане на колене до него. — Миналото или бъдещето, Мел? Какво предпочиташ?

Тя се засмя притеснено и приседна на пети.

— А не трябва ли да си сложа тюрбан?

— Използвай въображението си. — Той я докосна с ръка по бузата. — Според мен миналото. Ти предпочиташ сама да се грижиш за бъдещето си.

— Тук си прав, но...

— Сложи длани върху сферата, Мел! Няма нищо страшно!

— Не ме е страх — възрази тя с едва загатната присмехулна усмивка и въздъхна тежко. — То оставаше да ме е страх от парче стъкло! Просто е странно — промърмори Мел, докато поемаше кристала.

Себастиан подложи длан под нейната и се засмя.

— Подарък ми е за кръщенето от леля Брина, майката на Моргана. За мен той бе нещо като помощните колелца на велосипед, когато се учиш да караш.

Тя усети колко хладна бе сферата, гладка и хладна като кладенчова вода.

— А тази топка — от черна пластмаса, я имам от дете. Задаваш някакъв въпрос, разтърсваш я и буквичките падат през ей този процеп. Обикновено изписваха нещо от рода на: „Отговорът е неясен, опитай пак!“.

Себастиан отново се усмихва, бе трогнат от притеснението ѝ. Ясновидската сила се вливаше в него сладостна като вино, лека като пролетен ветрец. Реши да ѝ покаже нещо просто.

— Погледни вътре — рече ѝ той и гласът му, кой знае защо, отекна в тясната стая. — И ще видиш.

Мел нямаше сили да устои. В началото не видя нищо друго, освен красива топка с пукнатини вътре, които проблясваха като дъги. Сетне изникнаха сенки, други сенки вътре в сенките, мърдащи форми, кървави цветове.

— О! — прошепна тя, защото сферата вече не бе хладна, а направо пареше като насочен слънчев лъч.

— Гледай! — повтори Себастиан и Мел чу гласа му сякаш вътре в своето съзнание. — Със сърцето си.

Първо тя видя майка си, но млада, съвсем млада и ослепително красива, въпреки силния грим и неподходящото бледо червило. Ала лицето ѝ бе усмихнато и от това, въпреки грима, изглеждаше хубаво. Косата ѝ беше руса, дълга до раменете и права. Усмихваше се на някакъв млад мъж в бяла униформа и с моряшка шапка, килната контешки на главата му. Мъжът бе гушнал момиченце на около две години в розова рокличка на баста, черни обувки с връзки и бели дантелени чорапки. С примряло сърце Мел осъзна, че това бе самата тя.

В дъното се виждаше кораб, голям и сив, от военноморските сили. Някакъв оркестър свиреше бойни маршове, гъмжеше от народ, всички говореха един през друг. Мел не чуваше думите, само звуците.

Видя как мъжът я подхвърля във въздуха, много високо. Присви я под лъжичката. От него струяха любов, доверие и невинност. Гледаше я гордо, развеселено и развълнувано. Прегърна я със силни ръце. Облъкна я миризмата на одеколон. Мъжът я притисна до себе си, а тя се запревива от смях.

Мел загледа как картинките се сменят. Видя как майка ѝ и баща ѝ се целуват. О, колко сладостна бе прегръдката им! Сетне младежът — нейният баща, им изкозирува весело, метна на рамо сумката и пое към кораба.

Сферата в ръката ѝ бе просто красиво, напукано отвътре стъкло, озаряващо я с бляскави дъги.

— Баща ми — пророни тя и насмалко щеше да изпусне сферата, ако Себастиан не държеше здраво дланта ѝ. — Това бе баща ми. Беше... във флота. Искаше да види свят. Онзи ден поел с кораба от Нофък. Била съм само на две години, не помня нищо. Мама ми е

казвала, че сме отишли да го изпратим, а той много се вълнувал. — От емоциите гласът ѝ секна. След малко продължи: — Няколко месеца покъсно в Средиземно море излязла буря и той изчезнал безследно. Бил е едва двацет и две годишен. Още момче. Мама пази снимки, ала от тях не личи нищо. — Мел пак се вторачи в сферата, сетне извърна поглед към Себастиан. — Имам неговите очи. Никога не съм знаела, че съм наследила неговите очи. — Тя ги затвори, та да си възвърне самообладанието. — Видях го, нали?

— Да. — Себастиан вдигна ръка към косата ѝ. — Не ти показвах това, за да те натъжавам, Мери-Елън.

— Не съм се натъжила. Само ми е мъчно. — Тя въздъхна и отново отвори очи. — Жалко, че не помня баща си. Жалко, че мама помни прекалено много, а аз не съм го разбирала досега. Щастлива съм, че ги видях, видях ни и тримата заедно — поне веднъж. — Мел му подаде сферата и отпусна ръце. — Благодаря ти.

— Това не е нищо в сравнение с всичко, което ми донесе нощес.

— И какво съм ти донесла? — попита тя, докато той се изправяше, за да върне сферата на мястото ѝ.

— Себе си.

— А, това ли... — Мел се покашля и също стана. — Не знам дали бих се изразила по този начин.

— А как би се изразила?

Младата жена го погледна и пак усети как нозете ѝ се подкосяват.

— И аз се чудя. И двамата сме възрастни хора.

— Да — съгласи се Себастиан и тръгна към нея, а тя за своя изненада отстъпи назад.

— Необвързани.

— Така изглежда.

— Отговорни за постъпките си.

— И още как! — Той прокара палаво пръсти през косата ѝ. — Искях да те видя на свещи, Мери-Елън.

— Не почвай пак — тросна се Мел и махна ръката му.

— Моля?

— Не ме наричай Мери-Елън и не ми дрънкай разни врели-некипели за цигулки и свещи.

Себастиан я погледна в очите и прокара пръст по вратлето ѝ.

— Не си ли романтична?

— Не че не съм... — Бе прекалено развълнувана след онова, което бе видяла в сферата. Искаше да се увери, че и двамата са наясно с основните правила. — Но на мен романтика не ми трябва. Не знам какво да правя с нея. И смятам, че ще избегнем недоразуменията, ако сме наясно със ситуацията.

— И каква е ситуацията? — попита той, плъзгайки длани върху кръста ѝ.

— Както вече казах, сме отговорни, необвързани зрели хора. И сме привързани един към друг.

Себастиан докосна с устни слепоочието ѝ.

— Дотук нямам срещу какво да възразя.

— Стига да се отнасяме разумно към връзката си...

— А, току-виж сме си навлекли неприятности.

— Не виждам защо.

— Лично аз не съм от най-разумните — възкликна той, както милваше с длани гърдите ѝ.

Нозете ѝ се подкосиха. Тя отметна глава.

— Просто трябва да определим... кое е най-важното.

— Аз знам кое е най-важното за мен — отвърна Себастиан и раздалечи с език устните ѝ. — Най-важното е да те любя, докато и двамата не се превърнем в купчина безполезна плът.

— Дадено! — Тя изобщо не възрази, когато той я повали на пода. — Добро начало.

Мел наистина работеше по-добре, когато си съставяше списък. Следващата вечер бе седнала пред писалището и се мъчеше как ли не да направи такъв списък. Това бе първият ѝ свободен час, откакто си бе тръгнала в десет сутринта от Себастиан, капнала от изтощение и изостанала от графика си.

А не обичаше да занемарява работата. Е, да, никога досега не бе имала любовна връзка с магьосник. Този месец явно доста неща ѝ се случваха за пръв път.

Ако нямаше насрочена среща, ако не трябваше да попълни документацията и да се яви пред съда, сигурно изобщо нямаше да мръдне от къщата му. Той бе направил всичко възможно да я задържи, спомни си тя, като потупваше устните си с върха на молива.

Този мъж безспорно притежаваше огромна сила.

Ала после веднага си напомни, че работата си е работа и няма кой друг да я свърши.

Най-добрата вест този ден бе, че полицията в щат Ню Хемпшир бе заловила Джеймс Т. Паркланд. Някакъв сержант, благодарен, че Мел го бе насочила, и подразнен, че агентите на ФБР непрекъснато му се пречат, веднага се бе съгласил да ѝ съдейства и ѝ бе пратил по факса показанията на похитителя.

Сега тя имаше откъде да почне.

Знаеше името на мъжа, издал на Паркланд разписка, че му дължи пари, и смяташе да се възползва от това. При повечко късмет щеше да прекара няколко дни на езерото Тахо. Трябваше да повика и Девро. Той щеше да настоява да включи в акцията и своите агенти, а Мел разполагаше с доста разумни доводи защо те двамата със Себастиан щяха да са чудесна примамка.

Това, че бе допринесла много за разплитането на случая „Мерик“, бе в нейна полза, но нямаше да е достатъчно. Мнението на полицията за нея бе добро, тя никога не претупваше работата и пипаше чисто, ала въпреки това усещаше, че Девро ще се намуси, ако започнат да му се мотаят частни детективи. За нея бе добре дошло сътрудничеството ѝ със Себастиан. Везните щяха да се понаклонят в нейна полза и покрай факта, че бе готова на драго сърце да предостави лъвския пай от лаврите от операцията на ченгетата.

— Отворено ли е? — попита Себастиан и бутна вратата.

Мел сви рамене, за да се пребори с буцата, заседнала от вълнение на гърлото ѝ, и се усмихна.

— Всъщност след пет минути затварям. За днес.

— Значи съм улучил момента. Това пък какво е?

Той я хвана за ръка, дръпна я да стане и огледа строгия костюм с цвят на праскова, с който бе облечена.

— Надвечер ще се явявам на едно дело в съда — поясни младата жена и запристъпва припряно, защото Себастиан започна да си играе с наниза перли на врата ѝ. — Бракоразводно. Голяма гнусотия. Та се налага да изглеждам като достопочтена дама.

— Успяла си.

— Лесно ти е на теб. За да се облечеш като дама, са искат два пъти повече време и усилия, отколкото ако се обличаш като нормален

човек. — Тя се облегна с хълбок на бюрото и му подаде лист хартия.
— Получих копие от показанията на Паркланд.

— Много си чевръста.

— Както виждаш, нашият човек го е ударил на молби. Бил отчаян. Не искал да навреди на никого. Не знаел за какво точно става въпрос. Покрай комара бил затънал до гуша в дългове. Страхувал се за живота си. Изненадана съм, че не е седнал да се оплаква как баща му го травмирал за цял живот, като не му купил за Коледа червено камионче.

— Каквито и съзливии истории да разправа, ще си плати — отсече Себастиан.

— Да, защото за капак е бил и глупав, като е извел Дейвид извън границите на щата — ей това ще му изяде главата. — Мел изхлузи обувки и се почеса с крак по прасеца. — Сега твърди, че му възложили поръчката по телефона.

— Звучи разумно.

— Да, де. Жаден ли си?

— Ммм!

Тя отиде в кухнята, а през това време той прочете отново показанията.

— Пет бона за отвличане на дете. Кокошкарска му работа, като се има предвид каква присъда ще му дадат. — Мел се обърна, видя, че Себастиан стои на вратата, и му подаде бутилката безалкохолна напитка. — Дължи на казиното в Тахо три хиляди и петстотин долара — знаел е, че не ги ли плати, ще му разкрасят мутрата така, че и родната му майка няма да го познае. И затова решава да отвлече дете.

Той я слушаше внимателно, но и отглеждаше жилището.

— Защо точно Дейвид? — попита бавно, после мина покрай нея и се запъти към съседната стая.

— Проверих и това. Преди около пет месеца Стан му поправял колата. Показвал на всеки срещнат снимки на Дейвид. Та когато Паркланд решил, че е за предпочитане да отвлече дете, вместо да си прави пластична операция, се сетил за момченцето на автомонтъора. Щяло да свърши идеална работа. Дейвид е буден и хубавичък. Дори толкова леке като Паркланд се сетило, че едно красиво дете прави впечатление на купувача.

— Аха.

Себастиан потърка брадичка и огледа спалнята — поне му се стори, че тук се помещава спалнята, защото в средата имаше тясно неоправено легло. Ала пак тук бе и всекидневната, понеже се виждаха стол, отрупан с книги и списания, портативен телевизор върху паянтова поставка за цветя и лампа с формата на пъстърва.

— Тук ли живееш?

— Да — отвърна тя и изрита чифта ботуши, изпречили се на пътя ѝ. — Прислужницата е в едногодишна отпуската. — И така — продължи Мел, като се намести върху шкафче, облепено с емблемите на повечето, ако не и на всички петдесет щата, — съгласил се да свърши работата и господин Х му дал наставленията си по телефона. Паркланд се срещнал с оная, червенокосата, на предварително уговореното място, връчил ѝ Дейвид и в замяна получил плика с банкнотите. Ама ти слушаш ли ме? — възкликна младата жена, забелязала, че той оглежда плакатите по стените и стаята.

Себастиан се извърна и се усмихна.

— Раздвоен съм. Знаеш ли, иска се доста смелост да съчетаеш в едно и също помещение лилаво с оранжево.

— Падам си по ярките тонове.

— И по чаршафи на червени райета.

— Купих ги на една разпродажба — отвърна тя припряно. — При всички положения, когато спи, човек гаси светлината. Слушай, Донован, още дълго ли смяташ да обсъждаш декора?

— Само миг-два.

Вдигна купа с формата на котка, в която Мел бе напъхала какво ли не — карфица, безопасна игла, две-три различни копчета, куршум двайсет и втори калибър, реклама за безалкохолни напитки, от които сякаш живееше, и нещо, което му заприлича на шперц.

— Май не си от най-големите къщовници?

— Използвам организационния си талант в работата.

— Аха... — Той остави купата и взе някаква книга. — „Наръчник на екстрасенса“, виж ти!

— Прегледах го за обща култура — отвърна свъсена тя. — Преди половин месец го взех от библиотеката.

— И какво разбра от него?

— Разбрах, че няма почти нищо общо с теб.

— Права си, разбира се. — Себастиан остави книгата. — Затова пък тази стая има много общо с теб, точно както и кабинетът ти в агенцията. Мислите ти са подредени точно колкото и кантонерката.

Мел не бе сигурна как да го тълкува, като комплимент ли, но позна израза в очите му.

— Слушай, Донован...

— За сметка на това чувствата ти — продължи той и пристъпи към нея — са много хаотични, много живописни.

Пак докосна с пръсти перлите, ала тя го шляпна през ръката.

— Опитвам се говоря по работа.

— Не помниш ли, че за днес приключи?

— Нямам установено работно време.

— Аз също. Мисля си как ще те любя още от сутринта, от мига, когато престанах да го правя.

Кожата ѝ пламна и тя знаеше, че опитите ѝ да му попречи да разкопчава сакото са в най-добрия случай не особено искрени.

— Не мислиш ли за нищо друго?

— А, защо, мисля! Заех се да уреждам нещо, което ще ти допадне. Свързано е с работата.

Тя се извърна тъкмо навреме, за да избегне устните му.

— Какво?

— Поговорих доста дълго с агент Девро и неговия шеф.

Мел отвори очи и се дръпна от ръцете му.

— Кога? И какво ти казаха?

— Ами всичко върви по вода. Ще отнеме ден-два. Но трябва да проявиш търпение.

— И аз искам да поговоря с него. Според мен...

— Ще се разберете утре. Най-късно вдругиден. — Себастиан стисна като с белезници ръцете ѝ зад гърба. — Каквото има да се случва, ще се случи съвсем скоро. Знам кога, знам и къде.

— Тогава...

— Ала тази вечер ще бъдем само двамата.

— Каж ми...

— Ще ти покажа — прошепна той. — Ще ти покажа колко лесно е да не мислиш за нищо друго, да не чувстваш нищо друго. Да не искаш нищо друго. — Вперил очи в нейните, я целуна по устните. — Досега не бях особено нежен с теб.

— Е, чудо голямо.

— Не съжалявам. — Себастиан захвапа лекичко долната ѝ устна, сетне, за да облекчи болката, прокара по нея език. — Обаче тази вечер, като те видях със строгия ти дамски костюм, ми се иска да се държа с теб като с дама. Докато полудееш.

Езикът му затанцува по вратлето ѝ, а тя се засмя задъхано.

— Мисля, че вече ме подлудяваш.

— Още не съм започнал.

Със свободната ръка той смъкна сакото на костюма ѝ. Отдолу Мел бе облечена в блуза в пастелни тонове с проста кройка, напомняща му за летни градински увеселения. Докато я целуваше нежно по лицето и шията, прокара пръсти по плата на блузата и по дантелата отдолу.

Тялото ѝ вече трепереше. Досмеша я при мисълта, че Себастиан държи ръцете ѝ като на пленница, а тя не възразява. Но се унасяше и се възбуждаше все повече от нежния му бавен допир, с който той сякаш я изучаваше.

Усети дъха му върху кожата си, когато Себастиан разтвори блузата ѝ, влажната топлина на езика му, който прокара първо над сutiена, а после и под комбинезона. Мел знаеше, че още стои права, че стъпалата ѝ са върху пода и че се е облегнала на таблата на леглото, ала имаше усещането, че плава във въздуха. Че плава, докато той лениво опитваше всяка част на тялото ѝ, сякаш бе пир, на който искаше да се наслади на воля.

Полата ѝ се смъкна на пода. Себастиан вдигна полека ръка. Зае се бавно да разкопчава жартиерите, при което тя зашепна одобрително и въздъхна дълбоко и дълго, сетне застана от наслада.

— Пак ми поднасяш изненада, Мери-Елън!

С нещо движение разкопча предницата.

— Така е по-практично — пророни Мел през стон, защото пръстите му вече милваха чувствителното местенце. — И по-евтино, понеже все... все късам чорапите.

— Практично и прелестно.

Той вече не издържаше на възбудата и я повали върху леглото. В името на Фин, изобщо не бе подозирал, че при вида на силното ѝ издължено тяло, облечено в дантела, от самообладанието му нямаше да остане и помен.

Искаше да я покори, да я погълне, да я притежава.

Но нали ѝ бе обещал да е нежен...

Коленичи над нея, сведе устни над нейните и удържа на думата си.

И беше прав. В редките моменти, когато разсъждаваше, когато бе в състояние да мисли, тя си даваше сметка, че е бил ужасно прав. Не бе трудно да не мисли за нищо друго, освен за него. Да не чувства нищо, освен него. Да не иска нищо, освен него.

Залюляна в люлката на нежността му, Мел почувства тялото си живо както предната нощ, все така желано, ала и ценено заради женствеността, за която тя така често забравяше.

Себастиан я попиваше със сетивата си и наистина я накара да лудее. Сякаш се взриви и ѝ разкри нови тайни за самата нея. Цялата припряност и ярост от предната нощ сега вече бе по-фокусирана. Този път светът бе бавен, въздухът — нежен, страстта — овладяна.

А когато Мел усети, че сърцето му бие като обезумяло, когато той ѝ зашепна задъхано, тя разбра, че и Себастиан бе не по-малко изкусен от онова, което правеха заедно.

Придърпа го към себе си, така че топлината, пулсът им да се слоят. А когато тялото му се разтресе, този път Мел го обгърна като в люлка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Само си губим времето!

— Напротив — възрази Себастиан и спря пред една витрина да разгледа тоалета върху стилизирания безлик манекен. — Онова, което правим, е жизненоважно за операцията.

— Да пазаруваме ли е жизненоважно? — изсумтя презрително Мел и пъкна палци в предните си джобове. — Цял ден обикаляме магазините.

— Драга ми Съдърланд, харесвам те много в джинси, но като съпруга на преуспяващ предприемач имаш нужда от по-изискан гардероб.

— Вече пробвах толкова тоалети, че ще стигнат на три жени за цяла година. Трябва да наемем самосвал, за да ги прекараме до вас.

Той я погледна вежливо.

— По-лесно ми беше да убедя ФБР да ми окаже съдействие, отколкото теб.

Тя се наежи — от думите му се почувства заядлива неблагодарница.

— Съдействам ти. Вече часове наред. Ала мисля, че прекаляваме.

— Нищо подобно! — Себастиан махна към роклята върху манекена. — Това вече е работа!

Мел се взря в нея и прехапа долна устна.

— С пайети е.

— Какво, може би по политически или религиозни причини не носиш пайети?

— Няма такова нещо. Но не си падам по лъскавото. Ще се чувствам като шут. Пък и виж колко е къса. — Тя отново премести поглед към черната рокля без презрамки, която стигаше едва до средата на бедрата на манекена. — Направо не си представям как ще седна с нея.

— Доколкото си спомням, преди няколко седмици се появи в едно заведение и с по-къса пола.

— Тогава беше различно. Бях там по работа. — Мел се свъси при вида на търпеливото му, развеселено изражение. — Хайде, от мен да мине, Донован.

— Дръж се като дисциплиниран войник! — потупа я той по бузата. — Хайде да влезем и да я пробваш.

Тя изруга едва чуто, но се държа като „дисциплиниран войник“. Себастиан тръгна да обикаля бутика — подбираше аксесоари и си мислеше за нея. Каза си, че Мел не си пада по модните дрехи и вместо да се радва, е по-скоро смутена, че вече притежава тоалети, за които биха ѝ завидели повечето жени. Смяташе да изиграе ролята си, и то добре. Щеше да се облича с дрехите, които той ѝ бе избрал, без изобщо да забелязва, че в тях изглежда направо страхотно.

И щеше да бърза час по-скоро да навлече отново джинсите, ботушите и избелелите фланелки. И пак нямаше да забележи, че изглежда също толкова страхотно.

Здравата си хлътнал по тази жена, Донован, помисли си, докато разглеждаше сребриста вечерна чантичка с изумрудена закопчалка. Навремето майка му му беше казвала, че любовта е по-болезнена, по-блажена и по-непреодолима, когато те връхлита изневиделица.

И се оказа много права.

Бе очаквал, че към жена като Мел ще изпитва най-много любопитство и леко привличане. Тя си беше костелив орех, вечно спореше, бе заядлива и болезнено независима. Качества, с които една жена трудно ще спечели мъжа.

Обаче Мел бе и сърдечна, и щедра, предана, смела и честна.

А кой мъж ще устои на жена с хаплив език, но и с нежно сърце и търсец ум? Във всеки случай Себастиан не бе в състояние да го стори.

Искаха се време и търпение, докато я покори напълно. Не бе нужно да гадае, за да го разбере. Тя бе прекалено предпазлива и, въпреки напереността си, твърде несигурна, за да се отдаде докрай, докато не се убеди, че няма да я отритнат.

А той разполагаше с време, беше и търпелив. Ако не прибъгваше до виденията си, за да се убеди докрай в своята правота, то бе, защото смяташе, че няма да е честно и спрямо двамата. И защото дълбоко в

себе си се страхуваше, че прибегне ли до ясновидството, ще види, че Мел си тръгва от него.

— Е, облякох я — възкликна тя зад гърба му. — Обаче ми се струва, че всеки момент ще се изхлузи.

Себастиан се обърна. И зяпна от възхита.

— Какво? — Притеснена, Мел се плесна по гърдите, изпъкнали над обшитото с пайети деколте, и погледна надолу. — Да не съм я облякла обратно?

Той прихна в смях и това му помогна да се окопити.

— Не. Облякла си я правилно. Нищо не ускорява пулса на мъжа така, както висока стройна жена, облечена в черна рокля.

— Стига си ме обсипвал с комплименти! — сопна се тя.

— Стои ви като излята! — зацъка възхитена продавачката и Мел завъртя очи към Себастиан. — Сякаш сте създадени за нея.

— Да — съгласи се той.

— Мога да ви предложа и копринен червен панталон, който ще ѝ стои много добре.

— Донован — подхвана Мел с молба в гласа, ала Себастиан вече вървеше след ентусиазираната продавачка.

След половин час Мел най-после се измъкна от бутика.

— Край. Вече не издържам.

— Само още един магазин.

— Няма да пробвам повече дрехи. По-скоро бих се пъхнала в някой мравуняк.

— Добре де, както кажеш — обеща ѝ той.

— Слава богу! За това разследване вече имам прикритие за цяло десетилетие и пак няма да успея да облека всички тоалети.

— За половин месец — поправи я Себастиан. — Няма да трае повече от половин месец. Но през това време ще обиколим казината и баровете, ще ходим и на гости и дрехите ще ти влязат в работа.

— Половин месец ли? — ахна тя, усетила как раздражението ѝ е измествано от вълнение. — Сигурен ли си?

— Наречи го предчувствие — потупа я той по ръката. — Имам предчувствие, че онова, което ще направим в Тахо, ще е достатъчно, та престъпната организация да рухне по принципа на доминото.

— Така и не ми каза как си убедил ония от ФБР да ни включат в операцията.

— Все пак работя с тях не от вчера. Припомних им, че ми дължат някои услуги, обещах им едно — друго.

Мел спря пред витрината на поредния магазин, ала не за да разгледа дрехите, а за да подбере думите.

— Знам, без теб за нищо на света нямаше да ги убедя да ме допуснат до разследването. Знам и че не проявяваш особен интерес към него.

— Заинтересован съм не по-малко от теб — каза Себастиан и се обърна с лице към нея. — Ти нямаш клиент, Съдърланд. Няма да получиш никакво възнаграждение, никакъв хонорар.

— Това не е толкова важно.

— Да — усмихна се той и я целуна по челото.

— Мисля, че съм се амбицирала заради Роуз — изрече бавно тя. — Но и заради госпожа Фрост. Още я чувам как плаче, когато отнесохме Дейвид.

— Знам.

— Не че съм чак такава самарянка — вметна Мел, внезапно смутена.

Себастиан я целуна отново.

— Знам. Има правила.

Хвана я за ръката и двамата тръгнаха отново. Тя не бързаше, премисляше какво ще каже, като внимаваше гласът ѝ да звучи ведро, сякаш говореше за нещо, което я е занимавало от дни.

— Ако уредим всичко до края на седмицата, известно време ще живеем, така да се каже, заедно.

— И това смуцава ли те?

— Е, не. Щом не смуцава теб. — Вече се чувстваше кръгла глупачка, ала за нея бе важно да му даде да разбере, че не бе от жените, които не разграничават мечтите от действителността. — Ще се преструваме, че сме женени. Че сме влюбени и така нататък.

— Хубаво е да си влюбен в човека, за когото си женен.

— Така си е — въздъхна Мел. — Само знай, че мога да се вживея в ролята си. И то добре. И не си мисли...

Както вървяха, и той я замилва по пръстите.

— Да не си мисля какво?

— Знам, понякога се случва хората да се увлекат и да забравят, че всичко е само игра. Аз обаче не съм от тях и не искам това да те

изнервя.

— Е, нервите ми все ще издържат, задето се преструваш, че си влюбена в мен.

Каза го толкова нехайно, че Мел се смръщи и впери очи в тротоара.

— И така, наясно сме как стоят нещата.

— Не е зле да потренираме — каза Себастиан и я завъртя така, че тя се блъсна в него.

— Моля?

— Казах, да потренираме — повтори той. — За да сме сигурни, че ще се вживееш в ролята на любещата съпруга. — Себастиан я притегли още малко към себе си. — Целуни ме, Мери-Елън!

— На улицата сме. Всички ни гледат.

— Толкова по-добре. Едва ли е толкова важно как се държим, когато сме сами. Ти се изчерви.

— Друг път съм се изчервила!

— Изчерви се, и още как! Внимавай да не се случва друг път. Не би трябвало да се смуцаваш да целунеш човека, за когото си омъжена от... колко беше? От пет години. А както гласи версията за прикритието, преди да се венчаем, сме живели заедно цяла година. Била си дващест и две годишна, когато си се влюбила в мен.

— Мога да смятам — промърмори Мел.

— Переш ми чорапите.

Тя се нацупи.

— А, без тия! Ние сме в крак с времето. Ти се занимаваш с прането.

— Но нали уж си се отказала от кариерата на рекламна агентка, за да въртиш домакинството?

— Не съм по прането. — Мел обви длани около врата му. — И какво се очаква да правя по цял ден?

— Да се мотаеш — озари я с усмивка той. — В началото ще сме в отпуска, нали ще се нанасяме в нов дом. Ще прекарваме много време в леглото.

— Нямам нищо против — усмихна се и тя. — Нали е в името на благородно дело.

Целува го дълго и страстно и усети как пулсът му затуптява в такт с нейния. Сетне бавно се дръпна.

— След пет години сигурно не е нормално да те целувам така — отбеляза умислено.

— А, защо, нормално е.

Себастиан я хвана за ръката и я поведе забързано към магазина на братовчедка си.

— Я кой ни е дошъл! — възкликна Моргана и остави малахитово яйце, което лъскаше. Беше ги наблюдавала през витрината. — Още няколко минути, и щяхте да спрете цялото движение.

— Правим си експеримент — поясни Себастиан. — Моргана знае за случая. — Мел склучи вежди, ала той продължи: — Нямам тайни от роднините си.

— Не се безпокой. — Моргана докосна Себастиан по ръката, но очите ѝ бяха приковани върху Мел. — Нямаме тайни един от друг, ала сме свикнали... да не се преверяваме на другите.

— Извинявайте, аз обаче рядко споделям с когото и да било.

— Рисковано си е — съгласи се Моргана. — Себастиан, Наш е в склада. Мърмори, понеже го пратих да разтовари стоката. Защо не идеш да му правиш компания?

— Щом казваш...

След като братовчед ѝ се скри в склада, Моргана отиде при вратата и сложи табелата „Затворено“. Искеше известно време да не ги безпокоят.

— Напоследък Наш ми трепери като квачка — каза тя, след като се върна. — Безпокои се за мен, не дава да вдигам кашони.

— Съвсем естествено при твоето положение.

— Яка съм като бик — усмихна се младата жена и сви рамене. — Освен това има и други начини за пренасяне на тежки неща.

— Да, де — бе единственото, което се сети да каже Мел.

— Нямаме навика да излагаме на показ своите способности. Себастиан използва пред всички дарбата си, ала хората си я представят като нещо, за което ще прочетеш в жълтите вестници, дето се продават по супермаркетите. Всъщност не осъзнават кой е и на какво е способен. Колкото до мен, клюките и мълвите са само добре дошли за търговията. А Ана... Ана си има свой подход към дарбата си.

— Наистина не знам какво да кажа — вдигна ръце Мел, сетне пак ги пусна. — Не съм сигурна, че някога ще съм наясно за какво става дума. Никога не съм вярвала в магии и окултизъм.

— Жалко. Но ми се струва, че един практичен ум трудно ще отрече онова, което вижда. И знае.

— Не мога да отрека, че Себастиан е различен. Притежава способности... дарби... И... — Притеснена, тя не се доизказа. — Никога не съм срещала човек като него.

Моргана се засмя гърлено.

— Дори сред хората, които са по-различни от другите, той е уникален. Някой ден може би ще ни остане време и ще ти разправя разни неща. Открай време се опитва да мери сили с мен. Още се вбесява, че не е в състояние да прави магии.

Очарована, Мел се доближи.

— Наистина ли?

— Ами да. Е, и аз не си признавам пред него колко усилия хвърлям, за да зърна нещо, което Себастиан вижда само като щракне с пръсти. — Младата жена махна с ръка.

— Ала това са стари родови съперничества. Искан да поостанем за малко сами, защото си давам сметка, че той ти вярва достатъчно, явно държи на теб, за да ти разкрие тази част от живота си.

— Аз, такова... — въздъхна Мел. Какво всъщност би трябвало да каже? — Ние работим заедно — рече предпазливо. — Би могло да се каже, че имаме и нещо като връзка. Лична връзка.

— Няма да ви се бъркам... много. В личната връзка, де. Но Себастиан ми е братовчед и го обичам силно. Ето защо съм длъжна да ти кажа — не използвай силата, която притежаваш, за да му причиняваш болка.

Мел бе силно озадачена.

— Ама нали не аз, а ти правиш магии — изпелтечи накрая и премигна. — Имам предвид, че...

— Каза много точно каквото имаше предвид — прекъсна я Моргана. — Да, правя магии. Но освен това съм и жена. А кой разбира тази сила по-добре от една жена?

Мел поклати глава.

— Не разбирам накъде биеш. А и не знам откъде ти хрумна, че бих могла да причиня на Себастиан болка. Ако смяташ, че съм го изложила на опасност, като съм го забъркала в това разследване...

— Не... — Моргана я погледна замислено и вдигна ръка. — Наистина не разбираш. — Усмихна се и очите ѝ заблестяха ведро. Бе

повече от ясно — Мел изобщо не съзнаваше, че Себастиан бе влюбен в нея. — Колко прекрасно! — прошепна Моргана. — Направо приказно!

— Ако ми обясниш какво...

— Не, ще ми бъде неприятно. — Тя хвана Мел за двете ръце. — Извинявай, че ти наговорих такива неща и те обърках. Ние, от семейство Донован, сме склонни да се пазим взаимно. Симпатична си ми — рече тя с лъчезарна усмивка. — И то много. Надявам се да се сприятелим. — Моргана стисна дланите на Мел. — Искам да ти подаря нещо.

— Не е нужно.

— Разбира се — съгласи се Моргана, ала въпреки това отиде при витрината. — Когато подбирах този камък, знаех, че ще ми се иска той да попадне у човек, който го заслужава. Заповядай!

Извади от кутията синя тъничка пръчица, закачена на сребърна верижка.

— Не мога да приема такъв подарък. Сигурно е скъп.

— Стойността е нещо относително. Ти не носиш накити. — Тя сложи верижката на врата на Мел. — Възприемай го като талисман. Или, ако предпочиташ, като нещо, което ще ти помага.

Макар и никога да не си бе падала по дрънкулките, които хората си окачват по ушите или си надяват по пръстите, Мел вдигна синия камък на равнището на очите си. Бе мътен, но светлината пак прозираше през него. На дължина бе колкото нокътя на палеца ѝ, ала в него се сливаха всички оттенъци на синьото — от небесното до индиговото.

— Какво е това?

— Син турмалин. Помага много срещу стрес. А също да слееш в едно любовта с мъдростта. Работата ти сигурно е много напрегната.

— Понякога. Благодаря. Красив е.

— Моргана! — извика Наш и надзърна иззад вратата на склада. — О, Мел, здравей!

— Здравсти!

— По телефона те търси онзи хахо, искал да те пита нещо за зеления диоптаз върху четвъртата чакра.

— Не хахо, а клиент, Наш — поправи го внимателно Моргана.

— Добре, де, клиент. Та въпросният клиент искал да разшири сърдечния си център. — Той намигна на Мел. — Звучи ми доста

налудничаво.

— Ей сега ще ида да поговоря с него — рече Моргана и махна на Мел да я последва.

— Разбираш ли от чакри? — прошепна Наш на Мел, докато тя влизаше през вратата.

— Това яде ли се или танцуваш с него?

Той се ухили до уши и я потупа по гърба.

— Голям образ си!

Моргана влезе в служебната стая. Мел огледа кухненския бокс — Себастиан се бе разположил на дървената маса и пиеше бира.

— Искаш ли?

— Няма да откажа. — Мел отново долови уханието на билки — растяха в саксийки, наредени по перваза на прозореца. От съседната стая долиташе гласът на Моргана — ту нисък, ту висок. — Интересен магазин.

Той ѝ подаде бутилката.

— Гледам, вече си си избрала дрънкулка.

— А, това ли! — възкликна тя и докосна с пръсти камъка. — Подари ми го Моргана. Нали е красив?

— Много.

Мел се извърна към Наш.

— Досега все нямаше възможност да ти кажа, но много харесвам филмите ти. Особено „Призраците“. Направо ми изкара ангелите.

— Така ли? — попита мъжът, както търсеше из шкафовете бисквити. — И аз си го обичам този филм. Няма нищо по-секси от човек, превърнал се във върколак, ала съхранил съвестта си.

— Допада ми начинът, по който правиш алогичното логично — продължи тя и отпи от бирата. — Определяш правилата и колкото и да са странни те, ги следваш.

— Мел е вманиачена на тема „правила“ — вметна Себастиан.

— Извинявайте — каза Моргана, след като се присъедини към тях. — Нещо като спешен случай. Вече си изял всички бисквити, Наш.

— Всичките ли? — учуди се той и разочарован, затвори шкафовете.

— До шушка. — Тя се извърна към Себастиан. — Сигурно те интересува дали пакетчето е пристигнало...

— Да.

Моргана бръкна в джоба си и извади кутийка от ковано сребро.

— Мисля, че ще ти хареса.

Братовчед ѝ се изправи и пое кутийката. Двамата са загледаха.

— Вярвам на вкуса ти.

— И аз на твоя — отвърна Моргана, сетне обхвана лицето му с длани и го целуна. — И Бог да те поживи! — Настроението ѝ изведнъж се промени и тя протегна ръка към мъжа си. — Ела, скъпи, в магазина. Искам да преместиш някои неща.

— Но Мел тъкмо ме обсипваше с комплименти...

— Кашоните са тежки — настоя Моргана и го дръпна. — До скоро, Мел!

— Благодаря ти — отвърна тя, а щом вратата се затвори, извърна очи към Себастиан. — Защо излязоха?

— Моргана разбра, че предпочитам да го направя насаме — отвърна той, като потърка с палец кутийката.

Усмивката на младата жена стана малко нервна.

— Няма да боли, нали?

— Безболезнено е — обеща ѝ Себастиан.

Най-малкото за нея. Отвори кутийката и ѝ я показа. Тя надзърна вътре и щеше да отстъпи крачка назад, ако не бе опряла гръб в плота. В прелестната кутийка имаше пръстен. И той като верижката, подарена ѝ от Моргана, беше сребърен, от тънички блещукащи нишки, усукани в сложна плетеница около нежно розово камъче със зелена обкова.

— Какво е това?

— Също турмалин — поясни Себастиан и извади пръстена, а после го вдигна срещу светлината. — Според някой пренасял енергия между двама души, които държат един на друг. От практическа гледна точка, която, сигурен съм, те интересува повече, е използван в електротрансформаторите. За разлика от другите кристали не се пука от високите честоти.

— Интересно — отбеляза Мел с пресъхнало гърло. — Ала за какво ми е?

Макар и да не му харесваше да дава подобно обяснение, засега нямаше друг избор.

— Венчална халка — рече той и го сложи в дланта ѝ.

— Моля?

— Нали уж сме женени от пет години, не може без халка.

— А, да! — възкликна младата жена. Сигурно само си въобразяваше, че пръстенът трепти в ръката ѝ. — Разбира се. Но защо не е обикновена златна халка?

— Защото аз предпочитам този пръстен.

Себастиан за пръв път прояви припряност, грабна пръстена от дланта ѝ и ѝ го сложи на пръста.

— Само не ми се прави на претенциозна. Стори ми се доста главоболно да обикаляме магазините и да...

— Хайде млъкни! — прекъсна го тя, като въртеше пръстена, после вдигна очи и ги присви. — Слушай, Донован...

— Поне веднъж направи както искам аз, без да спориш, без да подпитваш и да ме вбесяваш така, че да ми иде да те удуша.

— Само споделях мнението си — стрелна го Мел с пламнал поглед. — И ако смяташ да работим заедно, нека отсега сме наясно. Оттук нататък няма „аз искам това“, „ти искаш онова“. Желанията ни трябва да съвпадат.

Той дълго се мъчи да измисли нещо, с което да ѝ възрази, ала накрая се отказа и я пусна.

— Аз съм разбран човек — каза сякаш на себе си. — Рядко избухвам, защото силата и избухливостта са опасно съчетание.

— Да, така е — съгласи се нацупено тя.

— В моя свят, Съдърланд, има едно правило, едно правило, което никога не е нарушавано. „Не върши зло на никого.“ Гледам на него много сериозно. И за пръв път през живота си се натъквам на човек, който ме изкушава да направя магия, така че да страда неопикуемо.

Мел се изкикоти и вдигна бирата.

— Дрън-дрън! Братовчедка ти ми каза, че те няма никакъв в магиите.

— А, има една-две, които правя много успешно.

Себастиан я изчака да отпие от бирата и се съсредоточи. До краен предел. Тя се задави и се хвана за врата. Имаше чувството, че е глътнала буца пръст.

— Особено магии, свързани с мислите — допълни той, докато Мел се мъчеше да си поеме въздух.

— Вярно, че те бивало. И то много! — Парещата болка в гръкляна ѝ се бе разсеяла, но въпреки това тя сложи бутилката бира на масата. Нямахте смисъл да рискува. — Ще ти бъда признателна,

Донован, ако оставиш номерцата си за Първи април, Деня на Все светии или някой маскен бал — тогава на драго сърце ще се посмея на тях.

— Ще се посмееш ли? — пророни едва чуто Себастиан и пристъпи към нея, за да я прегърне, ала точно в този момент страничната врата се отвори рязко.

— О, извинявайте! — възкликна Ана, като духна косата, паднала върху очите ѝ — държеше вратата с хълбок и крепеше в ръцете си табла с изсъхнали цветя. Не бе нужно да се приближава повече, за да усети, че във въздуха едва ли не прехвърчат искри. — Ще се върна след малко.

— Я не се занасяй! — Себастиан избута Мел, и то не особено нежно, и взе от братовчедка си подноса. — Моргана е в магазина.

Ана пак отмести припряно непокорната си коса от лицето.

— Само ще ѝ кажа, че съм тук. Радвам се да те видя отново, Мел — усмихна се тя, но по-скоро от учтивост. Сетне погледът ѝ падна върху пръстена. — О, колко е красив! Прилича на... — Ана се поколеба и стрелна с очи братовчед ѝ. — Сякаш е правен за теб.

— А, не, ще го понося само няколко седмици.

Ана погледна отново Мел, този път сърдечно.

— Ясно. Лично на мен ще ми е трудно да върна такава прелест. Може ли? — Хвана я лекичко за върховете на пръстите и вдигна ръката ѝ. Позна камъка — братовчед ѝ го имаше още от дете и много държеше на него. — Да, отива ти.

— Благодаря.

— Разполагам само с няколко минути, та ще ви оставя да си довършите спора — усмихна се Ана на Себастиан и отиде в магазина.

Мел седна на крайчеца на масата и отметна глава.

— Още ли ти се боричка с мен?

Себастиан вдигна преполовената ѝ бира.

— Като гледам, няма особен смисъл.

— Ами няма. Защото не съм ти ядосана. Просто съм притеснена. Никога досега не съм се заемала с нещо толкова важно. Не че ме е страх, че няма да се справя...

Той се намести на масата до нея.

— А тогава какво?

— Това е най-същественото разследване в живота ми и не искам... не искам да се издъня. Има и още нещо.

— Какво?

— Ами отношенията ми с теб. Те също са важни.

— Да, важни са — съгласи се Себастиан и я хвана за ръката.

— Не ми се ще вододелът между тези две важни неща да се заличава, защото наистина държа да... — не се доизказа тя.

Той вдигна пръстите ѝ към устните си.

— За мен също е важно.

Усетила, че отново е настроен приятелски към нея, Мел се усмихна.

— Знаеш ли какво ми харесва у теб, Донован?

— Какво?

— Че правиш това... целуваш ми ръка. И не се дуеш.

— Чак ме досрамява от тези твои комплименти, Съдърланд — рече напрегнато Себастиан.

Няколко часа по-късно, когато нощта бе тиха, а лунната светлина — приглушена, тя се обърна в просъница към Себастиан. Пак в просъница го прегърна и долепи тяло до неговото. Сгуши глава върху рамото му, а той отмести косата ѝ от слепоочието. Потърка с пръст камъка върху пръстена ѝ. Ако оставеше мислите му да се реят, щеше да се слее с Мел в сънищата, които тя сънуваше. Изкушаваше се да го стори, изкушаваше се не по-малко, отколкото и да я събуди.

Но преди да бе решил кое да предпочете, получи ясно видение на конюшнията, долови миризмата на слама и пот, чу уплашеното пръхтене на кобилата. Мел усети как Себастиан става от леглото, събуди се и премигна.

— Какво? Какво има?

— Спи! — нареди ѝ той и се пресегна да вземе ризата си.

— Къде отиваш?

— Всеки момент Психея ще се ожреби. Отивам в конюшнията.

— Ще дойда с теб — възкликна, без да се замисля, младата жена и стана да търси дрехите си. — Дали да не повикаме ветеринаря?

— Ще дойде Ана.

— Да ѝ звънна ли? — попита тя, както закопчаваше наслуки в тъмното копчетата.

Пътьом нахлузи ботушите и хукна подир Себастиан.

— Да кипна ли вода?

Той бе стигнал средата на стълбището — спря и я целуна.

— За кафе. Благодаря ти.

— Винаги кипват вода — изпелтечи Мел и се запъти към кухнята. Когато уханието на кафе вече бе изпълнило помещението, чу двигател на кола. — Три чаши — отсъди тя и реши, че е безпредметно да пита как Ана бе разбрала, че трябва да дойде.

Завари двамата братовчеди в конюшната. Ана бе коленичила и нашепваше нещо. До нея се виждаха два кожени сака и навито на руло парче плат.

— Добре ли е? Всичко наред ли е? — попита Мел.

— Да — отвърна Ана и помилва Психея по врата. — Добре, много добре. — Гласът ѝ бе ведър като хладен ветреца над пустинята. Кобилата отвърна със спокойно цвилене. — Няма да трае дълго. Отпусни се, Себастиан! Това няма да е първото жребче, родило се на този свят.

— Ала на Психея ѝ е първото — възрази той и се почувства кръгъл глупак.

Знаеше, че всичко ще мине като по вода. Можеше да каже на двете жени и какво ще се роди — кобилка или жребче. Но от това не му олекваше да гледа как любимата му Психея се мъчи. Мел му подаде чашата.

— Пийни кафе. Всъщност защо не идеш в съседния бокс, при таткото?

— Успокой Ерос, Себастиан — каза през рамо и Ана. — Така и Психея ще е по-спокойна.

— Добре.

— Кафе? — предложи Мел, след като влезе в бокса при Ана.

— Да, малко — отвърна другата жена, сетне приседна на пети и отпи от чашата.

— Извинявай, май съм го направила силно — рече Мел, забелязала как очите на Ана се разширяват.

— Е, карай, тъкмо ще ми държи половин месец.

Отвори едната чанта и напълни шепата си с някакви изсушени треви и листчета от цветя.

— Това какво е?

— Билки — поясни Ана, както ги даваше на кобилата. — За да не я боли толкова от контракциите.

От другата чанта подбра три кристала и ги сложи върху разтреперания хълбок на кобилата. Нашепваше нещо на галски. Мел ги погледна и си помисли, че едва ли ще се съдържат. Все пак действаше законът за земното притегляне. Ала кристалите не помръднаха дори когато Психея се разтресе цялата.

— Имаш добри ръце — отбеляза Ана. — Помилвай я по главата.

Мел се подчини.

— Не знам, кажи-речи, нищо за израждането на животни. Е, докато работех в полицията, трябваше да усвоя основното, но... Сигурно ще се наложи да...

— Просто я милвай — повтори едва чуто Ана. — А останалото е най-естественото нещо на този свят.

Може и да е естествено, помисли си Мел по-късно, докато те тримата със Себастиан и Ана се опитваха да помогнат на кобилата да роди по-лесно. Обаче си бе и същинско чудо. Тя бе цялата в лъскава пот — своята и на Психея, бе превъзбудена от кафето и направо замаяна от мисълта, че помага да се появи нов живот на бял свят. През часовете, които бяха прекарали в конюшната, забеляза, че изразът в очите на Ана непрекъснато се променя. От спокойно гълъбови те ставаха опушено сиви и угрижени. В тях се четеше ту развеселеност и обич, ту дълбоко, бездънно състрадание и Мел усещаше как в отговор и нейните очи се пълнят с парливи сълзи.

По едно време ѝ се стори, че съглежда в погледа на Ана мъка, дива необуздана мъка, разсеяла се, когато Себастиан се скара на братовчедка си.

— Само да ѝ олекне малко — заоправдава се Ана и той поклати глава.

После всичко стана бързо и Мел се завтече да помага.

— Мале! — бе единственото, което успя да пророни, и загледа как кобилата лиже новородения си син. — Направо не мога да повярвам. Ето го!

— Да, човек всеки път остава смаян — съгласи се Ана и се зае да прибира инструментите в чантите. — Психея е добре — допълни тя, докато ги увиваше в престилката, която бе облякла преди израждането. — Жребчето също. Надвечер ще намина да ги видя, но мисля, че и майката, и синът се чувстват чудесно.

— Благодаря ти, Ана — каза Себастиан и я прегърна.

— За нищо. Като за първо израждане, Мел, се справи чудесно.

— Беше невероятно!

— Е, ще се измия и ще си тръгвам. Сигурно ще спя до обяд. — Ана целуна братовчед си по бузата, а после все тъй нехайно — и Мел. — Честито!

— Каква нощ! — пророни тя и отпусна глава върху рамото на Себастиан.

— Радвам се, че беше тук.

— Аз също. Никога досега не съм присъствала на раждане. Направо е невероятно! — Мел се прозина широко. — И изтощително. Де да можех и аз да си поспя до обяд!

— А какво ти пречи? — възкликна Себастиан, после отметна глава и я целуна. — Всъщност и аз умирам за сън.

— Имам работа. Ще отсъствам близо половин месец, трябва да оправя доста неща.

— Не занемарявай и мен! — каза развеселен младият мъж и я сграбчи, както беше с окървавената риза и мръсните ръце. — Преди няколко часа лежах в кревата и си мислех дали да не се промъкна в някой твой сън или още по-добре, да те събудя.

— Да се промъкнеш в някой мой сън ли? Можеш ли да го правиш? — попита тя и бутна с ръка вратата.

— О, Съдърланд, вярвай ми поне малко. За всеки случай — продължи той, както я носеше през кухнята и по коридора. — Одеве ни попречиха. Хайде, преди да идеш на работа, за да си оправиш нещата, да видим дали няма нещо за оправяне и тук.

— Интересна мисъл. Ала май не си забелязал, че сме ужасно мръсни.

— А, забелязал съм. — От спалнята Себастиан се насочи към банята. — Мисля да си вземем душ.

— Страхотно!

Мел изписка и прихна в смях, когато той стъпи в стойката под душа, както беше с дрехите, и завъртя крана.

— Кретен! Не съм си изула дори ботушите!

— Ще се погрижим и за това — озари я Себастиан с усмивка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мел не бе сигурна дали ѝ харесваше да е госпожа Райън, съпруга на Донован Райън. При всички положения ѝ се струваше, че Мери-Елън Райън, измислената ѝ за прикритие самоличност, бе ужасно скучна и се интересуваше само от мода и маникюри.

Дума да няма, прикритието бе добро. Повече от добро, помисли тя, след като излезе на терасата и се взря в езерото Тахо, проблясващо на лунната светлина. Къщата бе направо фантастична — разлата и просторна, на два етажа, обзаведена с много вкус и решена в дръзки тонове, които да отразяват стила на нейните собственици.

Мери-Елън и Донован Райън, живели доскоро в Сиатъл, бяха семейство в крак с времето и знаеха какво искат.

А онова, което естествено искаха най-много, бе да имат дете.

Предния ден, когато пристигнаха, Мел направо ахна, щом видя къщата. Бе толкова смаяна, та отбеляза, че не бе разчитала ФБР да им осигури така бързо уютно жилище. Но Себастиан подметна нехайно, че къщата всъщност бе един от множеството му имоти — преди половин година, кой знае защо, му било хрумнало да я купи.

Съвпадение или магьосничество и ясновидство, запита се тя, ала така и не можа да отгатне.

— Готова ли си, скъпа, да поизлезем из града?

— И през ум да не ти е минало да ме наричаш с тези тъпанарски имена, само защото уж сме женени! — тросна се смръщена Мел.

— Добре, щом не искаш — отвърна той и дойде при нея на терасата. Волю-неволю тя трябваше да признае, че в официалния си черен костюм бе направо неотразим. — Я да те видя!

— Ето, издокарах се — каза Мел, готова да се разплаче. — Сложила съм дори бельото, което подбра.

— Момиче на място!

Сарказмът му бе едва загатнат и дружелюбен и ще, не ще, тя се усмихна. Себастиан я хвана за ръката и я завъртя в кръг. Да, помисли си, червените копринени панталони ѝ отиват много, добре, че ги

взехме! Сакото от ламе ѝ стоеше като излято, червените обици във формата на капки пасваха чудесно на панталона.

— Изглеждаш чудесно. Сега остава да се вживееш в ролята си, а ти го умееш.

— Не обичам обувки с токове. А знаеш ли какво направиха с косата ми?

Той прокара пръст по прическата ѝ и се подсмихна. Косата ѝ отстрани бе разделена на път и бе сресана назад.

— Стои ти много изискано.

— Лесно ти е на теб! А питаш ли ме какво ми беше, когато се озовах в лапите на онази маниачка с френски акцент? Почна да ме скубе, да ме пръска с какво ли не, да ме дърпа, идеше ми да закрепя.

— Значи тежък ден, а?

— Де да беше само това! Трябваше да ходя и на маникюр. Нямах представа какво мъчение е. Връхлита те цял рояк жени с ножички, пилочки и миризливи бутилчици, които само те подпитват имаш ли гадже и доволна ли си от сексуалния си живот. А ти трябва да се преструваш, че си на седмото небе от щастие. Насмалко да ми направят и масаж. — Мел потрепери погнушено. — Нямам представа какво си бяха наумили да вършат с мен, но ги излъгах, че трябва да се прибирам, за да приготвя вечерята.

— Значи си се отървала на косъм.

— Ако наистина ми се налагаше до края на живота веднъж в седмицата да ходя на козметичка, предпочитам да си тегля куршума.

— Е, налага се да потърпиш малко, Съдърланд.

— Прав си — въздъхна тя облекчено. — Е, не беше кой знае каква философия да обясня на всички, че имам съпруг за чудо и приказ и страхотна нова къща и как от години се мъчим да имаме дете. Всички ме слушаха с отворени уста. После обясних как сме се подлагали на какви ли не изследвания, пили сме какви ли не лекарства и сме се записали в дългите — предълги списъци на хора, чакащи деца за осиновяване. Всички проявиха голямо съчувствие.

— Добре си се справила.

— Чакай, още не знаеш всичко. Добрах се до имената на двама адвокати и на един лекар. Докторът бил чудо на гинекологията, същински вълшебник! Единият от адвокатите бил братовчед на

маникюристката, другият пък помогнал на снаха ѝ да си осинови миналата година, две невръстни румънчета.

— Да, точно тогава следях мислите ти — каза след малко Себастиан.

— Сигурно не е зле да проверим. Утре отивам да спортувам, ще ми правят и масаж на тялото. Докато се подлагам на тези изтезания, ще гледам да поразуча за какво става дума.

— Никъде не пише, че сауната и масажът са нещо неприятно.

Мел се подвоуми, доволна, че джобовете на официалния ѝ панталон бяха достатъчно широки, та да пъхне в тях ръце.

— Чувствам се... Знаем, че доста се охарчи.

— Не се притеснявай, не съм закъсал за пари — рече той и вдигна с пръст брадичката ѝ. — Ако не исках да ги харча за това, нямаше да го правя. Помня, Мел, как изглеждаше Роуз, когато я доведе при мен. Помня и госпожа Фрост. Взел съм разследването присърце, точно както и ти.

— Знаем. — Тя обхвана с пръсти китката му. — Вместо само да ти се оплаквам, би трябвало да ги благодаря.

— Да, де, но затова пък се оплакваш толкова сладко! — Мел грейна в усмивка, а Себастиан я целуна. — Хайде, Съдърланд! Ела да поиграем комар. Днес ми върви.

Казиното в хотел „Силвър Палас“ бе едно от най-новите и пищните в Тахо. В сребрилата вода на езерцето във фойето плуваха бели лебеди, във вазите, високи колкото човешки бой, бяха наслагани какви ли не екзотични цветя. Мъжете от персонала бяха облечени в строги смокинги, носеха скъпи сребристи папионки и бяха препасани с пояси.

Мел и Себастиан минаха покрай множество изискани магазини, в които се продаваше какво ли не — от диаманти и кожи до тенис фланелки. Тя предположи, че магазините са толкова близо до казиното, та да изкушат късметлиите да изхарчат печалбите пак в хотела.

Самото казино бе огласяно от врявата и подрънкването на монетите, които падаха през процепите с отекващ във високите тавани звук, от множеството гласове и потракването на рулетката, вътре миришеше на цигари, алкохол и парфюм. И, разбира се, на пари.

— Има и такива, дето пушат трева — отбеляза Мел и огледа рицарите и прелестните дами на техните сърца, изрисувани по стените без прозорци.

— На какво ти се играе?

— На каквото и да играя, все ще загубя — сви рамене младата жена. — Да се опитваш да спечелиш на комар е като да гребеш с едно гребло срещу бързея. Може и да напреднеш известно разстояние, ала рано или късно течението ще те отнесе надолу.

Той я щипна лекичко по ухото.

— Не си дошла тук, за да показваш колко си разумна. Или забрави, миличка, че караме втория си меден месец?

— Пак започна с тези именца! — изсъска тя, макар и да се усмихваше лъчезарно и влюбено. — Добре, хайде да купим чипове.

Реши да започне от „едноръжките пирати“ — все пак играта бе механична и така щеше да има възможност да огледа обстановката. Бяха дошли, за да се запознаят Джаспър Гъм — мъжа, издал на Паркланд разписките, че той му дължи пари. Мел си даваше сметка, че сигурно ще им отнеме няколко вечери, докато направят тази следваща стъпка.

Губеше непрекъснато, после по едно време спечели няколко долара, като пускаше машинално монетите в процепа на автомата. Забеляза, че има нещо странно привлекателно в трополенето на монетите, в това, че сегиз-тогиз някой от другите клиенти на казиното извиква радостно, в камбанките и светлините, които звъняха и проблясваха, ако някой спечелеше джакпота.

Всичко това ѝ действаше отпускащо и тя се усмихна през рамо на Себастиан.

— Казиното няма защо да се безпокои, че ще го разоря.

— Може би, ако не си толкова... агресивна — подхвана той и сложи ръка върху нейната, тъкмо когато Мел дърпаше ръчката.

Светлинките замигаха. Камбанките зазвъняха.

— Мале! — възкликна тя и се ококори — от автомати се засипаха монети. — Цели пет стотачки! — Направа няколко танцови стъпки и прегърна Себастиан — Спечелих петстотин долара! — Мел го целуна звучно, после застина с устни на няколко сантиметра от неговите. — О, Донован, пак почваш с твоите номера!

— Бива ли да говориш така! Какъв номер е да надхитри една машина? — Той забеляза, че тя се двоуми на кое да се отдаде — на чувството си за честна игра или на ликуването, че бе спечелила. — Хайде, не го прави на въпрос, ще ги изгубиш на блекджек.

— Да, де, готова съм на всичко в името на благородната кауза.

— Именно!

Мел пак започна да пуска със смях монетите в процепите.

— Обичам да печеля.

— Аз също.

После тръгнаха да обикалят масите, като отпиваха от шампанското, вживели се в ролите си на влюбени съпрузи, излезли да се позабавляват. Тя се опита да не взема прекалено на сериозно вниманието, което Себастиан ѝ оказваше, и факта, че не я пускаше от прегръдката си.

Да, мислеше си Мел, любеха се, ала не бяха влюбени. Държаха един на друг, уважаваха се, но толкоз. Пръстенът на ръката ѝ бе колкото за пред хората, къщата, в която живееха заедно — колкото за прикритие.

Някой ден щеше да ѝ се наложи да върне пръстена и да се изнесе от къщата. Известно време сигурно щяха да продължат да се срещат със Себастиан. Докато работата не ги принудеше всеки да поеме по своя път.

Беше се примирила, че хората не се задържат за дълго в живота ѝ. Най-малкото така бе досега. Днес, замислеше ли се за деня, когато щеше да се наложи да продължи нататък сама, без него, тя усещаше вътре в себе си самота, която бе почти непоносима.

— Какво има? — попита Себастиан, после сложи длан върху тила ѝ и се зае да го разтрива. — Пак си напрегната.

— А, нищо! Нищо. — Макар и да спазваше правилото да не надзърта в мислите ѝ, той бе прекалено прозорлив.

— Сигурно не ме свърта, ще ми се час по-скоро да се заемем със същинската работа. Хайде да поспрем на тази маса и да погледаме!

Себастиан не я попита нищо повече, макар и да бе повече от сигурен, че Мел бе притеснена не само заради разследването. Седнаха на маса, където залозите възлизаха на пет долара, и той я прегърна през раменете, за да хвърлят картите заедно.

Забеляза, че тя играе добре. Благодарение на разсъдливостта и пъргавия си ум през първия час загуби точно толкова, колкото и спечели. Усети и че Мел оглежда уж между другото игралната зала и че нищо не убягва от погледа ѝ. Хората от охраната, камерите, матовото стъкло на второто равнище, което не позволяваше да видиш какво има зад него.

Себастиан поръча още шампанско и се зае със своя си оглед.

Мъжът до него се потеше от яд, че непрекъснато губи, и се притесняваше, задето жена му го подозира, че кръшка. Въпросната жена седеше до него, пушеше цигара от цигара и се опитваше да си представи как ли изглежда крупното гол.

Себастиан я остави насаме с нейното развихрено въображение.

До Мел седеше някакъв приличен на каубой тип, който току обръщаше чашата с бърбън и минерална вода и печелеше по малко, но непрекъснато. В главата му цареше пълен хаос — той мислеше ту за съкровищни бонове, ту за добитък, ту за картите в ръцете си. Освен това съжаляваше, че „мацето“ до него не е само.

Себастиан се подсмихна — питаше се как ли ще се почувства Мел, ако разбере, че я наричат „маце“.

Продължи да оглежда масата — виждаше ясно отегчението, възбудата, отчаянието и алчността на хората, седнали около нея. Намери онова, което търсеше, в младото семейство, настанило се точно срещу него.

Момчето и момичето бяха от Кълъмбъс, бяха в Тахо от три дни и караха тук медения си месец. Бяха съвсем младички, да се чуди човек как ги бяха пуснали в казиното, бяха безумно влюбени един в друг и след доста двоумене бяха решили, че вълненията около хазарта си заслужават да похарчат стотина долара.

Вече бяха заложили петдесет и се забавляваха неописуемо.

Себастиан видя, че съпругът — казваше се Джери — се колебае дали да заложи петнайсет долара. Насърчи го мислено. Джери даде знак, че иска още една карта, направо зяпна от учудване, когато спечели.

Себастиан приложи изискана, доставила му голям удоволствие магия, с която накара Джери да удвои ставката, после да я утрои. Младото семейство охкаше, ахкаш, смееше се и не можеше да повярва на невероятния си късмет.

— Днес безспорно им върви — отбеляза Мел.

— Аха — съгласи се Себастиан и отпи от шампанското.

Без изобщо да се досеща, че някой му влияе, Джери започна да качва залозите. Както обикновено на такива места, веднага се разчу, че на маса номер три има човек, на когото му върви. Около тях се струпва хора, които ръкопляскаха и потупваха по рамото слияния Джери, вече спечелил три хиляди долара.

— О, Джери! — Карън, младичката му съпруга, се притисна до него. — Дали да не спрем!? Тези пари почти ще ни стигнат за първата вноска за къщата. Хайде да прекратим, а?

Жалко, рече си Себастиан и я скастри по телепатия. Карън прехапа устна.

— Не. Продължавай! — насърчи тя мъжа си, сетне зарови лице върху рамото му и прихна в смях. — Направо като в приказките!

Дочула думите ѝ, Мел вдигна очи от картите, присви ги и погледна Себастиан.

— Донован!

— Шшт! — потупа я той по ръката. — Имам си причина.

Тя започна да разбира каква е работата, когато Джери, почти обезумял от щастие, спечели десет хиляди долара и спря да залага. До масата се приближи набит мъж в смокинг. Излъчваше достойнство, кожата му бе гладка и загоряла, беше с изсветлели от слънцето мустаци и старателно сресана коса. Мел бе сигурна, че бе от мъжете, по които жените неизбежно се заглеждат.

Но веднага забеляза нещо в очите му, което не ѝ допадна. Бяха воднистосини и макар че човекът се усмихваше, тя усети как я побиват студени тръпки.

— Лоша работа — прошепна Мел и усети как Себастиан обхваща с длан ръката ѝ.

Тълпата, насъбрала се около масата, пак изръкопляска, Джери отново бе спечелил.

— Явно тази вечер ви върви.

— И още как! — възкликна Джери и погледна слияно новодошлия. — Никога досега през живота си не съм печелил и цент.

— В хотела ли сте отседнали?

— Да. Заедно с жена ми. — Той стисна силно рамото на Карън. — Тази вечер за пръв път си опитваме късмета в казиното.

— В такъв случай ми разрешете да ви поздравя лично. Казвам се Джаспър Гъм. Собственик съм на хотела.

Мел стрелна с очи Себастиан.

— Ама че си хитрец! Как само го накара да дойде, за да го видим!

— Е, по доста обиколен път — съгласи се той. — Затова пък приятен.

— Хм... А твоят млад герой и неговата героиня приключиха ли за тази вечер?

— Да, определено.

— Извинявай, но ще стана за малко.

С чашата в ръка Мел обиколи масата. Себастиан беше прав. Младото семейство вече бе оповестило на всеослушание, че смята да прекрати залаганията и да си прибере печалбата, и припряно благодареше на Гъм.

— Заповядайте пак! — покани ги той. — Искаме всеки, влязъл в „Силвър Палас“, да излиза победител.

Когато Гъм се обърна, Мел направи така, че да се озове точно на пътя му. Бързо движение и... шампанското ѝ се разплиска.

— О, прощавайте! — завайка се тя и изтръска мокрия му ръкав. — И аз съм една непохватна!

— Не се притеснявайте, аз съм си виновен! — отвърна съдържателят на хотела. Измъкна се от тълпата, която се разотиваше, извади носна кърпа и се зае да попива шампанското. — Бях разсеян. — Той погледна празната чаша на Мел. — И ви дължа едно питие.

— Много мило от ваша страна, ала чашата бе почти празна — озари го тя с усмивка. — И слава богу, иначе щях да ви намокря целия смокинг. Бях се заплеснала по онова младо семейство и купчината пари, които спечели. Седяхме с мъжа ми точно отсреща. Е, не извадихме такъв късмет!

— Тогава задължително трябва да ви почерпя — настоя Гъм и я хвана под ръка тъкмо когато при тях дойде Себастиан.

— О, скъпа, шампанското е да го пиеш, а не да заливаш с него хората!

— Вече се извиних — рече уж смутена Мел, после се засмя и плъзна ръка по дланта му.

— Ама не се притеснявайте, не е станало нищо — увери ги Гъм и се здрависа с него. — Джаспър Гъм.

— Донован Райън. Съпругата ми, Мери-Елън.

— Много ми е приятно. Гости на хотела ли сте?

— Не, току-що се преместихме да живеем в Тахо — поясни Себастиан и погледна влюбено Мел. — Дали сме си няколко дни почивка, нещо като втори меден месец, после пак се залавяме за работа.

— Добре дошли в нашия град! Сега вече е задължително да го полеем — настоя Гъм и повика с ръка сервитьорката, която обикаляше масите.

— Много любезно от ваша страна — повтори Мел и се огледа одобрително. — Хотелът ви е прекрасен.

— Щом вече сте ни съседни, се надявам често да се възползвате от удобствата тук. Кухнята ни е отлична.

Докато говореше, Гъм огледа жената от глава до пети. Накитите ѝ не биеха на очи, но бяха скъпи. Официалният костюм на мъжа бе със съвършена кройка. И от двамата лъхаше на богатство. Тъкмо клиенти, каквито Гъм предпочиташе.

Когато сервитьорката се върна с нова бутилка шампанско и чаши, той лично ги напълни.

— С какво се занимавате, господин Донован?

— С недвижими имоти. Последните няколко години живяхме с Мери-Елън в Сиатъл, ала решихме, че е време да сменим града. Бизнесът ми е такъв, че ми позволява гъвкавост.

— А вие? — обърна се Гъм към Мел.

— Неотдавна напуснах работа, поне за известно време. Реших да се отдам на домакинството.

— И, предполагам, на децата.

— Не... — Усмивката ѝ помръкна и тя сведе очи към чашата. — Още нямаме деца. Но ми се струва, че климатът тук... слънцето, езерото... са много подходящи да си имаме деца — изрече Мел с едва загатната следа от отчаяние в гласа.

— Безспорно. Винаги сте добре дошли в „Силвър Палас“. Чувствайте се тук като у дома си.

— О, няма начин да не ви посетим отново — увери го Себастиан. — Справи се блестящо — прошепна той на Мел, след като останаха

само двамата.

— И аз мисля така. Дали да се върнем на масите за залагания или да пообиколим заведението, като се гледаме влюбено?

Себастиан се засмя — тъкмо да я притегли за целувка, когато застина с ръка върху рамото ѝ.

— Виж ти... понякога нещата се подреждат като по ноти.

— Моля?

— Пий си шампанското, скъпа, и се усмихвай. — Както я бе прегърнал, той я поведе бавно към масата с рулетката. — А сега погледни натам, към жената, с която приказва Гъм. Онази с червената коса, дете стои в началото на стълбището.

— Видях я. — Мел отпусна глава върху рамото му. — Ръст метър и шейсет, тегло към петдесет и пет килограма, кожа светла, възраст двайсет и осем — трийсет години.

— Казва се Линда... най-малкото сега. А в мотела, когато е била с Дейвид, се е регистрирала като Сюзан.

— Тя е... — Мел понечи да се спусне към жената, ала все пак се сдържа. — Какво търси тук?

— Любовница е на Гъм, предполагам. И чака да ѝ възложат следващата поръчка.

— Трябва да разберем колко знаят. И дали са близо до главатаря. — Тя пресуши ядно до дъно шампанското. — Ти прилагаш твоите методи, аз — моите.

— Дадено.

Щом забеляза, че Линда се запътва към дамската тоалетна, Мел бутна чашата в ръката на Себастиан.

— Дръж.

— Разбира се, скъпа — прошепна той, ала младата жена вече се бе отдалечила.

Разположила се пред една от тоалетките в претенциозен стил, захвана бавно да се черви и да си пудри носа. Когато Линда седна пред съседното огледало, Мел започна всичко отначало.

— Дявол го взел! — изруга ядосано тя и заоглежда пръстите си. — Счупи ми се нокътят.

Линда я погледна съчувствено.

— Много неприятно, наистина.

— Неприятно, я, още повече, че днес ходих на маникюр. Все не ми върви с тия нокти. — Мел затърси в дамската си чанта несесер с пила, какъвто, както прекрасно знаеше, не носеше. — А вашият маникюр е безупречен.

— Благодаря. — Жената с червената коса протегна ръка да ѝ покаже ноктите си. — Маникюристката ми е истинска вълшебница.

— Наистина ли? — Мел се намести на стола и кръстоса крака. — Дали не може... Ние със съпруга ми току-що се преселихме тук от Сиатъл. Трябва да си намеря сваятна козметичка, спортен клуб, масажистка...

— Тук, в хотела, ще намерите най-доброто. Цените за хора, които не са отседнали в него, са доста високи, но повярвайте, заслужава си. — Тя тръсна пищната си лъскава коса. — А козметичният салон е направо мечта.

— Много съм ви признателна. Ще отскоча да си запиша час.

— Само им кажете, че ви праща Линда. Линда Глас.

— На всяка цена — рече Мел и се изправи. — Благодаря ви.

— За нищо — отвърна Линда и се начерви.

Помисли си, че ако жената се запише в спортния клуб, тя ще прибере добра комисионна. Бизнесът си беше бизнес.

Няколко часа по-късно Мел лежеше по корем наред леглото и си съставяше списък. Беше облечена в широко горнище на пижама, любимата ѝ дреха за вкъщи, и вече бе разрошила с пръсти сложната си фризура, така че косата ѝ пак стърчеше във всички посоки.

Каза си, че щом се налага, ще използва удобствата на „Силвър Палас“. Още на другия ден смяташе да иде на аеробика и да си запише час при козметичката за масаж или за някакво друго изтезание.

Ако извадеше късмет, до двайсет и четири часа все щеше да се засече било във физкултурния, било в козметичния салон с Линда Глас и да си побъбри с нея чисто по женски.

— Върху какво умуваш, Съдърланд?

— Върху план Б — отвърна тя разсеяно. — Предпочитам да имам и план Б, в случай че план А се издъни. Според теб боли ли да си правиш коламаска на краката?

— Знам ли, никога не съм си правил — засмя се Себастиан и прокара пръст по прасеца ѝ. — Ала мен ако питаш, не ти трябва.

— Налага се да прекарам там половин ден и трябва да им измисля някаква работа.

Мел килна глава на една страна и го погледна. Той стоеше до леглото по торбесто долнище на пижама и държеше чаша коняк, който въртеше.

Наистина приличаме на семейство, рече си тя. На съпрузи, които си бърбят, преди да си легнат. При тази мисъл отново забучи поглед в бележника.

— Нима ти харесва това?

— Кое?

— Конякът. Винаги ми е приличал на лекарство.

— Може би си опитвала неподходяща марка. — Себастиан ѝ поднесе чашата. Мел се облакът, за да отпие глътка и да пробва, а той се намести до нея и седна на пети. — Още си напрегната — отбеляза и се зае да разтрива раменете ѝ.

— По-скоро леко притеснена. Май вече започвам да си мисля, че от цялата тази работа ще излезе нещо. От разследването, де — уточни тя.

— Ще излезе, и още как! Докато ти обезкосмяваш невероятно дългите си и красиви крака без нито едно косъмче по тях, аз ще играя голф. В клуба, в който членува и Гъм.

Мел пак не бе убедена, че си струва да пиеш коняк, и погледна Себастиан през рамо.

— А после ще сравним кой е научил повече, нали?

— Иска ли питане!

Тя се протегна като котка.

— А, да! Исках да те питам за младото семейство от тази вечер. Дето спечели цяло състояние.

— Какво за него?

Себастиан вдигна горницето на пижамата, за да вижда прелестния ѝ тесен гръб.

— Знам, по този начин примами Гъм да дойде на масата, но ми се струва нечестно. Покрай теб онзи спечели десет бона.

— А, само повлиях върху решенията му. А и Гъм сигурно е спечелил много повече, търгувайки с деца.

— Да, да, донякъде си прав. Ала онези млади съпрузи... ами ако решат пак да си опитат късмета и изгубят и ризите върху гърбовете си? Може би няма да са в състояние да спрат и...

Той се засмя и допря устни до средата на гърба ѝ.

— Погрижил съм се и за това. Направих така, че младият Джери и Карън да вложат парите в хубава къща в предградията и да смят приятелите си със своя късмет. И двамата ще са единопдушни, че не бива да изкушават повече съдбата, и рядко отново ще седнат да играят комар. Ще им се родят три деца. През шестата година на брака ще изживеят тежка криза, ала ще я преодолеят.

— Браво на теб! — възкликна Мел и се зачуди дали някога ще свикне с неговите способности. — Добре си постъпил в този случай.

— В този случай — прошепна Себастиан и прокара устни надолу по гърба ѝ. — Няма ли най-после да спреш да се занимаваш с това и да се съсредоточиш върху мен?

Усмехната, тя остави чашата с коняка върху шкафчето в долния край на леглото.

— Ще опитам.

Извърна се рязко, сграбчи го и го просна по гръб. Вкопчила пръсти в китките му, се наведе, докато носовете им не се опряха.

— Падна ли ми!

Той прихна и ухапа лекичко долната ѝ устна.

— Край, предавам се!

— Сега ще те помъча малко! — Целуна го по връхчето на носа, сетне по бузата, брадичката и устните. — В устата ти конякът има по-приятен вкус, отколкото в чашата.

— Опитай пак, за да си сигурна, че не бъркаш.

С блеснали от радост очи Мел се наведе отново и го целува дълго.

— Ммм! Определено е по-приятно. Много си ми вкусен, Донован!

Преплете пръсти с неговите, доволна, че Себастиан не се помръдва, и се плъзна надолу да го близне по врата.

Целуваше го бавно, дразнеше го, докато желанието и на двамата се разпалваше все повече. Тук бе топъл, а ей тук — хладен, тук пък тя усещаше с устните си пулса му. Харесваше тялото му, широките

рамене, стегнатите гладки гърди, плоския корем, потрепнал веднага щом Мел го замилва.

Харесваше и ръката си, докато я гледаше как се плъзга по тялото му — кожата ѝ бе по-светла, а пръстенът проблясваше многобагрено в сребърната обкова. Докато търкаше страна о неговата, тя усети не само страст, но и дълбоко изпепеляващо чувство, плъзнало по вените ѝ като кръв и замъглило сетивата ѝ.

На гърлото ѝ бе заседнала буца, очите ѝ горяха, сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Мел изпъшка и пак допря устни до неговите.

Той си помисли, че тази вечер магьосницата бе тя, и проникна в нея. Тази вечер Мел притежаваше силата и дарбата. Бе взела сърцето и душата му, неговите потребности и бъдеще, и сега ги държеше нежно в шепи.

Зашепна ѝ колко я обича, ала езикът на кръвта му бе галският и тя не го разбра.

Двамата се движеха в един и същи ритъм, носеха се над леглото, сякаш то бе омагьосано езеро. Когато луната се спусна ниско над хоризонта, предвещавайки приближаването на деня, те бяха потънали един в друг, обгърнати от вълшебството, което взаимно си бяха дарили.

Мел се изправи над Себастиан с тяло, което лъщеше на светлината на лампата, с очи, премрежени от желание и натезжали от страст, и младият мъж си помисли, че тя никога не е изглеждал по-хубава. И толкова негова.

Протегна ръка към нея и телата им се сляха. Мигът бе сладостен, прекрасен и пламенен.

Ръцете им се сплетоха, те двамата се впиха един в друг и стигнаха едновременно до върховното удоволствие.

След като потните им тела съвсем отмаяха, Мел се свлече до него, без да забелязва, че очите ѝ бяха влажни. Зарови лице във врата му и се разтрепери, а той я взе в обятията си.

— Не си отивай! — пророни тя. — Недей.

— Няма.

Притиска я до себе си, докато сърцето ѝ се бореше с мисълта, че обича. Тялото ѝ най-сетне се предаде пред умората и Мел заспа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не бе чак толкова трудно да надникнеш в тефтера с часовете на клиентките в козметичния, масажния и физкултурния салон на хотел „Силвър Палас“. Мел знаеше, че бе достатъчно да си лепнеш върху лицето усмивка и да раздаваш щедри бакшиши, за да надзърнеш, където си поискаш. А с още по-тлъст бакшиш тя успя да си запише час, който да съвпада с часа на Линда Глас.

Това бе лесната част от задачата. За Мел по-трудното бе да стои цял ден по трико.

Нареди се с още десетина жени в залата за аеробика и се усмихна приятелски на Линда.

— Значи все пак решихте да опитате — забеляза червенокосата жена и се огледа, за да се увери, че бе красива, както бе прихванала с лентата буйната си грива.

— Наистина съм ви страшно признателна за препоръката — отвърна Мел. — Докато се пренасяхме, изпуснах цяла седмица. А знаете колко бързо излиза човек от форма.

— Знам, знам. Когато ми се наложи да пътувам... — поде Линда, но млъкна насред изречението, защото инструкторката включи касетофона.

От него гръмна жизнерадостна рок балада.

— Хайде, момичета, да се поразкършим! — Самото възплъщение на усмихнатото лице и мускулестото тяло, инструкторката се обърна към огледалото и започна да показва упражненията. — Ръцете напред! — провикна се тя бодро.

Мел се справи криво-ляво с упражненията за загряване и по-сложните комбинации. Смяташе, че е в отлична форма, ала трябваше да се съсредоточи изцяло, за да следва движенията. Явно се бе озовала в доста напреднала група, а и комплексът от упражнения изискваше не само гъвкавост, но и издръжливост.

Още не бяха преполовили упражненията, а тя вече мразеше до смърт подскачащата като топка инструкторка със завързана на конска

опашка коса и весело гласче.

— Само да ме накара още веднъж да си вдигна крака, и ще я изритам — изсумтя свирепо.

Уж не искаше да го казва на глас, а Линда я бе чула и й се усмихна кисело, от което Мел разбра, че бе уцелила право в десетката.

— И аз вече бера душа — завайка се Линда запъхтяна и се опита да направи поредното упражнение, показано от инструкторката. — Сигурно няма и двайсет години. Заслужава да умре!

Мел прихна. Когато музиката заглъхна, жените се затътриха, плувнали в пот, към съблекалнята.

След като им премериха пулса, Мел се свлече на скамейката до Линда и зарови лице в хавлиената кърпа.

— Така ми се пада, ще се мъча сега като грешен дявол, щом се изхитрих десет дни да мързелувам! — Изпъшка тежко и махна кърпата от лицето си. — Не мога да повярвам, че съм си записала часове за целия ден.

— Влизам ти в положението. И аз сега отивам на бодибилдинг.

— Наистина ли? — усмихна й се уж изненадана Мел. — Аз също.

— Вярно? — Линда избърса врата си и се изправи. — Ами в такъв случай ще се мъчим заедно.

Първо вдигаха тежести, после се прехвърлиха на стационарните велосипеди, а от тях — на гладиаторите. Колкото повече се потяха, толкова повече се сприятеляваха. От гимнастиката разговорът се прехвърли на мъжете, сетне — на родителите.

Ходиха пак заедно на сауна, на подводен и ръчен масаж.

— Направо не мога да повярвам, че си си зарязала професията, за да се посветиш на домакинството — каза Линда, както лежеше на кушетката за масажи, и кръстоса ръце под главата си. — Лично аз не бих го направила.

— И аз още не мога да свикна — въздъхна Мел, докато масажистката разтриваше гърба й. — Да ти призная, още не знам какво да правя с толкова много свободно време. Ала сме предприели нещо като експеримент.

— Така ли?

Мел се подвоуми, за да покаже на Линда, че темата беше болезнена за нея.

— Ние с мъжа ми отдавна искаме да имаме дете. Обаче нещо не става. Подлагахме се на какви ли не изследвания и процедури и накрая реших, че ако за известно време напусна работа и съм по-спокойна... може би ще се получи.

— Сигурно ви е тежко.

— Да. Понеже и двамата сме единствени деца и си нямаме никого, си мечтаем да имаме голямо семейство. Струва ни се толкова несправедливо! Купихме тази прекрасна къща, осигурени сме материално, бракът ни е хубав. А ето че нямаме деца!

Дори и вече да си правеше тънки сметки, Линда успя да го прикрие със съчувствие.

— Сигурно опитвате от доста време.

— От години. Всъщност вината е моя. Лекарите ни обясниха, че е почти изключено да зачена.

— Не се засягай, но не сте ли мислили да си осиновите дете?

— Дали сме мислили ли? — възкликна Мел и успя да се усмихне тъжно. — Вече не помня в колко списъци сме се записали и чакаме ли, чакаме. И двамата сме еднородни, че ще обичаме и дете, което биологически не е наше. Убедени сме, че можем да му дадем толкова много... — Тя въздъхна още веднъж. — Сигурно е себично, ала много искаме дете. Вероятно е по-лесно да осиновим дете, което вече е поотраснало, но пак трябва да чакаме. Казаха ни, че не е изключено да минат и години, докато ни дойде редът. Направо не си представям как ще издържим да гледаме всичките тези празни стаи. — Насили се да се просълзи, сетне примига, за да не се разплаче. — Извинявай. Вкиснах се. Стане ли дума за това, винаги се разстройвам.

— То оставаше да не се разстройваш! — отбеляза Линда и протегна през кушетките ръка, за да хване дланта на новата си приятелка. — Едва ли някой ще те разбере по-добре от друга жена.

Обядваха заедно — поръчаха си салата от спанак и изстуден сок. Мел позволи на Линда отново да насочи предпазливо разговора към личния и живот. Вживяла се в ролята си на наивната и изключително емоционална Мери-Елън Райън, тя я обсипа с информация за брака си, за своите надежди и страхове. За да е по-убедителна, проля няколко сълзи и храбро ги избърса.

— А ти не си ли мислила да се омъжиш? — попита Мел.

— Аз? А, без мен — изсмя се Линда. — Вече опитах веднъж, беше доста отдавна. Прекалено обвързващо е. Ние с Джаспър се разбираме добре. Обичаме се, ала не позволяваме това да пречи на работата. Предпочитам да знам, че мога да идвам и да си тръгвам, когато реша.

— Възхищавам ти се — каза Мел, но всъщност си помисли, че тази фукла прилича на студенокръвна змия. — Преди да срещна Донован, и аз смятах, че ще е по-добре да живея сама. Обаче не съжалявам, че се влюбих и се ожених. Ала всички завиждаме мъничко на жените, които се оправят сами в живота.

— На мен така ми е по-добре. Но и ти си за завиждане. Имаш мъж, който лудее по теб и печели достатъчно, за да ти осигури хубав дом. Направо прекрасен.

Мел погледна празната чаша.

— Да, прекрасен, ала му липсва нещо.

— Веднъж да си вземете дете, и всичко ще е идеално — успокои я Линда и я потупа по ръката. — Помни ми думата.

Мел едвам се дотътри до вкъщи, стовари с трясък спортния сак и изхлузи маратонките.

— А, ето те и теб! — извика Себастиан от площадката на горния етаж. — Вече мислех да пратя да те издирват.

— Нямаше да е зле да поръчаш да вземат и носилка.

Усмивката му помръкна.

— Да не си ранена? — възкликна той и се завтече надолу по стъпалата. — Знаех си, че трябва да те държа под око.

— Ранена ли? — изръмжа тя. — Де да бях ранена, щях да черпя! Инструкторката по аеробика бе като обезумяла. Въртеше се като пумпал, извади ми душата. После се озовах в лапите на някаква амазонка — казваше се Мадж, която ме накара да вдигам тежести и да бъхтам на ония лъскави машинарии. Все едно ще ставам културистка! — Мел се смръщи и долепи длан до стомаха си. — И цял ден не съм слагала нищо в уста, ако не се броят няколко листенца спанак.

— Милото ми, как само се е намъчило! — завайка се Себастиан и я целуна по челото.

Тя присви очи.

— Иде ми да изкормя някого, Донован. Ти си ми под ръка.

— Дали по-добре да не ти приготвя вкусна вечеря?

Мел се нацупи.

— Имаме ли замразена пица?

— Съмнявам се. Ела! — подкани я той, прегърна я състрадателно през раменете и я поведе към кухнята. — Ще ми разправиш всичко, докато хапваме.

Тя се стовари като чувал върху стола до масата с плот от опушено стъкло.

— Ама че ден! Знаеш ли, тя... Линда, де, се подлага на тези мъчения два пъти седмично. — Вдъхновена, Мел отново се изправи и тръгна да търси из шкафовете чипс.

— Умът ми не го побира защо искат да са чак толкова здрави — отбеляза с пълна уста. — Инак изглежда сваятна жена. Докато си говориш с нея, оставаш с впечатлението, че е съвсем нормална и интелигентна. — Тя отново седна и се смръщи. — Но когато я попритиснеш, виждаш, че е студена като риба.

— Доколкото виждам, сте си поговорили на воля — отбеляза Себастиан, както ѝ редеше огромен сандвич.

— Ами да. Дето се вика, изплаках си пред нея душата. Линда вече знае как двайсетгодишна съм останала без родители. Как след две-три години съм се запознала с теб. И разните там дрънканици за любовите от пръв поглед. И колко романтичен си — вметна Мел и схруска поредното картофче.

— Какъв, романтичен ли? — възкликна Себастиан и сложи пред нея сандвича и чаша с една от любимите ѝ безалкохолни напитки.

— И още как! Отрупвал си ме с букети рози, водил си ме на танци и на разходки на лунна светлина. И си направо луд по мен.

Той се усмихна, а тя отхапа голяма хапка от сандвича.

— Не е далеч от истината.

— Молил си ме на колене да се омъжа за теб. Ама че е вкусен! — Мел затвори очи и преглътна. — Та докъде бях стигнала?

— Как съм те молил на колене да се омъжиш за мен.

— А, да — замахна тя с чашата и отпи от нея. — Обаче аз съм била предпазлива. Не съм се съгласявала, и туйто. Накрая все пак съм се пренесла да живея при теб и малко по малко също съм се влюбила. А ти си направил всичко възможно животът ми да заприлича на приказка.

— Я какъв страхотен си ме изкарала!

— Ами да. Мисля, че се представих добре. Ние сме най-щастливото семейство под слънцето. Ако не се брои едно, което направо ни разбива сърцата. — Мел се свъси, ала продължи да яде. — Знаеш ли, отпърво ми стана неудобно, че я баламосвам така. Съзнавах, че върша работа, важна работа, но пак ми се видя подличко. Жената се държеше мило и приятелски, а аз я лъжех като циганка. — Тя се пресегна да вземе пликчето с чипс и умислено бръкна в него. — Ала после, щом отворих дума за децата, направо я видях как наостря уши. И как умът ѝ щрака. Пак се усмихваше и се държеше състрадателно и донемайкъде дружелюбно, но моментално се зае да си прави сметки и да изчислява. Да ти призная, камък ми падна от сърцето и съвсем го ударих през просото. Надрънках ѝ какво ли не. Искам да я притисна до стената, Донован.

— Ще я видиш ли скоро?

— Вдругиден. В козметичния салон, ще си правим масажи. — Мел изпъшка тихичко и бутна чинията встрани. — Тая кокошка си въобразява, че се опитвам да се сприятеля с нея, за да има с кого да си убивам времето. — Тя се намуси. — Спомена да ходим и по магазини.

— Е, работата иска жертви!

— Много смешно, няма що! И ти се намъчи, цяла сутрин си гонил като малоумен оная бяла топчица.

— Не помня да съм споменава, че мразя голфа.

— Не, не си — грейна в усмивка младата жена. — Добре, де, кажи как мина при теб...

— Срецнахме се с онова приятелче на четвъртата площадка. Съвсем случайно, разбира се.

— Разбира се.

— Накрая се получи така, че доиграхме играта заедно. — Себастиан вдигна преполовената ѝ чаша и отпи от нея. — Смята, че жена ми е голяма чаровница.

— Има си хас!

— Поговорихме как върви работата — неговата и моята. Искал да вложи малко пари и му предложих един-два недвижими имота.

— Добре си се сетил.

— Наистина имам едно имение в Орегон, което смятам да продам. Както и да е, после се почерпихме по едно и си поговорихме

като мъже, за спорт и за други неща. Успях да вметна, че мечтата ми е да имам син.

— А не просто дете?

— Нали ти казах, имахме мъжки разговор. Натъртих, че държа да имам син, който да продължи рода, с когото да играя на топка и така нататък, все глупости от този род.

— И момичетата играят на топка — тросна се Мел. — Ала карай! И онзи хвана ли се на въдицата?

— Общо взето, да. Подметнах го между другото, направих се на много натъжен и побързах да сменя темата.

— Защо? — изправи гръб тя, както седеше на стола. — След като се е хванал, защо не си го попритиснал?

— Защото така е по-добре. Разчитай на мен, Мел. Гъм щеше да се усъмни, ако веднага му бях доверил всичко. При вас, жените, е друго. Иде ви отвътре.

Тя се замисли и макар че продължи да се мръщи, кимна.

— Добре, де, може и да е така. Все пак вече сме заложили основата.

— Говорих с Девро тъкмо преди да се прибереш. До утре ще разполагат с пълното досие на Линда Глас и той ще ни съобщи веднага щом Гъм реши да ни проучи.

— Я какви сте чевръсти!

— Освен това в петък сме канени на вечеря с Гъм и гаджетото му.

Мел вдигна вежда.

— Още по-добре. — Наведе се и го целуна. — Прекрасно си се справил, Донован!

— Както виждам, се сработихме чудесно. Приключи ли с яденето?

— Засега, да.

— Тогава няма да е зле да се подготвим за петък вечер.

— Какво толкова има да се готвим? — изгледа го тя подозрително, а Себастиан я дръпна за ръцете, за да стане от стола. — Ако пак ще ми четеш лекции как да се обличам...

— Нищо подобно. Насам — рече й той, докато излизаха от кухнята. — Ще бъдем предано, неописуемо щастливо семейство.

— Е, и?

— Влюбени до уши — продължи Себастиан, както я дърпаше към стълбите.

— Знам си урока, Донован.

— Аз пък съм заклет привърженик на школата на Станиславски — трябва да се вживееш докрай в ролята си. Ето защо съм убеден, че ще се представим по-добре, ако прекарваме възможно най-много време в кревата.

— А, такава ли била работата! — Мел се извърна, обви ръце около врата му и влезе заднишком в спалнята. — Е, както вече спомена, работата иска жертви.

Тя бе сигурна, че някой ден щеше да си спомня за тези мигове и ще се превива от смях. Или поне щеше да е доволна, че е отървала кожата.

Откакто се занимаваше със закононарушения, я бяха ритали, псували и обиждали, бяха ѝ затръшвали вратата под носа, бяха ѝ правили мръснишки предложения, а в един паметен случай дори бяха стреляли по нея.

Но всичко това изобщо не можеше да се сравнява с мъките, на които бе подложена в скъпия изискан козметичен салон на хотел „Силвър Палас“.

В него предлагаша какви ли не услуги — от миене и гримиране на лицето до пилинг на цялото тяло, нещо екзотично — и ужасно — на което така и не набра смелост да се подложи.

Затова пък се заеха да я „разхубавяват“ от глава до пети.

Мел дойде няколко минути преди Линда и, отново вживяла се в ролята, служеща ѝ за прикритие, поздрави козметичката, сякаш се познаваха открай време.

Докато жената ѝ правеше коламаска на краката — нещо, от което, както тя бързо се убеди, болеше много — обсъждаха тоалети и прически. Мел се усмихваше през стиснати зъби, доволна, че предната вечер си бе направила труда няколко часа да се порови в модни журналы.

После козметичката наплеска лицето ѝ с нещо смрадливо и докато Мел чакаше маската да засъхне, сподели с нея колко се радвала, че са дошли да живеят в Тахо.

— От къщата ни се открива невероятна гледка към езерото. Изгарям от нетърпение да си намерим приятели. Обичам да посрещам гости.

— Ние с Джаспър ще ви запознаем с някои хора — предложи Линда, докато педикюристката ѝ пилеше ноктите. — Нали работим в хотела, познаваме, кажи-речи, всички, които си заслужава да познавате.

— О, ще бъде чудесно! — възкликна Мел и се престаши да си погледне ноктите, а после направи всичко възможно да не издава ужаса си и да изглежда доволна, задето жената ги бе наплескала в цикламенорозов лак. — Донован ми спомена, че срещнал Джаспър в клуба, докато играел голф. Направо си умира за голф — допълни тя с надеждата, че и той се мъчи като грешен дявол на зеленото игрище. — За него голфът е по-скоро страст, отколкото хоби.

— И Джаспър е същият. Виж, мен голфът ме отегчава.

Линда задърдори за хората, с които искала да запознае Мел, и как можели да играят заедно тенис или да се разхождат с яхтите.

Мел се съгласи оживено, макар и наум да се питаше, дали човек наистина може да умре от скука.

Масажистката ѝ изми лицето и го намаза с дебел слой крем. После ѝ наплеска косата с някакво масло и я прихвана с найлонче.

— Обичам да се грижат така за мен — пророни Линда.

И двете лежаха на меки подвижни кушетки — масажираха им лицата и им лакираха ноктите.

— Аз също — излъга Мел и се замоли да свършват час по-скоро.

— Вероятно заради това си обичам толкова работата. Работя главно нощем и през деня съм свободна. Пък и мога да използвам всички удобства на хотела.

— Отдавна ли работиш тук?

— Вече близо две години — въздъхна другата жена. — Никога не скучая.

— Сигурно се срещаш с какви ли не интересни хора.

— Ами да, все от лъв нагоре. Ужасно ми харесва. От онова, което ми разправи онзи ден, разбрах, че и мъжът ти не е случаен човек.

На Мел ѝ идеше да се изкикоти, но се сдържа и само се усмихна снизходително.

— О, Донован наистина преуспява. Сякаш е орисан от добра орисница.

Започнаха да масажират черепите им — на Мел всъщност ѝ беше доста приятно, престоят им в козметичния салон вече приключваше. Тя си даде сметка, че ако скоро Линда не подхванеше отдалеч темата, щеше да се наложи тя да намери начин да заговори първа.

— Знаеш ли, Мери-Елън, мислех си за онези неща, които сподели с мен онзи ден.

— Така ли? — престори се на смутена Мел. — Извинявай, Линда, че ти надух главата с проблемите си, и то веднага след като се запознахме. Сигурно се чувствам малко обърквана и още не съм свикнала с новото място.

— Ама не говори така! — размаха Линда лъскавите си нокти. — Мен ако питаш, просто си допаднахме. И затова ми се довери.

— Да, така е. Ала съм доста притеснена, че те отегчих с личните си проблеми.

— Изобщо не си ме отегчила. Трогна ме — изрече тя благо — благо, с глас като мед, в който се долавяше едва загатнато състрадание. — И ме накара да се замисля. Но ми кажи, ако започна да интимнича прекалено много. Не сте ли мислили да си осиновите дете чрез частна агенция?

— Имаш предвид чрез адвокат, който представлява майки, родили незаконно ли? — Мел въздъхна тежко. — Всъщност опитахме веднъж, някъде преди година. Не бяхме съвсем убедени, че постъпваме правилно. Не, парите не бяха проблем, ала се безпокояхме дали е законно и морално. После обаче всичко ни се стори наред. Дори стигнахме дотам да разговаряме с майката. Бяхме силно обнадеждени. Наистина. Вече умувахме как да кръстим детето и обикаляхме магазините да купуваме дрешки. На пръв поглед всичко вървеше като по вода. Но в последния момент жената се отказа.

Тя прехапа долна устна, сякаш за да си възвърне самообладанието.

— Сигурно си го изживяла ужасно.

— Да, и двамата страдахме много. Мечтата ни бе на път да се осъществи и после... нищо. Оттогава не сме обсъждали дали да пробваме отново чрез частна агенция.

— Влизам ви в положението. Ала по една случайност съм чувала за човек, който успешно урежда осиновяването на деца и е ощастливил доста бездетни родители.

Мел затвори очи. Опасяваше се да не би в тях да се прочете не надежда, а присмех.

— Адвокат ли?

— Да. Не го познавам лично, но нали вече ти обясних, покрай работата се срещам с какви ли не хора и съм чувала от тях за него. Не ти обещавам нищо, не искам и да ти вдъхвам напразни надежди, ала ако кажеш, ще проверя.

— Ще ти бъда много благодарна! — Мел отвори очи и се спогледа в огледалото с Линда. — Просто не знам как да ти се отплатя!

Час по-късно тя изскочи като фурия от хотела и се хвърли в обятията на Себастиан. Засмя се, когато той се дръпна и я целуна така, че да видят всички.

— Какво търсиш тук?

— Правя се на грижовен влюбен съпруг, дошъл да вземе жена си.

Поотдалечи се на една ръка разстояние и се усмихна. Косата ѝ бе бухнала и сресана в красива сексапилна прическа, очите ѝ изглеждаха по-големи и дълбоки от майсторски положения грим, червилото ѝ бе същият цикламен цвят, както лакът за нокти.

— В името на Фин, Съдърланд, какво са направили с теб!

— Стига си ми се присмивал, де!

— Не ти се присмивам. Изглеждаш невероятно. Направо ми се вие свят. Нямах нищо общо с моята Мел. — Той вдигна брадичката ѝ, за да я целуне още веднъж. — Коя е тази елегантна изискана жена в прегръдките ми?

Тя направи кисела физиономия, макар и да не бе чак толкова ядосана, колкото ѝ се искаше.

— Я не ме взимай на подбив след всичко, което изтърпях! Правиха ми коламаска. Дивашка работа, ти казвам. — Мел обви през смях ръце около врата му. — И ноктите на краката ми са розови.

— Изгарям от нетърпение да ги видя. — Себастиан отново я целуна лекичко. — Имам новини.

— Аз също.

— Защо ли не заведе на разходка страхотната си жена, тъкмо ще ѝ разкажа как Гъм е пуснал пипала, за да проучи що за птички са тия достопочтени Райънови от Сиатъл.

— Става! — Тя преплете пръсти с неговите. — Пък аз ще ти разкажа как доброта Линда Глас смята да ни свърже с някакъв адвокат. И той да уреди да осиновим дете по частен път.

— Наистина сме се сработили добре.

— Да, Донован — потвърди Мел и доволна от себе си, закри до него — По това спор няма.

Гъм гледаше през прозореца на президентския апартамент на последния етаж в хотел „Силвър Палас“.

— Очарователно семейство — сподели той с Линда.

— Влюбени са до уши един в друг — обади се тя, както отпиваше от шампанското и наблюдаваше Себастиан и Мел, които минаваха долу, хванати за ръце. — Тя произнася името му така, че се питам дали наистина са женени.

— Получих по факса копия от брачното им свидетелство и други документи. Всичко изглежда тип-топ — каза Гъм и потупа с пръст устните си. — Ако бяха подставени лица, съмнявам се, че щяха така успешно да се преструват на влюбени.

— Подставени лица ли? — погледна го разтревожена Линда. — Я не се занасяй, Джаспър, това пък откъде ти хрумна? Няма начин ченгетата да стигнат до нас.

— Тая история с Фрост ме тревожи.

— Е, жалко, че им отнеха детето. Но нали ние си прибрахме комисионната, а и заличихме всички следи, водещи към нас?

— Паркланд още е жив. Не успях да го открия.

— Сигурно се е сврял в миша дупка — сви рамене Линда, после отиде при Гъм и отърка тяло в неговото. — Нямах причини да се безпокоиш. Нали пазиш разписката, че ти дължи пари, а тя си е съвсем законна?

— Да, де, обаче Паркланд те е виждал.

— Беше си глътнал езика от страх, надали изобщо ми е обърнал внимание. Пък и беше тъмно, а аз си бях сложила шал. Той изобщо не ме плаши. — Линда целуна Гъм по устните. — В безопасност сме,

скъпи. Мрежата е толкова разклонена, че е изключено някога да се докопат до нас. А и парите... — Тя разхлаби възела на вратовръзката му. — Само си помисли за парите, падат ни сякаш от небето.

— Обичаш парите, нали? — попита Гъм и смъкна ципа на роклята ѝ. — Това е общото между нас.

— Имаме много общи неща. А от тази история можем да намажем доста. Подработим ли Райънови, ще падне тлъста комисионна. Обзалагам се, че ще платят за детето по най-високата тарифа. Жената дава мило и драго, само и само да стане майка.

— Ще поразпитам още малко за тях — отвърна Гъм и все така умислен, седна заедно с Линда на канапето.

— Не пречи да го сториш, но ти казвам, Джаспър, тия двамата са като кокошчица със златни яйца. Няма начин да загубим. Просто няма начин.

Мел и Себастиан се сблизиха много с Гъм и Линда. Вечеряха заедно с тях, ходеха в казиното, обядваха в клуба и често играеха тенис на двойки.

От десетте дни светски живот, Мел съвсем се изнерви. Няколко пъти се престаши да пита Линда за адвоката, за когото ѝ бе споменала, а тя ѝ отвърна меко да има търпение.

Запознаха се с десетки хора. Някои Мел намираше за интересни и привлекателни, други ѝ се струваха гадни и подозрителни. Прекарваше дните, както подобава на богата жена, разполагаща с много време и пари.

А нощите — със Себастиан.

Стараеше се да не обръща внимание на чувствата си. Имаше да върши работа и, ако междувременно се бе влюбила, това си беше неин проблем.

Знаеше, че Себастиан държи на нея, а също, че я желае. Притесняваше се, че той изглеждаше толкова привързан към жената, която тя се преструваше, че беше, и която щеше да изчезне в мига, когато приключе с разследването.

Не като моята Мел. Точно така ѝ бе казал — „моята Мел“. В тези думи имаше надежда, а тя бе склонна да се вкопчи в нея.

Колкото и да ѝ се искаше случаят да приключи и правдата да възтържествува, започна да се страхува от деня, когато щяха да се приберат и вече нямаше да са „женени“ за прикритие.

Ала каквито и да бяха личните ѝ желаня и надежди, Мел не можеше да си позволи да ги поставя над онова, което бяха длъжни да сторят.

По предложение на Линда реши да организира парти. В края на краищата от нея се очакваше да кани гости и да води бурен светски живот.

Докато се мъчеше да облече впитата черна рокля, се молеше да не сгафи нещо и да не се издаде.

— По дяволите! — изруга тя, тъкмо когато в стаята влизаше Себастиан.

— Някакъв проблем ли, скъпа?

— Ципът не помръдва.

Беше го вдигнала до половината и от притеснение и яд бе поруменяла цялата. Той се изкуши, вместо да вдигне ципа, да го свали. Но здравият разум надделя.

— Готово! — каза ѝ, след като закопча роклята. — А, сложила си турмалина! — забеляза Себастиан и се пресегна през рамото ѝ да докосне камъка между гърдите ѝ.

— Моргана ми обясни, че помагал при стрес. А сега от притеснение направо не ме свърта на едно място. — Мел се обърна и с кисела физиономия си сложи обувките с токчета, с които очите ѝ се изравниха с очите на Себастиан. — Глупаво е, но наистина съм много изнервена. Ходила съм само на купони, на които е имало бира и пица. Видя ли колко храна са стоварили долу?

— Да, ала видях и сервитьорите, които ще имат грижа за всичко.

— Все пак съм домакинята. Би трябвало да знам какво да правя.

— Единственото, което трябва да правиш, е да даваш наставления на другите и да обираш оваците.

Тя се подсмихна.

— Е, не звучи чак толкова зле. Дано само нещо се случи. Инак ще полудея. Линда непрекъснато ми подмята някакви загадъчни реплики как можела да ми помогне, но все ми се струва, че последната седмица тъпча на едно място.

— Имай търпение. Тази вечер ще направим следващата стъпка.

— За какво намекваш? — възкликна Мел и го хвана за ръкава. — Нали си обещахме да си казваме всичко? Ако знаеш или си видял нещо, бързо изплюй камъчето!

— Невинаги виденията са точно огледално отражение на събитията. Знам, че човекът, когото търсим, ще бъде тук довечера и че ще го позная. Дотук се справихме добре с ролите си, Мел. Ще успеем, ще видиш!

— Добре, щом казваш — въздъхна тя тежко. — И така, миличък, дали да не слезем долу, за да посрещнем гостите?

Той сбърчи чело.

— Не ми викай „миличък“!

— А, видя ли колко е приятно? Добре, няма да ти викам, макар че вече бе започнало да ми харесва. — Тя заслиза по стълбите, после спря и допря длан до стомаха си. — Божичко, звъни се! Вече пристигат!

Установи, че всъщност не ѝ бе чак толкова неприятно, докато гледаше как гостите влизат и излизат от къщата. Всички като че се забавляваха чудесно. От дъното звучеше галеща ухото класическа музика, беше я подбрал Себастиан. Вечерта бе топла, всички врати бяха отворени и поканените се разхождаха на воля из салоните и градината. Храната бе великолепна, да си оближеш пръстите! Е, Мел не знаеше какво има върху половината сандвичи, ала чудо голямо! Приемаше на драго сърце комплиментите.

Виното се лееше като река, хората се смееха, погълнати от разговорите. Доколкото можеше да прецени, партито бе чудесно. Беше ѝ приятно да наблюдава как Себастиан обикаля хола, как вдига очи и ѝ се усмихва, а понякога спира при нея, докосва я и двамата си разменят по някоя и друга дума.

Всеки, който ни види, ще повярва, че сме най-щастливото семейство на тази земя и сме безумно влюбени един в друг, помисли тя.

Дори самата Мел бе готова да повярва в това, когато погледите им се срещнеха и от топлината в очите на Себастиан по гърба ѝ полазваха сладостни тръпки.

По едно време при нея дойде Линда — беше направо ослепителна в бялата впита рокля с дълбоко деколте.

— Божичко, този твой мъж не може да свали очи от теб. Ако открия някого като него, току-виж съм променила отношението си към брака.

— Друг като него няма — отвърна доста искрено Мел. — Повярвай, Донован е неповторим.

— И е само твой.

— Да. Само мой.

— Освен че ви е провървяло в любовта, сте организирали и прекрасно парти. Къщата ви е за чудо и приказ.

Явно пресмяташе, че струва най-малко половин милион долара.

— Благодаря ти, но наистина съм ти задължена, задето ми препоръча такава добра фирма за доставка на храна по домовете. Собственикът ѝ е същинско съкровище.

— Винаги съм на твое разположение — отбеляза Линда, след което я стисна за ръката и я изгледа. — Можеш да разчиташ на мен.

Мел реагира светкавично.

— Ти такава... Свърза ли се... Не искам да ти додявам, ала от няколко дни си мисля само за това.

— Вече ти обясних, не ти обещавам нищо — отвърна Линда, но после ѝ намигна. — Я ела да те запозная с един човек. Нали каза, че мога да поканя неколцина души?

— Ама разбира се! — възкликна Мел, както подобаваше на гостоприемна домакиня. — Да ти призная, това парти е колкото мое, толкова и твое. Вие с Джаспър ни станяхте много добри приятели.

— И ви обичаме. Ела да те представя! — Хванала Мел за ръката, Линда започна да си проправя път през гостите. — Скоро ще ти я върна — провикна се засмяна. — А, ето те и теб, Хариет! Искам да ти представя, скъпа, домакинята, моята приятелка Мери-Елън Райън. А това, Мери-Елън, е Хариет Бриизпорт.

— Приятно ми е! — изтананика Мел и пое предпазливо тъничката бледа ръка на жената.

Бе прехвърлила шейсетте и изглеждаше много крехка, което впечатление се подсилваше от снежнобялата ѝ коса и очилата без рамки.

— Радвам се да се запознаем. Толкова мило от ваша страна, че ни поканихте! — рече почти през шепот старицата. — Линда ми каза колко очарователна сте. А това е моят син, Етън.

И той бе почти толкова блед, както майка си, беше слаб като вейка. Ръкува се енергично, а очите му бяха черни като на птица.

— Чудесно парти!

— Благодаря. Да ви намеря ли стол, госпожо Бриизпорт? Какво да ви предложи за пиене?

— О, няма да откажа малко вино — усмихна се леко жената. — Но вие не се притеснявайте!

— За мен е удоволствие — отвърна Мел, после я хвана под ръка и я поведе към един стол. — Какво да ви предложи?

— Етън ще има грижата. Нали, Етън?

— Разбира се. Извинете.

— Имам прекрасен син — отбеляза Хариет, когато той се запъти към масата със сандвичите и напитките. — Много грижовен е към мен. — Тя се усмихна на Мел. — Доколкото разбрах от Линда, живеете в Тахо отскоро.

— Да, преселихме се с мъжа ми от Сиатъл. Тук е доста по-различно.

— Да, наистина. Ние с Етън понякога караме почивката си в Тахо. Имаме прекрасна малка къща.

Поприказваха още известно време, докато Етън не се върна с чиния с няколко различни сандвича и малка чаша вино. Линда вече се бе отдалечила, когато Мел вдигна очи и забеляза, че при тях идва Себастиан.

— Това е съпругът ми. — Тя го хвана под ръка. — А това, Донован, са Хариет и Етън Бриизпорт.

— Линда вече ми спомена, че сте важна клечка — каза шеговито Хариет и му протегна ръка. — Дано не съм задържала прекалено дълго прелестната ви съпруга.

— И аз понякога го правя. Налага се да ви я отнема за малко. Възникна дребен проблем в кухнята. Приятна вечер!

Себастиан затегли Мел подире си и след като не намери място, където да се усамотят, я напъха в един от килерите.

— За бога, Донован...

— Шшт! — прошепна той и очите му проблеснаха в мъждивата светлина. — Тя е — поясни Себастиан все така тихо.

— Коя тя и защо сме се сврели в този килер?

— Старицата. Тя е.

— Какво тя? — повтори Мел и зяпна от учудване. — Извинявай, но нима очакваш, че тази слабичка бабка е главатар на престъпна мрежа, отвличаща деца?

— Точно така — потвърди той и я целуна. — Обръчът се затяга, Съдърланд!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите два дни Мел срещна още два пъти Хариет Бриизпорт — веднъж пиха заедно чай, а втория път я видя на едно гости. Ако не вярваше толкова на Себастиан, би се изсмяла, кажеха ли й, че тази възрастна женица с треперлив глас оглавява престъпна организация.

Ала Мел му вярваше безпрекословно, държеше бабката под око и си играеше ролята.

Девро им съобщи, че нито Хариет, нито Етън Бриизпорт притежават къща в Тахо. Всъщност в полицията нямало данни, че изобщо съществуват такива хора.

Но връзката направи не старицата или „синът“ й, а някакъв младеж със силен слънчев загар и тенис ракета. Мел тъкмо бе изиграла два-три гейма с Линда, пиеше чай с лед и чакаше Себастиан, който си довършваше играта голф с Гъм. Младежът се приближи, усмихнат до уши — беше в бял тенис екип.

— Вие ли сте госпожа Райън?

— Да, защо?

— Аз съм Джон Сибли. Може ли да поприказваме, една обща позната ме насочи към вас.

Мел се поколеба, както според нея прилягаше на омъжена жена, при която е дошъл непознат.

— Ами добре.

Младежът седна и сложи ракетата върху коленете си, потъмнели от слънцето.

— Съзнавам, че е малко необичайно, госпожо Райън, ала както вече отбелязах, имаме общи познати. Казаха ми, че вероятно бих могъл да бъда полезен на вас и вашия съпруг.

— Така ли? — вдигна тя хладно вежда, макар че сърцето й биеше все по-ускорено. — Не ми приличате на градинар, господин Сибли, въпреки че ние с мъжа ми имаме голяма нужда от човек, който да поддържа градината.

— Не, не съм — засмя се от все сърце младежът. — В това надали ще съм в състояние да ви помогна. Аз, госпожо Райън, съм адвокат.

— Виж ти! — възкликна младата жена, като се постара да изглежда обнадеждена и обърквана, и явно успя.

Сибли се понаведе още малко към нея и заговори едва чуто:

— Не е в моя стил да съветвам по този начин своите клиенти, но тъй като току-що ме насочиха към вас, си рекох, че случаят е подходящ да се запознаем. Доколкото разбрах, вие с вашия съпруг бихте искали да осиновите дете по частен път.

Мел навлажни с език устни и за по-убедително разклати кубчетата лед в чашата.

— Аз такова... Ние се надяхахме — запелтечи тя. — Опитяхме. Обаче се оказа изключително трудно. Всички агенции, в които ходихме, правят списъци и излезе, че те са доста дълги.

— Знам.

Мел виждаше, че Сибли наистина бе наясно по въпроса, а също, че бе донемайкъде доволен, задето тя бе толкова емоционална, отчаяна и притеснена. Младежът я докосна състрадателно по ръката.

— Веднъж опитахме и чрез адвокат, ала в последния момент всичко се провали. — Мел стисна устни, уж да си възвърне самообладанието. — Не бих искала да изживявам повторно подобно разочарование.

— Дума да няма, никак не е приятно. Не бих искал да ви вдъхвам напразни надежди, докато не обсъдим всичко по-подробно, но не е зле да знаете, че съм представлявал няколко жени, решили по една или друга причина да дадат децата си за осиновяване. Ала държат те да попаднат в добър дом, при хора, които ще ги обичат. И моята работа, госпожо Райън, е да издиря такива хора. Успя ли да го сторя, това е едно от изживяванията, които, да ви кажа, ми носят като професионалист и човек, най-голямо удовлетворение.

И доста тлъст хонорар, помисли тя, въпреки че се усмихна с разтреперани устни.

— В момента, госпожо Райън, държим на всяка цена да осигурим на едно дете свестни обичливи родители. В случай, че сте в състояние да ни помогнете... Просто не мога да ви опиша колко

признателни ще ви бъдем. — Той пак я докосна по ръката. — Стига да нямате нищо против, бихме могли да поговорим по-подробно.

— Ще дойдем в кантората ви в удобен за вас час.

— Предпочитам да се срещнем тримата със съпруга ви в по-неофициална обстановка. Например у вас, за да уверя клиентката си, че наистина живеете в добри условия, че се разбирате като семейство.

— Ама естествено! — възкликна Мел, силно развълнувана. Ах, нехранимайко такъв, дори не си наел колкото за очи кантора, помисли си тя. — Заповядайте, когато ви е удобно.

— Опасявам се, че следващия половин месец съм зает.

— Колко неприятно! — завайка се Мел. Този път не й се наложи да се преструва, наистина бе разочарована. — Чакали сме толкова дълго, а сега...

Младежът помълча за миг и се усмихна лъчезарно.

— Довечера бих могъл да ви отделя един час, стига, разбира се, да не...

— Ще ви чакаме! — възкликна младата жена и стисна дланта му с две ръце. — Колко се радвам! Ужасно признателна съм ви! Ние с Донован... Благодаря ви, господин Сибли.

— Дано успея да ви помогна. В седем часа удобно ли е?

— Разбира се — отвърна Мел и премигна, за да сдържи сълзите си.

След като адвокатът си тръгна, продължи да си играе ролята, убедена, че някой я наблюдава. Избърса очите си с хартиена салфетка, притисна длан до устните си. Себастиан я завари да подсмърча над чая с вече разтопените кубчета лед.

— Мери-Елън! — извика той угрижено, щом съгледа зачервените й очи и разтрепераните устни. — Какво се е случило, скъпа?

Хвана ръцете й и в мига, в който ги докосна, едвам не отскочи от вълнението, излъчващо се от тях. Само с неимоверно усилие на волята се сдържа да не покаже учудването си.

— О, Донован! — изхлипа тя и, забелязала зад рамото му Гъм, се изправи уж със сетни сили. — Пак ме прихванаха дяволите! — Засмя се и избърса сълзите си. — Извинявай, Джаспър!

— Не се притеснявай — рече той и кавалерски й предложи копринената си носна кърпа. — Някой да не те е обидил, Мери-Елън?

— Не, не — изхлипа пак тихичко тя. — Имам добри новини. Прекрасни новини. Плача от радост, не ми издържаха нервите. Прощавай, Джаспър! Извини ме пред Линда. Наистина трябва да поговоря насаме с Донован.

— Ама разбира се!

Той ги остави сами и се отдалечи, а Мел зарови лице върху рамото на Себастиан.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той настойчиво и я загали успокоително по ръката.

— Свързах се с един от организацията. — Тя продължи да хлипа и да се усмихва с разтреперани устни. Дръпна се леко назад. — Онзи калтак, адвокатът... всъщност едва ли е адвокат, изникна сякаш от дън земя и предложи да ни помогне да си осиновим по частен път дете. Хайде, прави се на щастлив!

— Аз съм си щастлив! — възкликна Себастиан и я целуна за пред онези, които ги наблюдаваха, но и за собствено удоволствие. — И какво се разбрахте?

— Понеже е ужасно добричък и му домъчня за една отчаяна жена, склони да ни погостува довечера, за да обсъдим подробностите.

— Колко мило от негова страна!

— Няма що! Може и да не притежавам ясновидските ти способности, ала пак разбрах какво му се върти в главата. Само ме погледна и реши, че съм кръгла глупачка и моментално ще ухапя въдицата. Почти го чувах как пресмята наум колко ще спечели. Хайде да си вървим! — подкани Мел и го прегърна през кръста. — Тук въздухът наистина не е здравословен.

— Е? — обърна се Линда към Гъм, докато изпровождаха с поглед Себастиан и Мел.

— Както гледам, работата е в кърпа вързана — ухили се той самодоволно и повика с ръка келнера. — Толкова са зашеметени от щастие, че ще задават минимум въпроси и ще платят максималната сума. Той вероятно ще е по-предпазлив, но е толкова захласнат по жена си, че ще скочи и от прозореца, ако му каже.

— Какво да се прави, любов! — изкикоти се Линда. — Ударихме право в десетката. Ти прибра ли стоката?

Гъм даде поръчката, после седна и запали цигара.

— Той иска момче и мен ако питаш, трябва да удовлетвори желанието му, след като човекът си плаща от щедро по-щедро за услугата. Свързахме се с една медицинска сестра в Ню Джърси, само да ѝ дадем знак, и ще подбере направо от родилното някое здраво момченце.

— Браво на теб! Да ти кажа, Мери-Елън ми е симпатична. Нищо чудно и да стана кръстница на детето.

— Добре си се сетила! Няма да се учудя, ако след година-две ни поръчат още едно бебе. — Гъм погледна часовника си. — Не е зле да се обадиш на Хариет, за да задейства машинката.

— По-добре ѝ звъни ти — смръщи се Линда. — Направо ми се повдига от тая дърта вещица.

— Може и да е дърта вещица, ала си отбира от работата — напомни ѝ Гъм.

— Да, а бизнесът си е бизнес — съгласи се Линда и вдигна за наздравица чашата, която ѝ бе донесъл сервитьорът. — Да пием за честитите бъдещи мама и тате.

— И за двайсет и петте бона.

— Е, това е приказка! — засмя се жената и допря чашата си до неговата.

Мел си знаеше ролята и бе готова, когато Сибли се появи точно в седем. Докато се здрависваше с него, ръката ѝ потрепваше леко.

— Толкова се радвам, че дойдохте!

— За мен е удоволствие.

Без да престава да бърби оживено, младата жена го заведе в просторната всекидневна.

— Нанесохме се в къщата едва преди половин месец. Предстои ни да правим още много подобрения. На горния етаж има една стая, от която ще стане чудесна детска. Надявам се... Донован! — Себастиан бе застанал в дъното на всекидневната и си сипваше питие. — Господин Сибли вече е тук.

Себастиан също си знаеше ролята. Престори се на сдържан и нервен, докато предлагаше на госта нещо за пиене. Размениха си

обичайните любезности, после седнаха. Двамата с Мел се настаниха един до друг на канапето и се хванаха за ръце, уж да си вдъхват сили.

Самото възплъщение на загрижеността, Сибли отвори дипломатическото куфарче.

— Нали нямате нищо против да ви задам няколко въпроса? Все пак трябва да ви опозная.

Двамата започнаха да му описват надълго и нашироко потеклото и досегашния си живот, измислени за разследването, а Сибли надлежно си водеше бележки. Обаче всъщност следеше главно жестовете, които бяха най-красноречиви. Бързите, изпълнени с надежда погледи, които си разменяха, това, че от време на време се докосваха. Той продължаваше да ги подпитва, без изобщо да подозира, че всяка дума, която изричаше, бе предавана по микрофон в едно от помещенията на горния етаж, където се бяха спотаили двама агенти от ФБР.

Очевидно доволен от напредъка си, младият мъж погледна насърчително своите домакини.

— Като човек и адвокат съм длъжен да отбележа, че от вас ще станат отлични родители. Много деликатно е да подбереш дом за едно дете.

Впусна се да говори за отговорността и надеждността, за това, че се искат качества, за да отглеждаш осиновено дете. Мел се хилеше насреща му, макар че отвътре ѝ вреше и кипеше.

— Както виждам, и двамата сте взели решението, след като сте го обмислили много внимателно и сериозно. Има обаче един въпрос, който вероятно ще пожелаете да обсъдим по-подробно. Разходите. Знам, звучи цинично да определяш цена на нещо, което се смята за чудо. Но нека гледаме на живота такъв, какъвто е. Разходите включват болничните такси, компенсацията за майката, моя хонорар, съдебните такси и регистрацията — всичко това е моя грижа.

— Наясно сме — вметна Себастиан. Идеше му да извие врата на този негодник.

— Ще ви струва двайсет и пет хиляди долара, а след като бъдат извършени съдебните формалности, трябва да платите още сто двайсет и пет хиляди. В сумата е включена и паричната компенсация за майката.

Себастиан понечи да се намеси в разговора. В края на краищата беше бизнесмен. Ала Мел го стисна по-силно за китката и го погледна умолително.

— Парите не са проблем — рече накрая той и я помилва по бузата.

— Добре тогава — ухили се Сибли. — Имам една клиентка. Съвсем младичка, неомъжена. Голямата ѝ мечта е да завърши колеж и е стигнала до трудното решение, че това ще бъде невъзможно, ако се нагърби да отглежда и дете. Ще имам грижата да ви предоставя медицинския картон, както и картон на бащата. Момичето разчита случаят да не се разгласява. С ваше разрешение ще му съобщя за вас и ще ви препоръчам от все сърце.

— Ама разбира се, разбира се! — възкликна Мел и сложи пръсти върху устните си.

— Да ви призная, момичето се надяваше да намеря родители точно като вас. Убеден съм, че ще уредим нещата така, че всички да са доволни.

— Господин Сибли... — поде Мел и оброни глава върху рамото на Себастиан. — Кога... кога според вас ще знаем със сигурност? Ами детето... Какво можете да ни кажете за него?

— Ще знаете до четирийсет и осем часа. Клиентката ми ще роди всеки момент — усмихна се той добродушно. — Имам чувството, че когато ѝ се обадя, камък ще ѝ падне от сърцето.

Мел пророни още няколко сълзи, преди да изпратят Сибли до вратата. Но в мига, в който той излезе, в очите ѝ припламна гняв.

— Ах, негодник такъв!

— Знам, знам — опита се да я успокои Себастиан и отпусна длани върху раменете ѝ. Тя трепереше като обтегната тетива. — Ще ги спипаме, Мел. Ще ги спипаме до един!

— И още как! — закани се младата жена и заснова напред-назад. — Нали знаеш какво означава това? Наумили са си да откраднат дете, новородено, вероятно направо от родилния дом.

— Както винаги, логиката ти е желязна — прошепна той, без да сваля от нея вторачен поглед.

— Вече не издържам! — извика Мел и притисна ръка до стомаха си, който я присвиваше. — Иде ми да им тегля курсума само като си

представя как на някоя клета женица в родилното ѝ съобщават, че детето ѝ е било отвлечено.

— Това няма да продължава дълго — отсече Себастиан. Искаше му се да се промъкне в мислите ѝ, да види какво точно се върти в главата ѝ. Обаче ѝ бе обещал да не го прави. — Трябва да докараме нещата до край.

— Да!

Точно това и смяташе да стори. Знаеше, че той няма да склони. Нито пък агентите от ФБР. Ала имаше мигове, когато човек бе длъжен да следва сърцето си.

— Я да се уверим, че онези приятелчета горе са чули всичко — въздъхна дълбоко тя. — А после е редно да направим онова, което приляга на всяко щастливо семейство, очакващо дете.

— Какво по-точно?

— Да идем и да кажем на най-скъпите си приятели. А също и да полеем събитieto.

Мел седеше усмихната в кафенето на „Силвър Палас“ и държеше чаша шампанско.

— За новите ни приятели, които толкова ценим!

Линда се засмя и се чукна с нея.

— А, не, за бъдещите родители!

— Просто не знам как ще ви се отплатим — възкликна Мел и премести поглед от Линда към Гъм. — И на двама ви.

— Бива ли да говориш така! — възрази Гъм и я потупа по ръката. — И двамата сме неописуемо щастливи, че такъв дребен жест се увенча с такива прекрасни плодове.

— Нека първо подпишем документите — натърти Себастиан. — И изчакаме майката да се съгласи.

— Няма да се безпокоим за това — махна с ръка Линда, сякаш ставаше дума за маловажни подробности. — Онова, което трябва да сторим сега, е да обмислим кръщенето. Нека го организираме в апартамента горе, Мери-Елън! — примоли се тя.

Макар и вече да ѝ бе дошло до гуша да циври, Мел пак се просълзи.

— Толкова си... — Сълзите се затъркаляха по страните ѝ и тя се изправи. — Извинявайте.

Нали се бе вживяла в ролята на много емоционална, хукна към дамската тоалетна. Както и се бе надявала, Линда моментално я последва.

— Каква идиотка съм!

— Бива ли да говориш така! — укори я другата жена, после седна до нея и я прегърна. — Ако се вярва на хората, бъдещите майки са склонни да си поплакват за щяло и нещяло.

Мел избърса с разтреперана ръка очите си.

— Сигурно е така. Нали нямаш нищо против да ми донесеш чаша вода, а после ще си оправя грима.

— Стой и не мърдай оттук!

Мел прецени, че разполага най-много с двайсетина секунди, ето защо не си губи времето. Бръкна в обшитата с мъниста дамска чантичка на Линда, която бе отворена, и през червилата и парфюма напипа ключовете от апартамента на последния етаж в хотела. Тъкмо ги пускаше в джоба на официалните си панталони, когато Линда се върна с чаша вода.

— Благодаря ти — усмихна ѝ се Мел. — Много ти благодаря!

Следващата стъпка бе да се отдели от групата най-малко за двайсет минути и това да не направи впечатление на никого. Предложи да си организират вечеря, на която да полеят събитието, а преди това да поиграят хазарт, за да им се отворел апетит. Както винаги гостоприемен, Гъм настоя да уреди сам всичко и да поръча масата в ресторанта. В казиното Мел засече времето и в навалицата около масите за залагания успя да се изплъзне от Линда и Себастиан.

Качи се на бързия асансьор, който спираше само на последния етаж, и притисна гръб към огледалните стени в дъното. Когато слезе на последния етаж, не се чуваше и звук. Погледна часовника си и пъкна ключа в ключалката на апартамента.

Не ѝ трябваше много. Вече разполагаха с достатъчно улики и бе необходимо единствено да открие нещо, което да свързва Гъм и Линда със Сибли или старата Бриизпорт и нейния „син“. Според нея Гъм бе от хората, които си държат сметка за всичко.

Може би действаше необмислено, рече си Мел, запътвайки се право към огромното абаносово писалище. Но кръвта ѝ кипна при мисълта, че дори в този момент крояха как да отвлекат поредното невръстно дете. Нямаше намерение да стои със скръстени ръце, докато някой изживяваше същото, каквото бяха изживели Роуз и Стан. Още повече, че имаше възможност да спре тези негодници.

От двайсетте минути, които си бе определила, пет отидоха да претърсва писалището, ала не намери в него нищо интересно. Най-спокойно продължи огледа си и се зае да проверява дали масите нямат двойно дъно. Зад една от лавиците с книги откри вграден сейф. Съжали, че не разполага с времето и уменията да го отвори, но волюневолю трябваше да признае, че тук бе безсилна. Оставаха ѝ всичко на всичко три минути, когато право пред себе си съгледа онова, което търсеше.

Втората спалня в апартамента бе обзаведена като кабинет на Линда, задръстен с какви ли не тежки мебели. Там, върху писалището във френски провинциален стил, се мъдреше подвързана в кожа счетоводна книга.

На пръв поглед си бе счетоводна книга като всички останали — в нея бяха вписани всекидневно доставяните в хотела стоки. Ядосана, тя понечи да я върне на мястото, когато забеляза датите.

„Стоката получена на 21.І. Тампа. Прибрана на 22.ІІ.
Литъл Рок. Предадена на 23.І. Луисвил. Платено кеш 25.І.
Детройт. Комисионна 10 000 щатски долара.“

Задъхана от вълнение, Мел запрелиства страниците.

„Стоката получена на 5.V. Монтърей. Прибрана на
6.V. Скагълфийлд. 7.V. Предадена на 8.V. Дъбок. Платено
кеш, 11.V. Атланта. Комисионна 12 000 щатски долара.“

„Дейвид“, помисли си тя и без изобщо да се притеснява, избълва какви ли не ругатни. Тук бе описано всичко — по дати и градове. И

нещо повече — децата бяха изброени като пакети, които да бъдат прекарани и след като бъдат връчени на купувача, за тях да бъде платено.

Стиснала устни, младата жена пак запрелиства страниците и изсъска през зъби.

„Х. Б. поръча нов син пакет, Уест Блумфийлд, щата Ню Джърси. Да бъде прибран между 22 — 25.VIII. Обичаен маршрут, очаква се стоката да бъде предадена и платена окончателно на 31.VIII. Евентуална комисионна — 25 000 щатски долара.“

— Ах, негодница мръсна! — изсумтя Мел и затвори книгата. Едвам се сдържа да не счупи нещо и пак огледа помещението. След като се увери, че всичко си е на мястото, се запъти към вратата.

— А, сигурно пак се е свряла някъде да си поплаче на воля — каза Линда, влизайки през входната врата на апартамента във всекидневната. — Оня ще я намери.

Мел се огледа бързо и се шмугна в дрешника.

— Да ти призная, хич не ми се вечеря с нея — вметна Гъм. — Съмнявам се, че ще говори за друго, освен за ританки и детски храни.

— Е, все ще я изтърпим, любими. Особено след като комисионната е два пъти по-голяма от обикновено — отвърна Линда и гласът ѝ позагълхна — явно се бе запътила към другата спалня отсреща. — Мен ако питаш, добре се сети да организираш вечерята тук. Колкото по-признателни и развълнувани са, толкова по-малко ще мислят. А веднъж получат ли детето, няма да питат за нищо.

— Хариет е преценила всичко до най-дребната подробност. Вече е наредила на Етън да задвижи нещата. Бях изненадан, че се вдигна лично и дойде чак тук, за да ги огледа, ала след онази издънка със семейство Фрост е станала малко по-предпазлива.

Мел бе затаила дъх и почти не дишаше. Бе притиснала пръсти към камъка върху пръстена. „Общуване между хора, които държат

един на друг — припомни си тя и затвори очи. — Е, все има някаква надежда. Хайде, Донован, поразмърдай се и доведи момчетата!“

Знаеше, че бе рисковано, но нещата се развиваха в нейна полза. Бръкна в дамската чанта и успокоена, напипа тежкия пистолет. Ала предпочиташе да не прибягва до него. Пое си дълбоко въздух, за да си възвърне самообладанието, и вместо да вади оръжието, пъкна в чантата счетоводната книга. Остави чантата върху пода и отвори вратата на дрешника.

— Ще предадат стоката на нашия човек в Чикаго — тъкмо обясняваше Гъм.

— Предпочитам да се срещна с него в Албъкърки — вметна Линда. — Все ще намеря два бона за из път. — Мел нарочно изтрополи с един от столовете и Линда се обърна рязко. — Какво, по дяволите...

Гъм влетя в стаята като стрела и изви ръцете на Мел, която се дърпаше как ли не, зад гърба ѝ.

— Пусни ме! Джаспър, боли!

— Да, хората, които нахълтват в чужди жилища, често ги боли.

— Аз такова... влязох само да полегна за малко! — изписка Мел и се заоглежда трескаво, та лъжата да стане по-правдоподобна. — Не предполагам, че ще имате нещо против.

— Какво става тук! — възкликна пак Линда.

— Какво става ли! Ченгетата са я внедрили, ето какво. Трябваше да се досетя!

— Значи е ченге? — започна да разсъждава на глас Линда.

— Ама какво ченге? — затърчи се Мел и ги погледна смаяно, с широко отворени очи. — Нямам представа за какво говорите. Влязох колкото да си почина.

— Как е влязла? — тросна се Джаспър и Мел пусна ключовете, които стискаше в длан.

— Моите ключове! — изруга погнусена Линда и се наведе да ги вземе. — Явно ги е откъснала.

— Ама вие какво... — възропта отново Мел, но Джаспър я цапардоса с опакото на ръката, от което главата ѝ се замая.

Тя реши, че е крайно време да смени тактиката.

— Добре де, дори да е така, не виждам защо трябва да сме груби — потрепери младата жена и преглътна шумно. — Просто си върша

работата.

Джаспър я затика към всекидневната и я събори върху канапето.

— И каква по-точно е тази работа?

— Ами актриса съм. Разигравам театро с Донован. Той е частен детектив. — Увъртай, нареди си Мел. Печели време! Още малко, и Себастиан ще е тук. Знаеше, че се бе запътил насам. — Правех каквото ми наредеше. Хич не ме е еня в какво сте се забъркали. Пък и си падам по купоните.

Гъм отиде при писалището и извади от горното чекмедже пистолет.

— И какво търсеше тук?

— Боже мой, ама и патлаци ли ще вадите! — възкликна тя и преглътна. — Нареди ми да взема ключа, да се кача и да поогледам. Смяташе, че в писалището има някакви документи — махна Мел към абаносовото бюро. — Човекът ми плаща луди пари, защо да не му свърша работа?

— Сега я втасаме, второразредна актриса и частен детектив! — изсумтя бясна Линда. — Ами сега? Какво ще правим?

— Каквото се налага да направим.

— Ама слушайте, само ми кажете, и се махам. Изчезвам от щата — рече Мел и завъртя кокетно очи. — Всичко вървеше като по вода, докато се размотавахме по заведенията и ми давах лъскавите дрешки, обаче, както гледам, играта загрубя. Не искам да си навличам главоболия. Не съм чувала и виждала нищо.

— И таз добра, не била чувала — тросна се Гъм.

— Нямам добра памет.

— Млъквай най-после — скастри я Линда и Мел потрепери.

— Трябва да се свържем с Хариет. Тя се върна в Балтимор да уреди последната сделка — отбеляза Гъм и прокара пръсти през косата си. — Ще се скъса от яд. Ще се наложи да се обади на сестрата и да откаже поръчката. Не можем да вземем дете, при положение че нямаме купувач.

— Сбогом, двайсет и пет хиляди долара! — изпъшка Линда и погледна Мел алчно, с омраза. — А ми беше симпатична, Мери-Елън. — Отиде при нея, взря се в лицето ѝ и я стисна за врата. — Но след всичко, което забърка, на драго сърце ще оставя Джаспър да си поиграе с теб...

— Ама чакайте...

— Млъквай най-после! — тросна се пак Линда и я бутна. — Мен ако питаш, уреди някой да свърши работата още тази нощ — каза на Гън. — Трябва да заловите и частното ченге. Защо не го инсценирате направо в къщата им? Все едно единият е убил другия, а после си е теглил куршума.

— Ще имам грижата — увери я Гъм.

На вратата се почука, Мел започна да се боричка и понечи да извика, ала както бе очаквала, Линда й запуши устата с длан.

— Обслужване по стаите, господин Гъм...

— Проклетата вечеря — изруга той. — Отведи я в другата стая и се постарай да кротува. А аз ще се заема с това.

— Няма проблем — отвърна Линда, сетне взе пистолета от него и затика Мел към съседната стая.

Гъм приглади коса и се запъти към вратата, после даде знак на сервитьора да вкара количката.

— Няма нужда да редиш масата. Гостите още не са дошли.

— А, дошли са — извика Себастиан, след като връхлетя в помещението. — Искам да ти представя, Джаспър, господин Девро, специален агент от ФБР.

В съседната стая Линда изруга, а Мел грейна в усмивка.

— Ще прощаваш! — рече тя вежливо, настъпи с все сила другата жена по крака и изби пистолета от ръката ѝ.

— Съдърланд! — викна Себастиан от вратата, като едвам сдържаше гнева си. — Дължиш ми обяснение.

— Ей сега! — За да си достави удоволствие, Мел се завъртя и цапардоса с все сила Линда по смаяното лице. — Това е за Роуз — поясни тя.

Себастиан бе крайно недоволен от нея. Даде ѝ да го разбере съвсем ясно същата вечер, докато се обясняваха надълго и нашироко. И Девро ѝ се сърдеше, но не много, понеже, както отсъди Мел, беше му поднесла всички доказателства едва ли не на тепсия и другото не го интересуваше особено.

Себастиан обаче наистина имаше право да ѝ е ядосан. Беше действала на своя глава. Ала нали тя, а не той бе професионално ченге.

Пък и всичко бе станало точно както го бе замислила, какво толкова ѝ се цупеше?

Зададе му този въпрос няколко пъти, докато си стягаха багажа, за да се приберат вкъщи, докато пътуваха със самолета към Монтърей, докато Себастиан я караше с колата към детективската агенция.

Но той ѝ отвърщаше единствено с поредния си дълъг загадъчен поглед. От последното, което ѝ каза, съвсем ѝ докривя и ѝ се отця да говори.

— Аз, Мери-Елън, си удържах на думата. А ти — не. Как да ти имам доверие?

Това се бе случило преди два дни, мислеше си младата жена, както седеше на писалището. И оттогава от Себастиан — ни вест, ни кост.

Мел дори преглътна гордостта си и му се обади, ала чу само телефонния секретар. Не, не смяташе, че му дължи извинение. Но бе на мнение, че той заслужаваше да му се даде още един шанс да прояви здрав разум.

Мина ѝ през ума да отиде при Моргана или Ана и да ги помоли да ги сдобрят. Ала стореше ли го, щеше да се прояви като много слаба. Искаше единствено между тях двамата да няма недоразумения.

Не, не, искаше много повече, призна си тя волю-неволю. И именно това я ядеше отвътре.

Каза си, че има само един начин да го направи, и скочи като ужилена от стола. Ако се наложеше, щеше да преследва Себастиан, да го притисне до стената, но щеше да го накара да я изслуша.

През цялото време, докато пътуваше с колата по криволичещия планински път, репетираше какво и как ще каже. Опита се да бъде рязка, после реши да се държи спокойно и достойно, хрумна ѝ дори да се престори на разкаяна. Ала всичко това ѝ се видя неуместно и Мел реши, че най-добре ще е да възприеме нападателна тактика. Да влезе с гордо вдигната глава през вратата и да му заяви, че е крайно време да престане да мълчи, защото вече ѝ е омръзнало.

Ако него го нямаше, тя смяташе да го изчака.

Но той си беше вкъщи, забеляза Мел, когато изкачи с колата хълма. Ала явно не беше сам. На алеята пред входа имаше още три автомобила, сред които и вероятно най-дългата лимузина, която съществуваше под небето.

Тя слезе от колата и застана до нея — не знаеше какво да предприеме отгук нататък.

— Ето, нали ти казах? — рече женски глас и когато Мел се обърна, съгледа пред себе си красива жена с дълга, развята от вятъра рокля. — Зеленоока блондинка — допълни тя с ирландски акцент и неприкрито задоволство. — Казах ти, че нещо го мъчи.

— Да, скъпа — съгласи се мъжът до нея — висок и представителен, с посребрена на слепоочията коса. Изглеждаше доста внушително с брича за езда и високите ботуши. На ланец около врата му висеше пенсие. — Затова пък аз ти казах, че е тъжен заради жена.

— Хайде да не спорим — предложи жената и, протегнала пълнички ръце, се запъти през моравата към Мел. — Здравейте, здравейте, добре дошли!

— Добре заварили! Аз такова... търсех...

— Ама разбира се — каза жената и се засмя весело. — И слепец ще го види, нали, Дъглас?

— Хубава е — забеляза той. — И не е някоя нахалница. — После се взря в нея с очи, които приличаха толкова много на очите на Себастиан, че Мел започна да проумява кой бе този мъж. — Не ни спомена нищо за вас, което само по себе си вече е показателно.

— Сигурно — пророни след малко младата жена.

Майка му и баща му, помисли си със свито сърце. Семейството се бе събрало и това едва ли бе най-подходящият момент тя да вдига на Себастиан скандал.

— Виждам, има гости и не искам да го безпокоя. Нали ще му предадете, че съм идвала?

— Ама бива ли да говорите така? Между другото, казвам се Камила. Майката на Себастиан. — Жената хвана Мел за ръката и я поведе към къщата. — Разбирам какво ви е, мило дете, вие сте влюбена в него и това е естествено. И аз го обичам много.

Мел толкова се притесни, че започна да увърта и да си търси извинение, за да си тръгне.

— Не, аз... Тоест... Наистина е по-добре да дойда друг път.

— Човек не бива да пропуска настоящето — отсъди философски Дъглас и я побутна приятелски, за да влезе вътре. — Виж кого ти водим, Себастиан! — провикна се мъжът, сетне закачи на окото си

пенснето, с което приличаше на бухал, и се огледа. — Къде се е запиляло това момче?

— Гор е — поясни Моргана, която дотърча откъм кухнята. — Ей сега ще... О, здравей!

— Здравсти — отвърна Мел. От ледения тон на Моргана разбра, че бе избрала най-неподходящия момент да се изтърси. — Тъкмо си... тръгвах. Не знаех, че родителите ви са дошли на гости.

— От време на време наминават да ни видят — отвърна Моргана и, след като се взира дълго в очите на Мел, се усмихна по-сърдечно. — Май нещо сте се скарали, а? — прошепна тя. — Но ще се сдобрите, няма страшно. Себастиан ще дойде всеки момент.

— Наистина мисля да...

— Елате да се запознаете и с другите членове на семейството — подвижна весело Камила и, стиснала като с менгеме ръката на Мел, я поведе към кухнята.

Във въздуха се носеше приятно ухание, стаята бе пълна с народ. Някаква снажна жена с царствена осанка се смееше гърлено, докато бъркаше яденето на котлона. Наш седеше на висок стол до слабичък мъж на средна възраст със стоманеносива коса. Когато мъжът вдигна поглед, Мел изпита чувството, че е мушица, забодена с карфица.

— Здравей, Мел — махна й Наш и тя се сля с гостите.

Нали се чувстваше на своя територия, Камила я представи на всички.

— Това е зет ми, Матю — подхвана тя и посочи мъжа до Наш. — При печката е сестра ми Морийн. — Жената махна разсеяно с ръка и помириса яденето. — А това е другата ми сестра, Бриана.

— Приятно ми е — каза жената, която бе смайващо красива като Моргана, сетне пристъпи напред и й протегна ръка. — Дано не сме ви уплашили. Тази сутрин се изсипахме всичките накуп.

— А, няма такова нещо. Ала аз да не ви преча... Наистина ще...

После вече бе прекалено късно. В стаята влезе Себастиан, придружаван от Ана и нисичък набит мъж с бляскави очи.

— А, Себастиан, гостите станаха с един повече! — възкликна Бриана, както държеше Мел за ръката. — Това, Мел, е Падрик, бащата на Ана.

— Приятно ми е.

Беше й по-лесно да гледа него, отколкото Себастиан.

Мъжът се приближи до нея и я щипна по бузата.

— Останете за вечеря. Я каква сте слабичка, тъкмо ще напълнеете. Морийн, слънчице мое, какво е това изкусително ухание?

— Унгарски гулаш.

Падрик намигна на Мел.

— И ви гарантирам, че в гозбата няма нито едно око от тритон.

— Много съм ви благодарна за поканата, но наистина не мога да остана — каза бързо тя и се възползва от случая, за да стрелне с очи Себастиан. — Извинявай — изпелтечи Мел, когато той само продължи да я гледа спокойно и изпитателно. — Не биваше да... Трябваше първо да се обадя по телефона. Ще се видим друг път.

— Извинете ни — рече Себастиан на насъбралите се и хвана ръката ѝ, тъкмо когато тя се опита да се измъкне. — Мел не е виждала кончето, откакто се е родило.

Макар и да знаеше, че се държи като страхливка, младата жена погледна отчаяно хората в кухнята, преди той да я бе издърпал навън.

— Имаш гости...

И тези гости застанаха до един на прозореца в кухнята, за да видят какво ще стане.

— Това не са гости, а моите роднини — възрази Себастиан. — А след като си била целия този път, сигурно имаш да ми казваш нещо.

— Да, имам, ала ще го сторя, когато престанеш да ме дърпаш.

— Както искаш! — Той спря при ограденото пасище, където жребчето бозаеше лакомо. — Казвай!

— Исках да... Разговарях с Девро. Съобщи ми, че Линда е изпяла всичко и се е разкажала. Събрали са толкова много доказателства срещу Гъм и Хариет и Етън Бриизпорт, че ще има дълго да гният зад решетките. Разкрили са и другите участници в престъпната мрежа, например Сибли...

— Знам.

— Е, не бях сигурна, че си в течение — рече Мел и пъхна ръце в джобовете си. — На полицаите им трябва малко време, докато открият всички деца и ги върнат на родителите им, но... Все пак напук на всичко успяхме — изпелтечи тя. — Не проумявам защо си толкова кисел.

— Не проумяваш, значи — повтори Себастиан с измамно благ глас.

— Постъпих както сметнах за добре — натърти Мел, после изрита една буца пръст и отиде бавно при оградата. — Вече са кроели планове да отвлекат поредното дете. Беше вписано в счетоводната книга.

— В счетоводната книга, която отиде и намери. На своя глава.

— Ако ти бях казала какво смятам да правя, щеше да се опиташ да ме спреш.

— Не. Щях да те спра.

Тя се намръщи.

— Ето, виждаш ли? Ако не го бях направила, щяхме да си имаме много главоболия.

— Обаче се изложи на голям риск — избухна той, най-сетне дал воля на гнева, който дотогава бе потискал. — Бузата ти бе издрана.

— Работата ми е пълна с рискове — тросна се Мел. — Пък и бузата си е моя.

— Божичко, Съдърланд, онази беше насочила към теб пистолет!

— Само за миг. Пък и, Донован, ако не мога да се справя с една никаквица като Линда Глас, по-добре да се откажа от професията си. Казвам ти, не ме свърташе при мисълта, че кроят да отвлекат поредното дете, и реших да не губя време и да действам. — Очите й бяха толкова красноречиви, че гневът на Себастиан се попритъпи. — Знаех какво правя, знам и че си останал с впечатлението, че искам да довърша разследването без теб. Но не е така. Нали те повиках?

Той си пое въздух, за да си възвърне самообладанието, ала не успя.

— Ами ако бях закъснял?

— Важното е, че не закъсня и дойде точно навреме. Защо изобщо го правиш на въпрос?

— Правя го на въпрос, защото не ми се довери.

— Друг път не съм ти се доверила! А на кого, по дяволите, съм се доверила, докато се спотайвах в онзи дрешник и се опитвах чрез пръстена да се свържа с теб и да ти предам да доведеш агентите от ФБР? Ако не ти се бях доверила, щях да се измъкна със счетоводната книга. — Тя го сграбчи за ризата и го разтресе. — Именно защото ти имах доверие, избрах този вариант. Останах в апартамента, позволих на онези гадове да ме хванат, именно защото разчитах на теб, че ще дойдеш и ще ме измъкнеш. Вече се опитах да ти го обясня. Знаех, че

ще издрънкат неща, които Девро би могъл да използва срещу тях, а като се има предвид и счетоводната книга, нямаше къде да мърдат.

Себастиан се извърна, за да се поуспокои. Колкото и да бе ядосан, проумя, че Мел му казва истината. Тя наистина му имаше доверие, макар и не така, както го разбираше той.

— Можеше да си изпатиш.

— Естествено. Мога да си изпатя при всяко разследване, с което се заемам. Такава ми е работата. И характерът. — Мел преглътна, усетила, че на гърлото ѝ бе заседнала буца. — Аз трябваше да те приема такъв, какъвто си. И повярвай, никак не ми беше лесно. Същото важи, ако и занапред си останем... приятели.

— Вероятно си права. Но въпреки това не одобрявам подхода ти.

— Е, чудо голямо. И аз не одобрявам твоя — отвърна тя и премигна, защото очите ѝ се бяха насълзили.

Камила, която продължаваше да стои на прозореца в кухнята, поклати глава.

— От малък си е вироглав.

— Да, ама тя е още по-вироглава — отбеляза Падрик и щипна с много любов жена си отзад.

— Я тихо! — изшътка Ана. — Няма да чуем нищо.

Мел въздъхна тежко.

— Е, при всички положения, нещата са ясни. Извинявай.

— Моля? — изрече Себастиан, а когато се обърна, бе стъписан от сълзите, които видя върху лицето ѝ. — Мери-Елън...

— Недей. Все ще го преживея някак. — Тя избърса ядно сълзите от очите си. — Длъжна съм да постъпвам както смятам за добре. И продължавам да мисля, че тогава постъпих правилно. Обаче ми е мъчно, че ми се сърдиш, защото... О, какво съм се раздрънкала и аз! — Захлупи длани върху лицето си и се дръпна, когато той се пресегна да я помилва. — Недей! Не искам! Няма нужда да ме милваш и успокояваш, нищо, че се държа като малко дете. Ти беше бесен. Вероятно нямам право да те виня и за това, и задето ме заряза.

— И таз добра, бил съм я зарязал! — почти се изсмя Себастиан. — Оставих те сама, за да не ти причиня някоя беля, докато се уверя, че няма да ме прихванат дяволите и да те удуша или да ти поставя ултиматум, след който да ме отпратиш веднъж завинаги.

— Е, било каквото било — въздъхна Мел, сетне подсмръкна и си възвърна донякъде самообладанието. — Сигурно съм те обидила, ала повярвай, не е било нарочно.

Върху устните му се мярна нещо като усмивка.

— Същото бих могъл да кажа и аз.

— Както и да е — вметна тя, търсейки начин да приключи разговора с поне мъничко достойнство. — При всички положения исках между нас да не остана напрежение и да ти кажа, че според мен свършихме чудесна работа. Случаят е приключен и реших, че е по-добре да ти върна това. — Беше ѝ тежко, тежко както никога през живота, но все пак свали пръстена от ръката си. — Все едно Райънови са се развели.

— Да — съгласи се той и после го взе в ръката си, без да сваля очи от нея.

Не бе нужно да надзърта в мислите ѝ, за да види, че страда. Може и да не беше благородно, ала това му достави неописуемо удоволствие.

— Жалко — пророни Себастиан и прокара кокалчетата на пръстите си по бузата ѝ. — Все пак ти ми харесваш много повече от госпожа Райън.

Мел премигна недоумяващо.

— Наистина ли?

— Много повече. Тя вече бе започнала да ми доскучава. Никога не ми противоречеше, маникюрът ѝ винаги беше безупречен. — Той обхвана неясно с длан тила ѝ и я придърпа към себе си. — Пък и надали щеше да се напъха в тези впити джинси.

— Да, и аз се съмнявам — прошепна Мел и се наведе към него, към целувката му.

Усети, че трепери, а когато го прегърна, от очите ѝ рукогна сълзи.

— Себастиан! Трябва да...

Не успя да довърши изречението, защото долепи устни до неговите.

— Кажи, де!

— Искам... О, господи, плашиш ме! — Тя се дръпна, очите ѝ бяха насълзени и ужасени. — Прочети мислите ми, чу ли? За бога, виж само какво изпитвам и не ме мъчи така.

Очите му притъмняха и той обхвана с длани лицето ѝ. Прочете мислите ѝ и откри в тях всичко, на което се бе надявал.

— Пак ли се почва? — прошепна Себастиан и я целуна, ала лекичко, колкото да я успокои. — Толкова ли не можеш да ми кажеш? Да изречеш думите на глас? Те са най-великата магия.

— Не искам да те притискам. Но...

— Но те обичам — довърши той изречението вместо нея.

— Да — потвърди Мел и успя да се усмихне едва забележимо. — Би могло да се каже, че прекрачих границата. Не исках да отворяя дума за това, ала явно се налага. Не бих искала да си кривя душата, струва ми се нечестно. Но се получи малко неудобно, къщата ти е пълна с гости.

— И всички те са долепили носове до стъклото на прозореца в кухнята и се наслаждават на това почти колкото мен.

— Кой... — изпелтечи тя и се извърна рязко. Изчерви се като рак и заотстъпва назад. — О, Божичко! Слушай, тръгвам си. Наистина не мога да повярвам, че го направих.

Притеснена, Мел вдигна длан и поприглади косата си. И видя, че пръстенът отново бе на ръката ѝ. Точно в този момент Себастиан се приближи към нея.

— Дадох камъка на Моргана. А откакто се помня, той ми е поскъп от всичко на този свят. Помолих я да ми направи пръстен с него. За теб. За теб — повтори Себастиан и зачака тя да вдигне очи към него. — Защото беше единствената жена, която исках да го носи. Беше единствената жена, с която исках да споделя живота си. Ето днес за втори път го слагам на ръката ти — и двата пъти по този начин давам обет, вричам се в теб. — Той ѝ протегна длан. — Никой никога и никъде няма да те обича повече.

Мел вече не плачеше и се бе успокоила. Беше ведра като деня.

— Сериозно ли говориш?

Себастиан се усмихна.

— Не, Съдърланд, лъжа те.

Засмяна, тя се хвърли в обятията му.

— Е, все пак, макар и трудно, излязох на глава с теб. Имам свидетели. — Мел отново прихна, дочула откъм кухнята ръкоплясканията. — О, наистина те обичам, Донован. Ще се постарая, доколкото мога, животът ти да не е скучен.

Той я завъртя шеметно в кръг.

— Знам.

След последна, сякаш безкрайна целувка я хвана за ръката.

— Ела да се върнем при роднините ми. Всички те чакахме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.